

170 முதல்நிலைத் தமிழ் ஆசிரியர்களாகப் பதவி உயர்வு பெற்றவர்களிடமிருந்து 1971-72 கோடை விடுமுறையில் பெற்ற இரண்டாம் நிலை முதல் நிலைப் பதவிகளுக்கு உள்ள ஊதிய வித்தியாசத்தை சம்பளத்தில் பிடித்துக் கொள்வது குறித்து

[1975 மார்ச் 25]

திரு. கே. எஸ். கணபதி : தலைவரவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல், இதை ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கும் காலம் வரையிலே, இந்தத் தணிக்கையாளருடைய அறிவுரை நிறைவேற்றப்படாமல் நிறுத்தி வைக்கப்படுமா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, தனியாக ஆராய வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அமைச்சரவர்கள் விதியில் இருக்கிறதைத்தான் சொல்ல முடியுமே தவிர, மதியில் இருக்கிறதையா சொல்ல முடியும்?

திரு. கே. எஸ். கணபதி : தலைவரவர்களே, விதியில் உள்ளதுபடி நடந்து விட்டால், நாம் மதியில் உள்ளதைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டிய அவசியமே இருக்காது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மதியிலிருந்துதான் விதி வருகிறது. விதி வந்த பிற்பாடு மதிக்கு வேலையிதாது, சில நேரம்.

4. அரசின் தீர்மானம்

உணவுக் கொள்கை பற்றிய கொள்கைக் குறிப்பு

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே,

“சட்ட மன்ற மேலவை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகின்றேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : தலைவரவர்களே.....

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நிறைய பேர் பேசுவதற்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உறுப்பினர் சுருக்கமாகப் பேசி முடிக்க வேண்டும்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : தலைவரவர்களே, இந்த உணவுக் கொள்கை மீது இன்று என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகின்றேன். இந்த மாநிலம் சென்ற ஆண்டு உணவு உற்பத்தியிலே நல்ல தொரு தன்னிறைவு பெற்று உபரிமாக உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்திருந்தது. இந்த ஆண்டு வறட்சி ஏற்பட்டு இப்பொழுது அதிகமான நெருக்கடியில் நம்முடைய நாட்டு மக்கள் இருக்கின்றார்கள். இதில் ஒரு பெரிய தவறு நடந்திருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு 73 இலட்சம் டண்ணுக்கு மேல் அரிசியும், நெல்லும், நவதானியங்களும் உற்பத்தி செய்தபோது, இந்த ஆண்டு பருவ மழை தவறி அசந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது என்ற கருத்தோடு, ஓரளவு உபரி தானியங்களை வெளி மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருந்திருந்தால், நம்முடைய தற்போ

@231-285 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1975 மார்ச் 25]

[திரு என். சுந்தரேசத் தேவர்]

தைய கஷ்டத்திலே சாதகமாக இருந்திருக்க முடியும் என்று நான் கருதுகின்றேன். அந்த முறையை விடுத்து சென்ற ஆண்டிலே நமக்கு இருந்த உபரி தானியங்களை எல்லாம் வெளி மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்து விட்ட காரணத்தால்தான், இந்த ஆண்டு ஆரம்பத்திலிருந்தே நாம் பஞ்சத்தினுடைய உச்சிக்கு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலை இருக்கின்றது. நிலைமை இன்னும் மோசமாகக் கூடிய நிலையில் இருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் உணவுப் பொருளை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து, மக்களுக்கு வேண்டிய உணவை அளிக்கக் கூடிய ஒரு ஹேது இருக்கின்றதா என்று பரிசீலித்துப் பார்த்தால், அந்த ஹேதுக்கள் மிக மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கின்றன. 4½ கோடி மக்கள் வாழக்கூடிய இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே நமக்கு ஏறத்தாழ 66 இலட்சம் டன் உணவுப் பொருள் தேவையாக இருக்கின்றது. 1974-75-ல் 23.5 இலட்சம் டன் அரிசியும் 6 இலட்சம் டன் நவதானியங்களும் உற்பத்தியாகியிருப்பதாக அறிக்கையிலே கூறியிருக்கின்றார்கள். குறைந்தது 20 இலட்சம் டன்னாவது மேலும் வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். குறுவையிலே வரக்கூடிய உணவு உற்பத்தியைக் கணக்கிட்டு அதுபோக 20 இலட்சம் டன் அரசாங்கத்திடம் இருந்தால் நிலைமையைச் சமாளிக்கலாமென்று கூறுகின்றார்கள். இந்த 20 இலட்சம் டன்னும் எப்படி நமக்கு வரப்போகின்றது என்பது இதுவரை நமக்குப் புரிந்தபாடாக இல்லை. மாநில அரசு மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுப் பெறக்கூடியதாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதில் கேள்விக் கோளாறுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றன. சென்ற மாதத்திலே 51 ஆயிரம் டன் கோதுமை அளித்திருக்கின்றார்கள். அதற்கு முந்திய மாதத்திலே 41 ஆயிரம் டன் கோதுமை அளித்திருக்கின்றார்கள். அரிசி என்ற பேச்சையே மத்திய அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை. அதற்கான வாய்ப்புகள் ஏதேனும் இருக்கின்றனவா என்று கூட நமக்கு மத்திய அரசாங்கம் தெரிவிக்கவில்லை. இப்படியே போய்க்கொண்டிருக்குமேயானால், இது மிகவும் பெரியதொரு நெருக்கடியான கட்டத்திலே கொண்டுபோய்விடும் என்பதிலே எந்தவிதமான ஐயப்படாமும் இருக்கமுடியாது என்பதை நான் இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சென்ற ஆண்டைப்போல் இந்த ஆண்டும் வரக்கூடிய காலத்தில் நன்மையை எதிர்பார்க்கக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாமல் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. அரசினுடைய கொள்முதல், விநியோக முறைகளிலும் ஒரு பெருந்த ஏமாற்றத்தைத்தான் நாம் காணும் வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். அரசினுடைய கொள்முதல்-விநியோக முறை தவறானதா அல்லது சரியானதா என்ற ஒரு சர்ச்சை இருந்தபோதிலும், அதை விடுத்து நாம் யோசித்துப் பார்த்தால், கொள்முதல் முறையிலேயே பெருந்த ஏமாற்றம் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. இன்று வரையிலும் 1,85,066 டன் அரிசி தான் கொள்முதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய தேவையோ அதைவிட அதிகமாக இருக்கின்றது. கொள்முதல் மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றது. அதனாலே தான் நெருக்கடியான கொள்முதல் இருக்கின்றது. அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்து கொள்முதல் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற புகாரையும் நாம் கூறிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதுபற்றி இந்த மன்றத்திலே பல் உறுப்பினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி யெல்லாம் நாம் யோசிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

[திரு என். சந்திரேசத் தேவர்]

[1975 மார்ச் 25]

கெடுபிடியான கொள்முதல் இருந்தும் கூட, நம்முடைய கொள்முதல் கூடியிருக்கின்றதா என்று பார்த்தால், ஒரு லட்சத்து 85 ஆயிரம் டன் தான் கொள்முதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் 3 இலட்சம் டன் நம்முடைய குறிக்கோள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு இலட்சத்து என்பதாயிரம் டன் கொள்முதல் செய்யப்பட்டிருக்கிற நேரத்திலேயே நெருக்கடி தாங்க முடியவில்லையென்று உற்பத்தியாளர் கூக்குரலிடும்பொழுது, பாக்கி 3 லட்சம் டன் நெல்லையும் கொள்முதல் செய்ய இந்த அரசு முற்படுமேயானால் எப்படி நெருக்கடியில்லாத ஒரு நிலைமை ஏற்பட முடியும்? இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் ஆராயவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்தக் கொள்முதல் விஷயத்திலே ஒரு பெரிய கோளாறு நிச்சயமாக இருக்கின்றது என்பது என்னுடைய கருத்து. கொள்முதலுக்கு அரசாங்கமே பொறுப்பேற்ற பிறகு, உற்பத்தியாளர்கள் சரியானபடி கொள்முதலுக்கு நெல் கொடுக்கவில்லை என்பதற்கு முக்கிய காரணம் விலைவாசிக்குத் தகுந்தபடி இல்லாமல் குறைந்த விலை கொடுக்கப்படுவதுதான் என்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். இதை அமைச்சர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இருந்த போதிலும், மத்திய அரசு ஒப்புக்கொள்ளாத காரணத்தாலே, விலையைக் கூட்டிக்கொடுக்க முடியவில்லையென்று சமாதானம் கூறுகிறார்கள். இந்த 54 ரூபாய்க்கு லெவிக்கு அளக்கக்கூடிய ஒரு நிலையும் வெளி மார்க்கெட்டில் 59 ரூபாய்க்கு கிடைக்கக்கூடிய ஒரு நிலையும் இருக்குமேயானால், அது விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படியாகாத ஒரு விலை. கட்டுப்படியாகாத விலையில் லெவிக்கு விவசாயிகளை அநீதமாக தொந்தரவு பண்ணித்தான் வாங்கமுடியுமே தவிர, செளரியமாக வாங்க முடியாது. அதே நேரத்திலே லெவிக்கு வாங்கும் நெல்லுக்கு அதிகமாக விலை கொடுத்து விட்டால் மட்டும் விவசாயிகளிடமிருந்து அதிகமாக நெல் வந்துவிடுமா என்ற ஒரு கேள்வி கிளம்பக்கூடிய நிலை இருக்கின்றது. இந்த நிலையத்தான் நாம் மிகவும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். இங்கே மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், “அதிகமாக நெருக்கடி செய்கின்றார்கள், தரிசுக் கூலிக்கு வைத்திருக்கின்ற நெல்லைக்கூட அளக்கின்றார்கள், விதைக்கு வைத்திருக்கின்ற - நெல்லை அளக்கின்றார்கள்” என்றெல்லாம் கூறினார்கள். அதிகமான விலை கொடுத்தால் அதிகமான நெல் கிடைக்கும் என்று நான் கூறும்போது, நெல்லுக்கு அதிகமாக விலை கொடுத்து விட்டால் தரிசுக்கூலிக்கு நெல் வைத்திருக்க வேண்டியதில்லையா, விதைக்கு நெல் வேண்டியதில்லையா, கொடுத்து விடுவார்களா என்ற ஐயப்பாடு ஏற்படக் கூடிய ஒரு நிலையிருக்கிறது. அதுவல்ல பிரச்சினை. இன்றைய நிலை என்ன? தஞ்சை ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில், மேலைத் தஞ்சை மாவட்டத்திலும் கீழைத் தஞ்சை மாவட்டத்திலும் பல பகுதிகள் வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள். மிகக் குறைவான உற்பத்தியுடைய நிலங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் நல்ல விளைச்சல் உள்ள நிலங்களும் இருக்கின்றன. லெவிக்கு அளக்கும்போது, உபரியாக விளைந்த நெல்லைக் கொடுப்பதில் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. அவ்வாறு அவர்கள் கொடுப்பதில்லை என்ற காரணத்தினாலே தான் லெவி குறிக்கோள் ஈடேறவேண்டுமென்று விளையாத பகுதிகளிலே தொந்தரவு செய்து வாங்கக்கூடிய நிலை

1975 மார்ச் 25]

[திரு என். சுந்தரேசத் தேவர்]

இருந்து வருகிறது என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். லெவிக்கு அளந்த பிறகு உபரியாக இருக்கக்கூடிய நெல்லையும் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுப்பார்களேயானால், இந்தக் குறிக்கோளைச் சரிக்கட்டியிருக்க முடியும். அவர்கள் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இல்லை பென்ற ஒரு நிலைதான் இப்பொழுது இருக்கின்றது. லெவி அளவுக்கு மேலாக அரசாங்கம் வற்புறுத்திவாங்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கின்றதா என்று பார்த்தால், அப்படி வாங்கமுடியாத ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் கொள்முதல் விஷயத்திலும் அரசாங்கம் கையாளும் முறையில் ஊழல் ரொம்ப மலிந்திருக்கக் கூடிய ஒரு தன்மையை நான் காண்கின்றேன். குறிப்பாக பட்டுக்கோட்டை தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையிலும், பேராவூரணி தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையிலும், தஞ்சை தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையிலும், ஓரத்தநாடு தாலுகாவைப் பொறுத்த வரையிலும், அவை பார்டர் ஏரியாக்களாக இருக்கின்றன. அங்கே நெல் விலை ஏறக்குறைய மூட்டை ஒன்றுக்கு 75 ரூபாயிலிருந்து நூறு ரூபாய் வரை இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில் கீழத் தஞ்சாவூரைப் பொறுத்தவரையிலே, ஒரு மூட்டையினுடைய விலை இன்றைய தினம் கூட 60 ரூபாய்க்கு மேல் போகவில்லை. 61 ரூபாய், 62 ரூபாய்க்கு தாராளமாகக் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கின்றது.

அங்கே சர்க்காருடைய கொள்முதல் ஏஜன்டுகளாக இருக்கக்கூடிய பெருவாரியாகப் பணம் படைத்தவர்கள், கீழத் தஞ்சையிலே 61 ரூபாய்க்குக் கொள்முதல் செய்து இந்த பார்டர் பகுதியிலே நிரப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் கொள்முதலுக்கு உண்டான வவுச்சர்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. கடைமடையில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு லெவிக்குப் போடமுடியாத நிலை இருப்பதால், அந்த ஏஜன்டுகளுக்கு 15 ரூபாய் லாபம் கொடுத்துவிட்டால், அங்கே ரசிது கொடுக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் ஏஜன்டுகள் கொடுக்கிறார்கள். நெல் அளக்கவே இல்லை. ஆனால் ஏஜன்டுகளிடமிருந்து ரசிதுகள் கிடைக்கின்றன. இம் மாதிரி நெல்லை வாங்காமல், பணம் வாங்கிக்கொண்டு ரசிது கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. அதனால்தான் கொள்முதல் விலை உயரவில்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 100 மூட்டைகளுக்கு லெவி அளக்க ரூ. 1,500 கொடுத்து சர்க்கார் ஏஜன்டுகளிடம் லெவியின் சான்றிதழ் களைப் பெற்று காட்டிவிடுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு மூட்டை நெல் 100 ரூபாய்க்கு மேல் அந்தப் பகுதியில் விற்கிறது. ஒரு மூட்டைக்கு 15 ரூபாய் கொடுத்து லெவி ரசிது வாங்கிவிட்டால், 20 ரூபாய்க்கு மேல் லாபம் கிடைக்கிறது. இதனால்தான் உபரியாக விளைந்த நெல் சர்க்கார் வசம் வராமல் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் உற்பத்திக்குத் தேவையான அளவு விலை கொடுத்து இருந்தால், அரசாங்கம் 3 லட்சம் டன்னை கொள்முதல் செய்திருக்கலாம். ஆகவே இதை மறுபரிசீலனை செய்யுங்கள் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். விவசாயிக்குக் கட்டுப்படியான விலை கொடுக்கவில்லை. விவசாயி பாடுபட்டதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு விலை கொடுக்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தில் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள்; மத்திய அரசு சொல்வதும் செய்வதும் சரியில்லை என்று கூறுகிறார்கள். அதனால்தான் விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கும் நெல்லுக்கு விலையை அதிகமாக நிர்ணயிக்கமுடியவில்லை என்கிறார்கள். என் இதில் மாநில அரசு மத்திய சர்க்காரைப் பின்பற்ற வேண்டும்?

[திரு என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1975 மார்ச் 25]

மாநில அரசே அதிகமான விலை கொடுத்தால் என்ன தவறு ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். இப்படி அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆலோசனையை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டால் நல்ல விதமாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

[பிற்பகல் 4-50]

அரசாங்கமே கொள்முதலையும், விநியோகத்தையும் ஏற்று நடத்துவதால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன, எவ்வளவு தகராறுகள் இருக்கின்றன என்ற விவரங்கள் எல்லாம் அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது எல்லோரும் உணர்ந்த விஷயம்தான், எல்லோராலும் குறிப்பிடப்பட்டதுதான். அதை உணர்ந்து அரசாங்கம் வெளியிட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, இதை நான் வரவேற்கிறேன். தவறே இல்லை என்று வாதாடாமல் தவறு இருக்கிறது என்று அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருப்பது வரவேற்கக் கூடியது. ஆகவே இந்த ஆண்டு இல்லாவிட்டாலும், வரக்கூடிய ஆண்டிலே உற்பத்தியாகக் கூடிய உணவை கொள்முதல் செய்யக்கூடிய நிலைமையை பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றங்களுக்கும், விநியோகம் செய்யக்கூடியதை கூட்டுறவுக்கும் கொடுப்பது வசதியாக இருக்குமா என்பதை ஆராய வேண்டும். கூட்டுமன்றங்களில்தான் விவசாயத்தை வளர்க்க வாய்ப்பு வசதி இருக்கிறது. நாங்கள்தான் கணக்கிடுகிறோம், பார்வையிடுகிறோம். எங்கெங்கே நன்றாக இருக்கிறது என்று அறிகின்றோம். எவ்வளவு உற்பத்தியாகிறது, எவ்வளவு கூட்டுமன்றங்களுக்குத் தேவை என்பதை அறிந்து மீதி உள்ளதை கூட்டுறவு மூலமாக மக்களுக்கு விநியோகம் செய்யும் வாய்ப்பைப் பரிசீலனை செய்து அதற்கு ஏற்றற்போல் செய்தால், நல்ல விதமாக இருக்கும். இதை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டு நடத்தலாம். இப்பொழுது இருக்கிற முறையால் ஜனநாயக முறையே ஏற்பட முடியாமல் இருக்கிறது. லெவிக்குக் கொடுக்கவில்லை என்றால், கீழ்மட்டத்திலே உள்ள அதிகாரிகள் தகராறு செய்தால் மேல்மட்டத்திலே அமைச்சர் அளவிலே சட்டமன்ற அளவிலே பேசினாலும் விமோசனம் இல்லாத துர்பாக்கியமான நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே அரசு கொள்முதல் விநியோக முறையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வறட்சி சம்பந்தப்பட்டவரையிலும் இந்த அரசாங்கத்திற்கும், மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் ஒரு உடன்பாடு இல்லை என்பது தெரிகிறது. சமீபத்திலே மதிப்பிற்குரிய மத்திய நிதியமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒரு பொதுக்கூட்டத்திலே பேசினார்கள். அது வரவேற்கக்கூடியதாக இல்லை என்பதை நான் மிகவும் கண்டிப்போடு கூறிக்கொள்கிறேன். இந்த அரசாங்கம் வறட்சி நிதியைச் செலவு செய்தது சரியா தவறு என்பதைக் கண்டிக்க, பார்வையிட அதிகாரமும், தகுதியும், வாய்ப்பும் இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் அதைப் பயன்படுத்தாமல், பொதுமேடையிலே போய் இந்த அரசாங்கம் ஏதோ தவறு செய்ததைப் போல் பேசுகின்ற பேச்சானது ஒரு பொறுப்புள்ள அமைச்சருக்கு ஏற்றதாக இல்லை. இதிலிருந்து இந்த அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடர்பாடான, தொடர்பற்ற உறவு முறையிலே மாற்றமான நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது, வருத்தமாக இருக்கிறது. இங்கே வறட்சியாலே

1975 மார்ச் 25]

[திரு. என். சுந்தரேசத்தேவர்]

மாநிலம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உணவுப் பற்றாக்குறையாலே பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. வருங்காலத்தில் மக்களுக்கு உணவு கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்ற நிலை. இதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் உணவை வரவழைத்துக் கொடுக்கவேண்டிய அரசாங்கம். இந்தப் பற்றாக்குறையைக் கணக்கிட்டு வெளி மாநிலங்களிலே அல்லது வெளி நாடுகளிலே இருந்து வாங்க வேண்டியிருந்தாலும், மத்திய அரசின் ஆணையிருந்தால்தான் செய்யமுடியும் என்ற நோத்திலே வறட்டு வாதமாக தகராறு செய்துகொண்டிருக்கும் நிலையானது, தமிழ் நாட்டு மக்கள் பட்டினியால் சாகும் நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிடுமோ என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது. இந்த நிலைபைச் சுமுகமாக இந்த அரசு தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் கூறிய கூற்று சரியா, தவறு என்பது பற்றி நான் அதிகமாகப் பேசிக்கொண்டு போகாவிட்டாலும், அதை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர சுமுகமான நிலையை உண்டாக்க நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் பிரதமரைச் சந்தித்தாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தமிழ் நாட்டிற்கு வரக்கூடிய காலத்திலே உள்ள கஷ்டங்களைச் சொல்லி போதுமான உணவு பெறுவதிலே வெற்றிபெற வேண்டும். அப்படி வெற்றிபெற முடியவில்லையென்றால், தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு பாதகம் இல்லாத நிலையிலே மத்திய அரசின் பொறுப்பாக அதை விட்டு விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதே நேரத்தில் மத்திய உதவி இல்லாமல், தமிழ் நாட்டி் வறட்சி நிதியைப் பொறுத்தவரையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் 10 கோடி ரூபாய் நிதி திரட்டி, மத்திய அரசின் நிதி வேண்டாம், நானே செய்துகொள்கிறேன் என்று அறைகூவல் விட்டிருக்கிறார். அது சரியா, தவறு என்ற கருத்துக்கும் நான் போகவில்லை. வறட்சிக்குப் பணம் திரட்டுவது சரியா, தவறு என்ற கருத்துக்கும் நான் போகவில்லை. ஆனால் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் போன்ற பொறுப்புள்ளவர்கள் இந்த நாட்டிற்கு வருகிறபோது அவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர், அவருக்குப் பார்க்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டு மக்கள் பசியாலும் பட்டினியாலும் வாடும்போது ஒரு தமிழ் மகன், மத்திய அரசிலே ஒரு நல்ல பொறுப்பிலே இருக்கக் கூடிய நேரத்தில், தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கும் நிலையை இழந்துவிட்டார் என்று பார்க்கும் போதுதான் பரிதாபகரமான நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். என்ற ஐயப்பாடு எனக்கு ஏற்படுகிறது. அதை ஏதோ, பாவம், செய்துகொண்டார்கள். இந்த அரசாங்கம் அவருக்கு அந்த வாய்ப்பை அளிக்காத நிலையை ஏற்படுத்திக்கொடுக்காமல், மீண்டும் அவருக்கு வாய்ப்பு அளிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த பிரதமரை முதலமைச்சர் அவர்கள் சந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, நமது அரசின் உணவுக் கொள்கைக் குறிப்பின்மீது ஒரு சில கருத்துகளைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த கொள்கைக் குறிப்பைப்பற்றி நேற்றைய தினம் பெருமதிப்பிற்குரிய மன்ற உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் எடுத்துப் பேசவிட்டார்கள் என்றாலும் இன்றைய தினம் இந்த வறட்சியை எப்படித் தீர்ப்பது

[திரு. எஸ். ஏ.ராஜமாணிக்கம்]

[1975 மார்ச் 25]

எப்படி மக்களுக்கு உணவு அளிப்பது என்கின்ற நீண்ட ஆராய்ச்சிகளை செய்ய, என்னைப் பொறுத்தவரையிலே, நான் விரும்பவில்லை. இன்றுள்ள நிலைமையிலே நான் இன்னும் ஓர் ஆறுமாத காலத்திற்கு, அடுத்த அறுவடைக் காலம் வரையில், நமது மக்களுக்குத் தேவையான உணவு தானியங்களைச் சேமித்து வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தீர வேண்டும். ஆனால் இன்றைய தினம் சட்டமன்றப் பேரவையிலும் சரி, மேலவையிலும் சரி, லெவி கொள்முதல் செய்வதைக் கண்டித்துப் பேசக்கூடிய நிலைமைதான் இருக்கிறதே தவிர, அதற்கு மாற்று யோசனை என்ன என்பதை யாரும் தெளிவாகக் கூறுவதே இல்லை. 13 மூட்டை விளைந்தால் 13 மூட்டையும் கேட்கிறார்கள், 10 மூட்டை விளைந்தால் 10 மூட்டையும் கேட்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்களே தவிர, இதற்குப் பரிகாரம் என்ன, எப்படி நாம் செய்யலாம் என்று அவர்கள் இதுவரையிலே கூறவில்லை. அதைவிட இன்னொருபடி மேலே சென்று கூறுகிறார்கள். எல்லா கிராமங்களுக்கும் அரசே விநியோகம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு வாதத்தையும் அவர்களே சட்டமன்றப் பேரவையிலேயும், மேலவையிலேயும் வைக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றுள்ள நிலைமையில் என்னைப் பொறுத்தவரையில, நான் சொல்கிறேன், இந்த அரசாங்கம் ஆறு மாதத்திற்குத் தேவையான உணவை உடனடியாக கையிருப்பாக சேமித்து வைக்கக்கூடிய நிலைமையை உருவாக்கித் தீரவேண்டும். இதிலே அரசாங்கம் கூட்டுறவிலே கொள்முதல் செய்வதா, தனிப்பட்ட விவசாயிகள் அல்லது அரசாங்க ஏஜென்டுகள் கொள்முதல் செய்வதா என்று கணக்குப் பார்க்காமல், இந்த மூன்று வகை சாதனங்களையும் பயன்படுத்தியே தீரவேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே பணிவன்போடு நான் வேண்டுகிறேன். பொதுவாக நம்முடைய பெருமதிப்பிற்குரிய அன்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அடிக்கடி “விளைந்த 13 மூட்டையையும் கொண்டுபோகிறீர்களே, இது சரியா?” என்று கூறுகிறார்கள். ஒவ்வொரு விவசாயியும் 13 குவிண்டால் அரிசியும், 25 குவிண்டால் நெல்லும் கைவசம் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாம், அதற்குமேல் இருப்பதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது. அதை மாற்றி ஒவ்வொரு விவசாயியும் தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு ஒரு வருஷத் தேவையை வைத்துக்கொண்டு, விதைக்குத் தேவையான நெல்லை வைத்துக் கொண்டு, கூலிக்குத் தேவையான நெல்லை வைத்தக்கொண்டு மீதமுள்ள நெல் அனைத்தையும் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் அல்லது அரசாங்கம் நியமிக்கிற ஏஜென்ட்டுகளிடம் விலைக்கு விற்கவேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்கித் தீரவேண்டும்.

[பிற்பகல் 5-00]

விவசாயிகளிடம் சென்று அரசாங்கம் நிர்ணயித்துள்ள விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், நிச்சயமாக அந்த விலைக்கு விவசாயிகள் கொடுக்கத் தயாராயில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இதற்கும் மேலாக விலையைத் தூக்கி கொரிக்க முடியாது. மத்திய சர்க்கார் அதைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளது. ஆகவே அரசாங்க லெவி கொள்முதல் நெல்லுக்கு மட்டும் அந்த விலையை நிர்ணயித்துவிட்டு மிச்சமுள்ள நெல்லைக் கொள்முதல் செய்வதற்கு....

1975 மார்ச் 25]

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

திரு கே. எஸ் கணபதி : தலைவரவர்களே, 'லெவி கொள்முதல் செய்துவிட்டு மிச்சமுள்ள நெல்லுக்கு வேறு ஒரு விலை கொடுக்கலாம்' என்கின்றார். லெவி கொள்முதலுக்கு நெல் இல்லாத நேரத்தில் ஸர்ப்ளஸ் நெல்லுக்கு என்ன விலை கொடுப்பது என்பதைப்பற்றி என்ன பிரச்சினை?

திரு எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : லெவி கொள்முதலுக்கு நெல் இல்லை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வாதம் என்று நான் கருதவில்லை. லெவி கொள்முதலுக்கு வேண்டிய நெல் விளையாது போய்விடவில்லை. சில இடங்களிலே விளையாமல் இருக்கக்கூடும். ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் அந்த நிலைமை இல்லை. எனவே லெவி கொள்முதலுக்கு அரசாங்க விலையைக் கொடுத்துவிட்டு மிச்சமுள்ள நெல்லை வாங்குவதற்கு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 100, ரூ. 120 என்ற அளவிற்கு விலையை நிர்ணயித்துவிட்டு....

திரு கே. எஸ். கணபதி : தலைவரவர்களே, சென்ற கூட்டத் தொடரிலேயே லெவி கொள்முதலுக்குப் போக பாக்கி உள்ள நெல்லுக்கு என்ன விலை கொடுப்பது என்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறது. உறுப்பினர் அதை மறந்துவிட்டார்களா?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 'மறந்துவிட்டாரா' என்று கேட்கின்றீர்கள். நீங்களே அதை நினைவபடுத்தியிருக்கலாம்.

திரு எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : இன்றுள்ள பெரிய நெருக்கடியில் நமது நிலைமைகளைச் சிறிது மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்றுதான் இந்தக் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதிலே அரசாங்கம் ஏற்கனவே சொல்லியுள்ள கருத்துக்களை நான் மறந்துவிடவில்லை. ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் இந்த அளவிற்குத் தீவிரமாகக் கொள்முதல் செய்கின்றோமோ அந்த அளவிற்குக் கோவையில், பவானி பாசனப் பகுதியில் தீவிரமாகக் கொள்முதல் செய்ய முடியவில்லை. ஒரு பொதி நெல்லுக்கு ஓர் ஆயிரம் ஆயிரம் கொடுத்தால்தான் கொடுக்க முடியும் என்று அங்குள்ள விவசாயிகள் நெல்லை அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அங்கே பாசன வசதி மிகச் சிறந்த முறையில் இருக்கிறது. நல்ல அளவில் விளையவும் செய்கிறது. ஆனால் கொள்முதலுக்குப் போகும் நேரத்தில் அவர்கள் நெல்லைக் கொடுப்பதில்லை. ஆகவேதான் சொல்லுகிறேன்....

திரு ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, தஞ்சை மாவட்டத்தில் கொள்முதல் செய்கின்ற மாதிரி கோவையில் செய்ய முடியவில்லை என்கின்றார் உறுப்பினர் அவர்கள். இந்த மாறுபாடான நிலை என் அங்கே ஏற்பட்டது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் விளக்குவார்களா?

திரு எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் மாறுபாடு என்று சொல்லவில்லை. உணவு உற்பத்தி என்றால், தமிழ்நாட்டிலேயே தஞ்சை மாவட்டம்தான்.

[1975 மார்ச் 25]

திரு ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : தலைவரவர்களே, 'கோவையில் ஓர் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால்தான் ஒரு பொதி நெல்லைக் கொடுப்பேன் என்கின்றார்கள்' என்று குறிப்பிட்டார். அங்கே ரூ. 450க்கு மேலே ஒரு பொதி போகவில்லை. அந்த விலக்குத்தான் அங்கே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஈரோட்டுப் பகுதியில் எனக்குக் கொஞ்சம் பூமி இருக்கிறது. அங்கே அதுதான் நிலைமை.

திரு எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : லெவி நெல் கொடுப்பது பற்றிச் சொல்லவில்லை. மீதியுள்ளதை அங்கே உள்ள சில விவசாயிகள் இந்த நிலை கொடுத்தால்தான் கொடுப்போம் என்று சொல்லும் நிலைமை இருப்பதைத்தான் சொன்னேன். எனவே அந்த நிலைமையை மாற்ற, தனியார் துறையிலாவது ஏஜெண்டுகளை நியமித்து, வரும் ஆறு மாதங்களுக்கு நமக்குத் தேவையான நெல்லை நாம் கொள்முதல் செய்து தீரவேண்டும். ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அவர்களுடைய ஒரு வருஷத் திற்குத் தேவையான நெல்லைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். கூலிக்கு நெல், அவர்களுடைய குடும்பத் தேவைகளுக்கு வேண்டிய நெல், விதைக்கான நெல் எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு மீதமுள்ளதை அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதை கூட்டுறவுத் துறையிலாவது, அரசாங்கத் துறையிலாவது அல்லது தனியார் துறையிலாவது வாங்கிக் கொடுப்பது, இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்து, வெளிநாடுகளிலிருந்து அரிசியைத் தருவித்துக்கொள்ளுவது பற்றி திரு சுந்தரேசத் தேவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கொஞ்சம் வருத்தத்தோடு அதைக் கூறினார்கள். அவருக்கே இவ்வளவு வருத்தம் ஏற்படும்போது, எங்கள் மனத்திலே எப்படியிருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நாலரை கோடி மக்கள் பட்டினியால் சாகாமல் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு நமது அரசாங்கத்துக்கு இருக்கிறது. இந்த நிலையில் மத்திய அரசில் உள்ளவர்களுக்கு மாநில அரசோடு கருத்து மோதல் ஏற்பட்டு, அவர்கள் வறட்சி நிவாரண நிதி கொடுப்பதிலும் சரி, தானிய உதவியைக் கொடுப்பதிலும் சரி, சரிவர நடந்துகொள்ளுவார்களா என்ற பயம் ஏற்படுகிறது எனக்கு. ஆகவே இந்த பயத்தைப் போக்கும் வகையில், விரைவாக நமது உணவு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தியப் பிரதம மந்திரி அவர்களைச் சந்தித்து எப்படியாவது இந்த வறட்சியைப் போக்குவதற்கும், நமக்குத் தேவையான உணவு தானியத்தைப் பெறுவதற்கும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். வெளிநாட்டிலிருந்தாவது வாங்க வேண்டும் அல்லது அப்படி வாங்கிக் கொள்ளுவதற்கு அவர்கள் நமது அரசாங்கத்துக்கு அனுமதி தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, உணவுக் கொள்கைக் குறிப்பைப் பொறுத்தவரையில், எங்களுக்கு மிகவும் ஈடுபாடான, பல ஆண்டுகளாக நாங்கள் குறிப்பிட்டுவந்த கருத்துக்கள் இதிலே அமைச்சர் அவர்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். 'ப்ராக்மாடிக்' என்ற அளவில், யதார்த்த நிலைமையில்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

இருந்துகொண்டு, இன்றைய நிலைமைகளைப் பார்த்து இந்த நிலைமைகளுக்கு ஒவ்வ என்னென்ன நடைமுறை மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது என்ற கருத்துக்களை நமது அமைச்சர் அவர்கள் மிக நல்ல முறையில் இதிலே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம், நமக்கு வேண்டிய, குறிப்பாக வரும் பத்து மாத காலத்திற்கு நமக்குத் தேவைப்படும் உணவு தானியம் கிட்டத்தட்ட 5.5 லட்சம் டன். இப்பொழுள்ள கொள்முதல் நிலையைப் பார்த்தால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் 3 லட்சம் டன் அரிசி பெறக்கூடிய நிலை இல்லை. இரண்டரை லட்சம் டன் என்ற அளவில்தான் கிடைக்கக்கூடும் என்ற கருத்தை அவர்கள் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அந்த நிலைமைகளை மாற்றுவதற்கு மாற்று ஆலோசனைகளைச் சொல்லும் வகையில், அரிசியைப் பொறுத்த மட்டில் நாம் வெளிநாடுகளிலிருந்து தருவித்தால்தான் உணவுப் பஞ்சத்தைச் சமாளிக்க முடியும் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். உண்மைதான். வேறு பொருளாக இருந்தால் காத்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உணவுப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், பற்றுக்குறை நிலைமை ஏற்பட்டால், வெளி மாநிலங்களிலிருந்தோ அல்லது அவசியமானால் வெளி நாடுகளிலிருந்தோ தானியத்தைக் கொண்டு வந்தால்தான் முடியும். மற்ற பொருள்களைப்போல, உணவு தானியத்தை திடீரென்று உற்பத்தி செய்தவிட முடியாது. பற்றுக்குறை என்று இருக்கும்போது அரசு செய்யக்கூடியதெல்லாம், பங்கீட்டு முறையைக் கையாளுவது. அவ்வளவுதான். இந்த துர்பாக்கியமான சூழ்நிலை தமிழ்நாட்டிலே இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எனக்கு முன்பு பேசிய திரு. சுந்தரேசத் தேவர் அவர்களும் திரு. ராஜமாணிக்கம் அவர்களும் சொன்னதைப் போல, நமக்கு வேண்டிய அரிசியை மத்திய அரசு வரவழைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் மத்திய சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில் கோதுமையைத்தான் வரவழைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றார்களே தவிர, அரிசினைப் பொறுத்தவரை உத்தரவாதம் தந்ததாகத் தெரியவில்லை. காரணம், கோதுமையை 'ரூபி பேமென்ட்' நாடுகளிலிருந்து, பணம் கொடுக்காமல் அல்லது பணத்தை பின்னால் கொடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற அளவிற்கு அல்லது பி. எஸ். 480 திட்டத்தின் கீழ் அமெரிக்க நாட்டிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடியும். ஆனால் அரிசியை வரவழைக்க வேண்டுமென்றால், பர்மா, தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து வரவழைக்க வேண்டும். அதற்கு உடனடியாகப் பணம் கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையில் மத்திய அரசு இருப்பதால்தான் தயங்குகின்றார்கள். 'துர்பாக்கியமான நிலை' என்று சொன்னதற்குக் காரணம் ஓர் அரசின் முழுமுதல் கடமை மக்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைக் கொடுப்பதாகும். இதைத்தான் பாரதி சொன்னான், 'தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்று. நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளை வாங்குவதற்குக்கூட வெளிச்செலாவணி இல்லாத நிலை மத்திய அரசிடம் இருக்கின்றது. அந்த நிலைமையில்தான் நாம் கோதுமையை வாங்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம். இதிலே மாநில அரசு அல்லது அமைச்சர்கள் நமக்குக் கிடைக்கும் உணவுப்பொருள் எவ்வளவு, அதை எப்படிப் பங்கீடு செய்வது என்பதில் வேண்டுமானால் காரிய

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 25]

மாற்றலாம் வேறு எதையும் செய்ய முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம். அப்படி நமக்குக் கிடைப்பதை வைத்துக்கொண்டு பங்கீடு செய்ய வேண்டுமென்றால், கொள்முதல் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 5-10)

கொள்முதல் என்று சொல்லுகிறபோது, உபரி மாவட்டங்களிலிருந்து தான் அந்த நெல்லைக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. நம் முடைய நண்பர் திரு. ராஜமாணிக்கம் அவர்கள் சொன்னதுபோல், தஞ்சை மாவட்டம் எப்போதும் உணவுப் பொருளை உற்பத்தி செய்துகொண்டே இருக்கின்றது. ஆகவே தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களுக்கு மட்டும் லெவி போட்டு, லெவி இல்லாத சமயங்களில் மற்ற மாவட்டங்களிலே ரூ. 100 அல்லது ரூ. 120 என்று விற்கும்போது, தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள் ரூ. 50 அல்லது ரூ. 40 என்று விற்க நேரிடுகிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டால், அவர்கள் உணவை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தினுடைய தலை விதி, அந்தக் காலம் முதல் இந்தக் காலம் வரை இப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலவையிலே அதைப்பற்றி முன்னாலே பேசினேன். தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து முன்னு அமைச்சர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். உணவு அமைச்சர் அவர்கள், முதலமைச்சர் அவர்கள் இப்படி அமைச்சர்கள் அந்த மாவட்டத்திலிருந்துதான் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இருந்தும் இப்படி அதிகப்படி லெவி போடுகிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தை கோட்டைபோலக் கருதி, சீல் வைத்து, வெளி மாவட்டங்களுக்குப் போவதைத் தடுக்கிறார்கள். வெளி மாநிலங்களுக்குச் செல்ல முடியாத அளவுக்கு அங்கே நிலைமைகளை வைத்தும், லெவி வாங்கக்கூடிய முறைகளையெல்லாம் வைத்தும் கூட அரசாங்கத்திற்குத் தோல்வி தான். குறுவை கொள்முதல் செய்வதிலிருந்து தஞ்சை வூர் பார்டரை சீல் செய்வது வரை பல முறைகள் கையாண்டும் தோல்வி இருக்கக் கூடிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து வெளி மாவட்டத்திற்குப் போகக்கூடாது என்று இருக்கிறது. வெளி மாவட்டத்திலிருந்து இங்கே வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகின்ற நிலைமையும் இருக்கிறது. இதுதான் கடந்த 5, 6 ஆண்டுகளாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள் மிகவும் துயரப்படக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கின்றார்கள். இந்த ஆண்டு அதே மாதிரி என்ன செய்வது என்று சொன்னால் மற்ற மாவட்டங்களுக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு லெவி போட்டு அந்த லெவியை வசூலித்து விடுகிறோம். லெவி போடவே கூடாது என்று சொல்பவன் அல்ல நான். ஏனென்றால் எப்போது பார்த்தாலும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள உணவு நிலைமையைப் பற்றி மனதிலே கொள்ளாமல் தஞ்சை மாவட்டத்துப் பிரச்சினையை மட்டும் பேசிக்கொண்டிருப்பது ஜெனரல் பொஸ்செட்டிவ், பொதுக் கருத்து அல்லாத நிலைமையில் நாம் பேசிக்கொண்டிருப்பது தவறாகும். லெவி போட்டு வசூல் பண்ணவேண்டியது மிகவும் அவசியம்தான். நாமே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளிடமிருந்து அந்த லெவி நெல்லை வாங்கி மற்ற இடங்களில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்தான். யாருக்கும் அதைப்பற்றி ஆட்சேபணை கிடையாது. தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, லெவி அளவு என்ன என்பது ஒரு கஷ்டமான நிலைமை. அந்த அளவில்தான் கஷ்டங்கள் எற்படுகின்றன என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கு முன்னால் இருந்த உணவமைச்சர்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அவர்கள் இங்கே இருந்தார்கள். இப்போது இருக்கக்கூடிய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அந்த லெவியைப் போடுகிற போதுதான் சங்கடங்கள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. லெவியை அதிகமாகப் போட்டிருக்கின்றார்கள் என்று நான் சொல்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு மேலே விளையுமா இடங்கள் இல்லை என்று கேட்கின்றார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே இவர்கள் போட்டிருப்பதைவிட அதிகமான அளவில் விளையுமா இடங்களும் இருக்கின்றன என்பதை மனப்பூர்வமாக ஒத்துக் கொள்கிறேன். அப்படி விளையக்கூடியவர்கள் 10 அல்லது 15 சதம் இருக்கலாம். அதற்கும் மேல் ஒரு 25 சதம் இருக்கலாம். மீதி 75 சதம் பேர்களுக்குப் போடப்பட்டிருக்கின்ற லெவியைவிடக் குறைவாக விளையுமா இடங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னால், லெவியை என்று நிர்ணயித்து விடுகிறார்கள். அது கூடுதலோ குறைவோ என்று அமைச்சர் அவர்கள் கருதினாலும் சரி, 25 பேர்கள் அதைவிட அதிகமாக விளையக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள், மீதி 75 பேர்கள் அந்த அளவைவிடக் குறைவாக விளையப்பவர்களாக இருக்கின்றனர். என்ன நடக்கிறது? 13 மூட்டை, 6, 7, மூட்டை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அன்றைக்கு மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னதைப் போல, Law of average என்று ஒன்று இருக்கிறது. ஆற்றைக் கடந்து போகின்றபோது ஓர் இடத்திலே 2', இன்னொரு இடத்திலே 3', 7', 8', 10' என்று ஒரு மணிதன் தாண்டிக்கொண்டே போகின்றபோது, 10' இருக்கின்ற இடத்திலே அவன் மூழ்கி விடுகிறான். அது போல 13 மூட்டை கொடுத்தாக வேண்டும் என்று சராசரியாகப் போட்டுவிட்ட பிறகு யார் கொடுக்க முடியவில்லையோ, அவர்கள் 13 மூட்டை கொடுக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப் படுத்தப்படும்தான். அங்கேதான் சங்கடங்கள் வரக்கின்றன. அந்தச் சங்கடத்தை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னோம். அப்போது, “சட்டத்தைப் போட்டுவிட்டோம், அதைக் குறைக்க வேண்டாம். ஆனால் அதிகாரிகளிடத்திலே அதைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்கிறோம். இடத்தைப் பார்த்து நிர்ணயம் செய்யச் சொல்லலாம்” என்றார்கள். அதிகாரிகள் எப்படி இயங்குகின்றார்கள் என்பது மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதிகாரிகள் எல்லாம் இப்போது இயங்குவது டார்வெண்டைப் பொறுத்து. அப்படித்தான் அதிகாரிகள் இயங்குகின்றார்கள். அதிகாரிகளிடத்திலே ஒரு குறிக்கோள் கொடுக்கப்படுகின்றது. இங்கே நமது பாமலி பிளானிங் அமைச்சர் அவர்கள், அதாவது, மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இருந்தார்கள். குடும்ப நலத் துறையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இவ்வளவு பேருக்கு ஆப்பிளெஷன் செய்ய வேண்டும், அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிடுகிறார்கள். உடனே என்ன செய்கிறார்கள்? மாநில அளவிலே செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி, அதன் பின் மாவட்ட அளவிலே கொண்டுபோய் கலெக்டர் அவர்களைப் பார்த்து இவ்வளவு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கின்றோம். அவர்களுக்கு அடுத்தபடியாகக் குறிக்கோள் போடப்படுகிறது. குறிக்கோள் போடப்படுகிறது என்பது நமக்குத் தெரி

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 25]

யும். குறிக்கோள் எப்படி நிறைவேற்றப்படுகிறது? இந்த அதிகாரிகளாலே செய்யப்படுகிறது. அவர்கள் செய்து முடித்துவிட்டால், பரிசும் பாராட்டும் அரசாங்கத்திலிருந்து பெறுகிறார்கள்.

அதுபோல கொள்முதல் இலக்கு என்று கொடுக்கின்றார்கள். கொள்முதல் இலக்கு என்று கொடுத்தவுடன், எப்படி அந்தக் கொள்முதல் பொருள் வருகிறது என்பது அமைச்சர்களுக்கும் தெரியாது, மேலே இருக்கக்கூடிய செயலாளருக்கும் தெரியாது. மேலே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளுக்கும் தெரியாது. கீழே இருக்கக்கூடிய சாதாரண அதிகாரிகள் கிராமப் பகுதிகளிலே போய் அங்கே இருக்கக்கூடிய சாதாரண மக்களிடம் கேட்டு வாங்கக்கூடிய அல்லது விளையாட்டுப்பவர்களைக் கட்டாயப் படுத்தி துன்புறுத்தி பணம் செய்யக்கூடிய நிலைமையும் வருகிறது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏதோ பணம் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால், ஏதோ அதிகமாக எல்லோரும் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணவேண்டாம். இந்த மாதிரி முறைகளிலே பணம் வாங்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூடச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அப்படிப் பணம் வாங்கக்கூடிய அதிகாரிகள் தான் இப்படி டார்கெட்டை அடைகிறார்கள். அதனாலே பாதிக்கப்படுகின்ற நூற்றுக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான மக்கள் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். நம் முடைய மதிப்பிற்குரிய முன்னாள் உணவு அமைச்சர் திரு. மன்னை அவர்கள், “இப்படி லெவியைப்பற்றி மிகைப்படுத்திச் சொல்கிறீர்களே யாராவது சொன்னதா, நீங்களாகவே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா” என்று கேட்டார்கள். நீங்கள் ஒரு பக்கம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கின்றீர்களே என்று கேட்டார்கள். எனக்கு வந்திருக்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்கள் என்னிடம் நோடியாக நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வந்து சொல்கின்ற சாரணமாகச் சொல்கின்றேன். ஒரே கடிதங்களையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதிலே முக்கியமாக திரு. மு. சௌந்தரராஜன் என்பவர் எழுதிய கடிதம். இப்படி கடிதங்களை எல்லாம் படிப்பது என்றால், நான் கணக்கில் ஆகும். அதில் அவர் குடும்ப நிலைகளைப் பற்றி யெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். விளக்கி எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

இப்படிப்பட்ட லெவி முறையை விதித்தவிட்டு, அதை வசூல் பண்ணுகின்ற கட்டத்திற்கு வருகிறோம். அந்த மாதிரிப் போடும்போது தஞ்சை மாவட்டத்தினர் எல்லாம், ‘எங்களுக்குப் போடாதீர்கள்’ என்று சொல்லுகின்றார்கள். இன்னொரு கஷ்டம் தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களுக்கு அந்த சமயத்தைப் பொறுத்தவரையிலே அந்த நெல்லுக்கு எவ்வளவு விலை கொடுப்பது என்பது. போன ஆண்டுக்கு இந்த ஆண்டு ஒரு ரூபாய் கூடுதல் விலை கொடுக்கிறோம். விலை 15 ரூபாய் போட்டாலும்கூட, அந்த விலை பற்றாது. அதிகப்படியாக விற்பதற்கு உபரி இருந்தால் விற்கலாம். போன தடவை கூட்டுறவு சங்கத்திலே உபரி நெல்லைக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். எந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கமும் வாங்கவில்லை. சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் லெவி என்ற அளவிலே வாங்குவதற்குப் பற்றாத நிலைமையிலே போடமுடியாத துர்பாச்சியம் தஞ்சைக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இதிலேயும் ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில், தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்து மட்டும் நினைக்க முடியாது, மாநிலத்தினுடைய தேவைகளைப் பற்றித்தான் நினைக்க முடியும். மாநிலத்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

தினுடைய தேவைக்கு என்ன செய்வது என்றுதான் அவர்களுக்குப் பிரச்சினை வருகிறது. ஆனால் இப்போது உணவுத் துறையிலே என்ன செய்திருக்கின்றார்கள் என்ற கேள்வியைக் கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். நாட்டிலே உணவுப் பற்றாக்குறை வந்துவிட்டது. தேசிய அளவியே உணவு இல்லை. கொள்முதல் தஞ்சையிலிருந்து நாம் நீனைத்த அளவுக்கு வராது. அமைச்சர் அவர்கள்கூடச் சொன்னார்கள். நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே எவ்வளவு பேருக்குக் குடும்பக் கார்டுகள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்ற கணக்கைக்கூடச் சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டிலே 4½ கோடி மக்களில் சர்க்கரைக்காக 90 லட்சம் பேருக்குக் குடும்பக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். அந்தக் குடும்பக் கார்டிலே உணவு தானியங்கள் கொடுக்கப்படுவது 37 லட்சம் பேர்களுக்கு. அதிலே அரிசி கொடுக்கப்படுவது எவ்வளவு பேருக்கு என்று பார்த்தேன். அதிலே அரிசிக்காக சென்னை, கோயம்புத்தூர் இன்னும் இது போன்ற மற்ற இடங்களிலும் சேர்த்து 1,38,000 குடும்பக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தம் என்ன என்று பார்த்தால் 6 லட்சம் மக்கள் அதனாலே பயன் அடைகிறார்கள். இந்தக் கணக்குப்படி நம்முடைய மாநிலத்திலே இருக்கக் கூடிய மக்களிலே 12½ சதம் பேருக்கு அரிசி வழங்கப்படுகிறது என்ற நிலைமையே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கின்றபோது 35 லட்சம் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது....

(இடைமறிப்பு)

எனக்கே அதிலே ஒரு சந்தேகம் இருக்கின்றது. ஏனென்றால் ஒரு இடத்திலே 37 லட்சம் மக்களுக்கு உணவுப் பங்கிட்டு முறையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் 37 லட்சம் மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், 55 ஆயிரம் டன் வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்திலே அரிசிக்கு மட்டும் என்று குறிப்பிடுகிறபோது, 1,38,000 மக்களுக்கு அரிசி கொடுக்கப்படுகிறது ஜூலை வரையிலே என்று எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்: தலைவரவர்களே, 12½ சதம் பேர்களுக்குத்தான் இங்கே அரிசி கொடுப்பதாக ஒரு கணக்குச் சொல்லுகின்றார்கள். கிட்டத்தட்ட சென்னை நகரத்திலே, 30 லட்சம் பேருக்கும், கோயம்புத்தூர் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் 10 லட்சம் பேர்களுக்கும் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லும்போது, இதிலேயே மொத்தம் 40 லட்சம் பேர்கள் ஆகி விடுகின்றது. இது போக மற்ற நகர்ப்புறங்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். 12½ சதம் கணக்கு தவறான கணக்கு என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கடந்த ஆண்டு ஜூலை திங்கள் முதல் வெளிச்சந்தையில் அரிசி விலை படிப்படியாக உயர்ந்ததன் காரணமாக சென்னை, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்டம் எல்லைப் பகுதிகளில் மொத்த வருமானம் ரூ. 380, 480 வரை உள்ளவர்களுக்கு என்ற அளவில் அரிசிக்காக 1,38,000 குடும்பக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். 1,38,000 குடும்பக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 25]

சென்னையிலே மட்டும் 30 லட்சம் மக்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். சென்னை, கோயம்புத்தூர், கன்னியா குமாரி சேர்ந்து 1,38,000 பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 6 லட்சம் பேர்தான். ஏனென்றால் 300, 500 ரூபாய்க்குக் குறைவாக என்ற அளவுக் கணக்கு இருக்கின்றது. இன்னொரு இடத்திலே 37 லட்சம் குடும்பக் கார்டுகளுக்கு உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. கோதமை, ராகி, மைதா இவைகள் உணவுப் பொருள்களில் அடங்கும். நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து விளக்கம் எதிர்பார்க்கிறேன். உண்மையாகவே அரிசிக்கு மட்டும் 1,38,000 குடும்ப கார்டு என்று சொன்னால் 6 லட்சம் பேர்தான் வருகிறது. உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்படுகின்றன என்று சொன்னால்..

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் : தலைவரவர்களே, 1,38,000 கார்டுகளுக்கு அரிசி என்றால், 6 லட்சம் பேர் என்று கணக்கு உங்களுக்கு எப்படி வந்தது என்றுதான் எனக்குத் தெரிய வேண்டும்.

என்னுடைய கணக்கு சென்னை நகரத்தின் ஜனத்தொகை 30 லட்சம், கோவையைச் சற்றி ஜனத்தொகை 9 லட்சம், கிட்டத்தட்ட 40 லட்சம் பேர் என்று இருக்கிறது. 6 லட்சம் பேர் என்ற ஒரு கணக்கைத் திருப்பித் திருப்பி தவறாகவே சொல்கின்றார்கள் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் அவர்கள் நம்முடைய கொள்கைக் குறிப்பைப் படித்திருந்தால் தெரியும். அவர்கள் படித்திருப்பார்கள், நான்தான் தவறுச் சொல்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். குறிப்பிட்ட இடத்தில் கவனித்திருக்க மாட்டார்கள். அமைச்சர் அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள், அதாவது, தமிழ்நாட்டில் மொத்தம் குடும்பக்கார்டு 90 ஆயிரம், தமிழ்நாட்டில் 90 ஆயிரம் குடும்பம் என்று வைத்து, குடும்பத்திற்கு 5 பேர் என்று வைத்து, 90 ஆயிரம் குடும்பத்திற்கு 4½ லட்சம் மக்கள் என்ற கணக்கு வருகிறது. சர்க்கரை கார்டு 90 ஆயிரம் குடும்பத்திற்கு என்றும், குடும்பத்திற்கு 5 பேர் என்றும் போட்டார்கள். அந்தக் கணக்கினுடைய அடிப்படையிலேதான் நான் என்னுடைய கணக்கைச் சொன்னேன். எல்லா மக்களுக்கும் நாம் அரிசி விநியோகிக்கவில்லை. அரிசி 300 ரூபாய்க்கு குறைவாக, 500 ரூபாய்க்குக் குறைவாக வருமானம் உள்ளவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கிறோம். தஞ்சாவூர் மாவட்டம் பூராவும், திருச்சி-புறநகர் பகுதி போன்ற சில பகுதிகளிலே கிடையாது—கோயம்புத்தூர், சென்னை போன்ற இடங்களிலே அதுவும் எல்லையோரப் பகுதிகளில் அரிசி கொடுக்கிறோம். இப்போது அரசு சொல்வது வாஸ்தவம் என்று வைத்துக்கொண்டு, 1,38,000 குடும்பங்கள் என்று வைத்திருப்பார்கள். ஆனால், 6 லட்சம் பேருக்கு தமிழ்நாட்டிலே அரிசி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதைப் போல, நம்முடைய சென்னையிலே 30 லட்சம் பேர்கள் இருக்கின்றார்கள். கொடுக்கக்கூடிய கார்டுகளிலே எவ்வளவு கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்த்தால் வாங்கி நுகர்வோருக்குத் தெரியும். இதிலே கொடுக்கப்படுகின்ற கார்டுகள் மூலம் மாதத்திற்கு 15 நாட்களுக்குத்தான் அரிசி கிடைக்கின்றது. பாக்கி 15

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

நாட்களுக்கு கிடைக்கும் அரிசி போதவில்லை. வெளிச் சந்தையிலேதான் அதை வாங்க வேண்டியிருக்கின்றது. படி ரூ. 4 என்று இருக்கும்போது வெளியில் ரூ. 6 அல்லது ரூ. 7 என்ற அளவுக்கு வாங்குகிறோம். தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு நபரைக் கேட்டால் தெரிட்ட சாதாரணமாக எனக்கு ஒரு நாளைக்கு 1 படி வேண்டும் என்கிறார்கள். மத்தியானம் $\frac{1}{2}$ படி, இரவு $\frac{1}{2}$ படி வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மண்ணை ப. நாராயணசாமி : ஒருவருக்கு ஒரு படி அரிசி ஒரு நாளைக்குத் தேவைப்படுகிறதா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, ஒரு நபருக்கு என்று சொன்னது ஒரு குடும்பத்திற்கு என்பதாகும்.

(பிற்பகல் 5-20)

வெளிச் சந்தையிலே ஆறு ரூபாய், ஏழு ரூபாய் அளவிற்கு வாங்குகிறார்கள். வேண்டியவர்களைக் கேட்டால் தெரியும். ஒரு நண்பர் கூட என்னிடம் முறையிட்டார். சாதாரணமாக ஒரு நாளைக்கு ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பத்திற்கு ஒரு படி அரிசி வேண்டும் என்று சொல்கிறார். அப்படிப் பார்க்கிறபோது, ஒரு படி அரிசி 7 ரூபாய்க்கு விற்கிறபோது, அவருக்கு மாதம் ரூபாய் 200 சம்பளம்.—அந்த 200 ரூபாய் அந்த மாதம் பூராவும் அரிசிக்கு மட்டும் ஆகிவிடும். இரவு நேரங்களிலே குடும்பத்தோடு பட்டினி கிடக்கிறோம் என்று சொல்கிறார். இப்பொழுது கிராமங்களிலும், நகரத்திலும் இருக்கிற மக்களுக்கு விநியோகம் செய்யாமல், ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களுக்கு மட்டும் விநியோகம் செய்துவிட்டு, ஏதோ செய்துவிட்டோம் என்ற திருப்தி நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் லெவி சர்க்கரை என்றும், நான்-லெவி சர்க்கரை என்றும் இரட்டை விலைக் கொள்கை வைத்து, லெவி விலையிலே சாதாரணமான மக்களுக்கு, நுகர்வோருக்கு சர்க்கரை கொடுக்கிறோம், மற்றவர்கள் அதிக விலையிலே வாங்கிக்கொள்ளட்டும் என்று விட்டு விடுகிறோம். இதே போன்று இந்த அரிசியிலே, யாருக்கு அதிக பணம் கொடுத்து வாங்க முடியுமோ “who are capable of paying. This is the policy. Whoever are capable of paying for the rice can purchase it at that price. Whoever are not capable of paying the price, that is, the poor people have to starve.” இதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய பாலிசி. இப்படி அதிகமான பணத்தைக் கொடுத்து வாங்க வேண்டும் என்று சொன்னால், ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. இந்த நிலைமையிலே அரசாங்கம் தொடர்ந்து நடத்த முடியாது. இந்த உணவு சம்பந்தமாக நிரந்தரமான கொள்கை வேண்டும். “நீங்கள் உணவு அமைச்சராக இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்” என்று என்னைக் கேட்டார்கள். இனிமேல் நான் உணவு அமைச்சராக ஆவேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்குக் கிடையாது. ஏனென்றால் நான் சார்ந்திருக்கிற கட்சி அப்படிப்பட்டது. நான் உணவு அமைச்சராக வருகிற வாய்ப்பு இருக்கிற கட்சி இல்லை. ஆனால், இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால், இருக்கக் கூடிய பற்றக் குறையிலே எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும். எல்லா இடங்களிலிருந்தும் உணவுப் பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 25]

தஞ்சையிலிருந்து, அவர்கள் சொன்னதுபோல கீழ் பவானியிலிருந்து எல்லா இடங்களிலிருந்தும் அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு எல்லோருக்கும் ரேஷன் சராசரி விஸையிலே கொடுக்கக்கூடிய ரேஷன் முறையை நீங்கள் அமல்படுத்த வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான், ஏழை மக்களாக இருக்கிறவர்களுக்கும், பணக்கார மக்களாக இருக்கிறவர்களுக்கும் எல்லோருக்கும் ஒரு மாதிரி இருக்கும். பணக்காரர்களாக இருக்கிறவர்கள் படி அரிசி 7 ரூபாய் கொடுத்து வாங்க முடியும், எத்தனை படி வேண்டுமானாலும் வாங்கலாம். வாங்கி விருந்து வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நிலையிலே அவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஆனால் ஏழை மக்கள், பணம் இல்லாதவர்கள், வறுமையில் இருக்கக் கூடியவர்கள், ஏழ்மை நிலையிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் சரியாக வாங்க முடியாத நிலை இருப்பது சரியல்ல. அப்படிப்பட்ட உணவுக் கொள்கை மாற்றப்பட வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையல்ல, என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இதே போல் எவ்வளவு நாளைக்கு ஓட்ட முடியும்? இந்தச் சமயத்திலே படி அரிசி ஏழு ரூபாய் என்ற நிலையில், இன்னும் இரண்டு மாதம் கழித்து படி அரிசி எவ்வளவு ரூபாய்க்கு விற்கும்? அது ஏழு ரூபாய், எட்டு ரூபாய், பத்து ரூபாய் ஆகும். அப்படிப் பார்க்கிற போது, அடுத்த அறுவடை நவம்பர் வரையிலே 8 ரூபாய், 10 ரூபாய் ஆனால், யாராலே அரிசியை வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? சரி, கோதுமையையாவது வாங்கிச் சாப்பிடலாம் என்று சொன்னால், கோதுமையினுடைய விலை என்ன? அதுவும் கிட்டத்தட்ட சராசரி ஆறு ரூபாய் வரையில் வந்து நிற்கிறது. கோதுமையை வாங்கி பூரி செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த எண்ணெய்ச் செலவு சேர்ந்து அரிசி விலைக்கு வருகிறது. ஆகவே ஏழை மக்கள் இதை எப்படி வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? ஆகவே, உணவு அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் சொல்வேன், 'உங்களுடைய உணவுக் கொள்கை தீவிரமாக, உடனடியாக, இரண்டு மாதத்திற்குள் என்று நான் சொல்லமாட்டேன்.....'

திரு. எஸ். ஏ. இராஜமாணிக்கம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் திரு சுவாமிநாதன் அவர்கள், லெவி முறையும் தவறு, ரேஷன் முறையும் தவறு என்கிறார். எல்லோருக்கும் அரிசி கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார். எந்த வகையிலே அதைச் செய்ய வேண்டுமென்பதைக் கொஞ்சம் செளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். ஒன்று எல்லா வகையிலுள்ளதிலிருந்தும் பூரா நெல்லையும் வாங்கித் தர வேண்டும். அப்படி முழுமையான நிலையிலே நாம் வாங்கினாலெழிய, நாம் ரேஷன் கொடுக்க முடியாது. லெவி வாங்குவதும் தவறு, கொள்முதல் செய்வதும் தவறு, எல்லோருக்கும் அரிசி போட வேண்டும் என்றால், அது எந்த வகையிலே சாத்தியம்? ஒரு விரிவான திட்டத்தைக் கொடுத்தால்கூட, இந்த அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: நான் விரிவான கொள்கையைச் சொன்னேன். அமைச்சர் அவர்களுடைய பொதுவான கொள்கைகளை நான் எதிர்க்கிறேன் என்று சொன்னேன். ஏனென்று கேட்டால், கொள்கைகள்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

இரண்டு மூன்றுதான். ஒன்று நேரடியாக வியாபாரிகள் வாங்கி அவர்கள் கடைகள் மூலமாக விற்பது ஒரு முறை. அந்த முறையை இது போன்று டெபிசிட் என்று சொல்லக்கூடிய பற்றுக்குறை நிலவும் காலங்களில் சரியாக நடத்த முடியாது. இயற்கையான வாணிபம் சர்ப்பிளஸ் நிலைமையில்தான் இருக்க முடியுமே தவிர, இதுபோன்று ஒரு படி விலை 8 ரூபாய் 9 ரூபாய் என்று விற்பது, வியாபாரிகள் எவ்வளவு கொள்ளை லாபம் அடிக்க முடியுமோ, அவ்வளவு லாபம் அடிப்பார்கள். இதில் ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை.....

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்: சரி, நன்றாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்றால்....(குறுக்கீடு)....சரி, அதிலே சில பிரச்சினைகள்....

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: இப்படி அடிக்கடி குறுக்கிட்டுக் கொண்டே இருந்தால், மற்ற ஏழு பேர் பேசி முடிப்பது எப்போது?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: நிச்சயமாக நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே 'பிராக்மேடிக்' என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையிலே நிரந்தரமான கொள்கையை யாரும் உருவாக்க முடியாது. வியாபாரிகளிடத்திலே பரிபூரணமாக விட்டுவிட வேண்டும் என்று நான் மேலவையிலே சொல்லியிருக்கிறேன். சென்ற முறை பேசுகிறபோது கூட, தனிப்பட்ட வியாபாரிகளைப் பொறுத்து, தனிப்பட்ட முறையிலே வாணிகம் செய்ய முடியாது, அரசாங்கமே அப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே முயுவதையும் ஏற்று நடத்த முடியாது என்ற ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால், ஓரளவுக்கு வெளி மார்க்கட்டிலே வாங்கக்கூடிய நிலைமையும், அரசாங்கம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையும் இருக்குமானால், டபிள் பாலிசி என்ற அளவிலே வைத்துக்கொண்டு, அப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே 50 சதவிகிதம் லெவி போட்டு மில்காரர்களிடம் வாங்கி பஃபர் ஏற்றலாம் என்று சொன்னேன். இன்று இருக்கக்கூடிய நிலைமை என்ன வென்றால், இருக்கக்கூடியது மிகவும் குறைவு. மார்க்கெட்டிலே வரக்கூடிய நிலை இல்லை என்ற நிலைமையிலே அரசாங்கமே எடுத்து நடத்துவதைத்தவிர வேறு எந்தவிதமான நிலைமையும் கிடையாது. நீங்கள் லெவி போடுங்கள். லெவி கூடாதென்று நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், அரசாங்கம் பரிபூரணமாக ரேஷனை அமல் நடத்துவதாக இருந்து, தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கும் சாப்பாடு போடுவதாக இருந்தால், லெவியை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். அவர்கள் ஏன் எதிர்க்கிறார்கள் என்று சொன்னால் எங்களுக்கு இருக்கிற அரிசியை எடுத்துப் போய்விட்டால், நாங்கள் என்ன செய்வோம் என்று கேட்கிறார்கள். "ஒரு ஆறு மாதத்துக்கு வேண்டிய நெல்லையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றால், சாப்பாட்டிற்கு வைத்திருக்கக்கூடிய நெல்லையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றால், நாங்கள் என்ன செய்வது? அதிகாரிகளிடத்தில் போய்க் கேட்டால், வியாபாரிகளிடத்திலே போய் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நாங்களே விளைவித்துவிட்டு, அதிக விலை கொடுத்து வாங்க முடியுமா?" என்று சொல்கிறார்கள். இதுதானே கேள்வி. நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். அரசாங்கம் உடனடியாக ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்த

(திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

[1975 மார்ச் 25]

முடிவுகள் எடுக்காமல், “சரி, இதே மாதிரி ஒரு கொள்கையை அமுல் நடத்திக்கொண்டே போவோம். குறுகிய அறுவடை வரை பார்த்துக்கொள்வோம். பிரதம மந்திரி அவர்கள் கொடுக்கப்போகிறார்கள்” என்று எண்ணுவது தவறு. பிரதம மந்திரி அவர்கள் கொடுக்கப்போகிறார்கள் என்ற எண்ணம் எனக்கு நிச்சயமாகக் கிடையாது. ஏனென்றால், நான் சென்ற முறையே சொன்னேன். 1970 முறையும் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நல்லெண்ணம் அவர்களுக்குக் கிடையாது. முதலமைச்சர் அவர்களோ, நம்முடைய மாண்புமிகு உணவு அமைச்சர் அவர்களோ போனால்; “நல்ல சந்தர்ப்பம், நமுவலிட வேண்டாம்” என்று அம்மையார் நினைப்பார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ஆட்சியே வந்தால் சீக்கிரமாகச் சிர்ப்படுவீரும் என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வாறு ஆட்சிக்கு வந்து விட்டால், அரசு சீக்கிரமாகக் கொடுக்கும் என்று பேசப்படுகிறது. இதுபோல் எல்லாம் பேசுகிறார்கள். ஆனால் நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று நினைப்பார்களே தவிர; ஒரு வட்சம் டன் அரிசி கொடுப்பார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது தவறு. ஆகவே இருக்கிற அரிசியை நல்ல முறையிலே ரேஷனில் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையை உடனடியாக நாம் உருவாக்க வேண்டும்.

முடிவாக ஒன்று. கூட்டுறவுச் சங்கத்தைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லுவது அவ்வளவும் சரி. தனிப்பட்ட உழவர்களுக்கு இந்த லாபம் போய்ச் சேரவில்லை. யார் யாருக்கோ போகிறது. வணிகர்களுக்கும், மில்காரர்களுக்கும் போகிறது.....

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: தலைவர் அவர்களே, ஏற்கெனவே ‘ஸ்டாசுடரி’ ரேஷன், பற்றுக்குறைக் காலம் இருந்தபோது, மதிப்பிற்குரிய சுதந்திரா கட்சி அங்கத்தினர் அதை மறுத்திருக்கிறார் என்பதை நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: எனக்கே ஞாபகம் இருக்கிறது. அந்த சமயத்திலே கொண்டு வர வேண்டாம் என்று சொன்னேன். எந்தக் கட்சியினுடைய கொள்கையும் ஒரே கொள்கையாக 25-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 50-ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருக்க முடியாது. இதவே சுதந்திரா கட்சியினுடைய கொள்கை. அதுவும் பிராக்மாடிக், அப்போதைக்கப்போது இருக்கிற நிலைமைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல், அந்த நிலைமைகளை நாம் உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். சோஷலிசம், கேபிடலிசம் என்று சொல்லிக்கொண்டு போனால், எதுவுமே நடக்காது. சோஷலிசம் செய்து பார்த்தாகிவிட்டது. கேபிடலிசம் உருவாக்க முடியாது. பிராக்மாட்டிசம் என்ற அளவிலே.....

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: பற்றுக்குறை இருந்த காலத்தில் ஸ்டாசுடரி ரேஷன் இருந்தபோது, அதைக் கேலி பண்ணக்கூடிய, தீர்மானத்தைப் போட்டார்கள் என்பதை நான் சுதந்திரா கட்சி அங்கத்தினருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1975 மார்ச் 25]

(பிற்பகல் 5-30)

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது ரேஷனை எடுத்து விரும்பு அளவுக்கு அன்றைய தினம் நிலைமை இருந்தது. அவர்கள் நிலைத்தது சுதந்திரா பாணியில் நடத்த முடியும். நடத்தினால் கூட அரிசி இருந்தது. அனுவசியமாக ரேஷனை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓரிசாவில் சிங் தேவினுடைய ஆட்சி, சுதந்திரா கட்சியினுடைய ஆட்சி இருந்தபோது, அங்கு அத்தகைய ரேஷன் கொண்டு வரப்பட்டது. அப்பொழுது கூட இந்தப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசப்பட்டது. இந்தப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் மேலளவிலே பேசப்பட்டு, முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதுமாதிரி பிரச்சினைகளிலே அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை சொல்லுகிற முறையிலே ஏதாவது ஒன்று வேண்டும். இந்த முறையோ அல்லது அந்த முறையோ. இப்படியே நிலைமை நீடித்துக்கொண்டு போனால் events will overtake us நாளையதினம் அரிசி விலை ஒரேயடியாக ஏறி, வாங்கிச் சாப்பிடக் கூடிய மக்கள் வாங்கிச் சாப்பிடக்கூட முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு, ஏழைகள் அதனாலே பாதிக்கப்படக் கூடிய நிலைமையை நாம் கொண்டுவந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்.

முடிவாக, கூட்டுறவுச்சங்கம், உழவர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கம், விவசாயிகளுடைய கூட்டுறவுச்சங்கம் என்றெல்லாம் அமைக்கலாமென்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களிடத்தில் பேசக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அது ஒரு நல்ல கொள்கை. வரவேற்கக் கூடிய கொள்கை. அந்தக் கொள்கையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால், விவசாயிகளைப் பொறுத்த வரையிலே அவர்கள் தங்களுடைய பொருள்களை நியாயமான விலைக்கு விற்பது, அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய லாபம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும், இடையிலே லாபம் போகாமல் இருக்கும். ஆனால் இதிலே சில பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. நான் அந்தப் பிரச்சினைகளை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். இப்பொழுது அந்த விவசாயிகளிடத்திலே கொடுக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட, விவசாயிகள் விளைவித்தால் மாத்திரம் போதாது. விவசாயிகள் அந்த நெல்லைக் கொண்டு வந்து மில்லிலே போட்டு அதை மில்லிலே அரைத்து அதை அரிசியாக்கி, அந்த அரிசியை லாரிகளில் கொண்டு வந்து சென்னைக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது அரசாங்கமே அதையும் செய்கிறது. விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை வாங்கி, மில்களிடம் போட்டு, மில்கள் அரைத்து அதிலே ஏகப்பட்ட குழப்பங்களும் ஊழல்களும் ஏற்பட்டு அவர்கள் சென்னைக்குக் கொண்டு வரும்பொழுது, லாரிக்காரர்களால் பலவித ஊழல்கள் ஏற்படுகின்றன. பெர்மிட்டுகளில் பலவிதமான ஊழல்கள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வளவு தொல்லைகளுக்கிடையே தான் சென்னைக்கு வந்து சேர்கிறது. இந்த கூட்டுறவுச் - சொசைட்டி க்காரர்கள் தாங்களே எடுத்து, தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கக் கூடிய விவசாயிகளே எடுத்துச் செய்தாலும் கூட நாளைக்கு இதில் சிரமங்கள் ஏற்படலாம் என்பது ஒன்று. இரண்டாவதாக, கூட்டுறவாக வைக்கிற பொழுது, அதிலே 6 சதவிகிதத்துக்கு மேலே டிவிடெண்ட் கொடுக்கக்

(திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

[1975 மார்ச் 25]

கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலே ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது. அதிலே போடுகிறபோது, வேண்டிய அளவு லாபம் வருகிறபோது, அங்கு போடுகிற பணத்துக்கு 6 சதவிகிதம் தான் வரும் என்று சொன்னால், யாரும் அதில் இருக்க முன் வரமாட்டார்கள். டிவிடென்டுக்கு பதிலாக போனசாகக் கொடுக்கலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். விலிகளிலே கூட 20 சதவிகிதம் போனசாகக் கொடுக்கலாமென்று இடமிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு விதி இங்கும் இருக்க வேண்டும். இது முதலாவது காரியம். இரண்டாவதாக, மில்காரர்களையும் லாரிக்காரர்களையும் மறுபடியும் நம்பி அங்கு இருக்கும் விவசாயிகள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை ஆரம்பித்தால், என்ன நடக்கும்? (Tiruvannamalai Co-operative Marketing Federation) இதுமாதிரி கூட்டுறவிலே குறுவையின்போது எடுத்தார்கள். கிட்டத்தட்ட 1½ கோடி ரூபாய்க்கு அதிலே நஷ்டம் ஏற்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். குறுவையிலே மட்டும் 55 இலட்சம் ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது மாண்புலி கிடையாது. அப்பொழுது அவர்களும் வாங்கினார்கள். சிவில் சப்ளைஸ்-ல் உள்ளவர்களும் வாங்கினார்கள். இந்த கூட்டுறவுச் சங்கம் அமைக்கப்படுமானால், தஞ்சையிலே உள்ள அனைத்து நெல்லையும் இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கம்தான் வாங்க வேண்டுமென்ற ஒரு மாண்புலி இருக்க வேண்டும். அதிலே மறுபடியும் தமிழ் நாடு சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷனும் வாங்கிக்கொள்ளலாம், புட் கார்ப்பரேஷன் ஆப் இந்தியாவும் வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று வைத்து, ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாங்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால், இது சரிவர இருக்காது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அந்த அளவுக்கு இதை ஒரு மாண்புலியாக வைக்க அமைச்சரவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்களா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் ஏற்கெனவே தமிழ் நாடு சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் என்ற ஒன்றை நாம் வைத்திருக்கிறோம். அவர்களுக்கு என்ன வேலை? அவர்களடைய பங்கு என்ன என்பதை நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். இரண்டாவதாக, மில்காரர்களிடத்தில் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால், கஷ்டம் ஏற்படலாம். அப்பொழுது மில்கள் எல்லாம் யாருடைய கண்ட்ரோலில், யாருடைய ஆதிபத்தியத்தின் கீழ் வருகிறது? மாடர்ன் ரைஸ் மில் இருக்கிறது. அதன் ஆதிபத்தியத்தின் கீழ் வர வேண்டும். தனியார் மில்லை நம்பாமல் இந்த மில்களை நாம் கட்டுவதா அல்லது இந்த மில்களை நாம் எடுத்துக் கொள்வதா என்ற பிரச்சினை வேறு. மூன்றாவது. லாரிப் பிரச்சினை. லாரியை நாம் வாங்குவதா, இல்லா ரிக்யூசிசன் செய்வதா? அதை எப்படிச் செய்வது? இப்படிப் பல பிரச்சினைகள். மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள் லாரிக்கு என்று அரசு தனியாக வாரியம் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எனவே ஒருவேளை லாரிக்கு அந்த வாரியத்திலிருந்து ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாம். அந்த மில்லுக்கும் தனியாக ஒரு வாரியம் வைத்து அதிலிருந்து அந்த மில்காரர்களுக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இதில் பிரச்சினைகள் ஏராளம் இருக்கின்றன. ஒருவேளை குறுவை அறுவடையின் போது கூட, இந்தப் புதிய முறையைக் கையாளலாம் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். முறை நல்ல முறை தான். அந்த முறையைக்கூட கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து கையாள் வேண்டும். பல சிக்கல்கள், பல சங்கடங்கள் அதிலே இருக்கின்றன

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த உணவுக் கொள்கைக் குறிப்பிலே பேசுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பை தாங்கள் எனக்குக் கொடுத்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: தலைவரவர்களே, 23-ஆவது பக்கத்தை உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். 1,38,000 குடும்பங்களுக்குத்தான் கார்டுகள் கொடுக்கின்றோம் என்று சொன்னார்கள். உறுப்பினர் அவர்கள் 27-ஆவது பக்கத்தையும் சேர்த்துப் படித்திருந்தால், சரியாக விவரம் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஏற்கெனவே இருந்த ஒரு நிலையைச் சுட்டிக் காண்பித்து, 300 ரூபாய்க்குக் கீழே வருமானமுள்ளவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நகரத்திலும் எவ்வளவு கொடுக்கிறோம் என்ற விவரம் 27 ஆவது பக்கத்திலே இருக்கின்றது. அதற்குப் பின்னாலே 300 ரூபாய்க்கும் 500 ரூபாய்க்கும் இடையிலே உள்ளவர்களுக்கு குடும்பக் கார்டு கொடுப்பதென்று ஒரு முடிவெடுத்தோம். அது மட்டும் அந்த நகரங்களில் மட்டும் 1,38,000 கார்டுகள் என்று மறுபக்கத்திலே போடப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் கீழே போனால், எண்ணிக்கையைக் கொடுக்காவிட்டாலும், அதிலே கொடுத்தது 12 ஆயிரம் மட்டும், அதைப்போல் இப்பொழுது நான்கு ஐந்து மடங்கு கொடுக்கின்றோம் என்றும் இருக்கின்றது. ஆகவே நான் சொல்லிய எண்ணிக்கை இதில் வரவில்லை. குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை ஏற்கெனவே இருந்த எண்ணிக்கை.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, மூன்று பக்கங்களிலும் பரவலாகக் கொடுத்திருக்கிறதாக அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். மூன்று பக்கங்களையும் நான் படித்தேன். ஒரே பக்கத்தில் போட்டிருந்தால், கொஞ்சம் விவரமாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். பல இடங்களிலே இருந்ததினாலே கொஞ்சம் குறிப்பு தவறியிருக்கக்கூடும். ஆகவே 35 இலட்சம் பேருக்கு குடும்பக் கார்டுகள் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் கூட, மொத்தத்தில் 25 சதவிகிதம், 30 சதவிகிதத்திற்குள் தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் ஏராளமான பேர்கள் குடும்பக் கார்டுகள் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். 500 ரூபாய்க்குக் கீழே என்று வரையறை வைத்தால், 500 ரூபாய்க்கு மேலே வாங்கக் கூடியவர்கள் பாடு என்ன? அவர்களுக்கு அரிசி வெளியில் கிடைக்காவிட்டால், என்ன செய்வார்கள்? ஆகவே 500 ரூபாய்க்கு மேல் வாங்கக்கூடியவர்கள் நிலையையும் யோசனை செய்து, அரசு ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் இத்தருணத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

[மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை]

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர கேகிதர்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே,.....

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நிறைய - பேர் பேசுவதற்கு பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உறுப்பினர் அவர்கள் அவருடைய பேச்சைச் சுருக்கமாக முடிக்க வேண்டும்.

[1975 மார்ச் 25]

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த உணவுக்கொள்கைக் குறிப்பின்மீது என்னுடைய கருத்தையும் சொல்ல நான் முன்வருகின்றேன். சர்க்காருடைய கொள்கையிலே உற்பத்திக் குறைவுக்கு அப்படி இப்படிக் காரணங்கள் என்று கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம் என்னவென்றால் நகரங்களிலே நகரங்களுக்கு பக்கத்திலே இருக்கக்கூடிய விவசாய நிலங்களை யெல்லாம் மாற்றி வீடுகள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி ஒரு காரணம் காட்டியிருக்கின்றார்கள். ஏதோ வீடு கட்டுகிறதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். அனால் அதே நேரத்தில் விவசாய நிலங்கள் புதிதாக அதிகமாகி உற்பத்தியும் ஜாஸ்தி ஆகியிருக்கிறது. நீர்ப்பாசன வசதியானாலும் சரி, கிணறு வெட்டி உற்பத்தி செய்வதானாலும் சரி, மானாவாரி உற்பத்தியானாலும் சரி, இதே மாதிரி ஆயிரக்கணக்காக இலட்சக்கணக்காக நிலங்கள் வருஷத்திற்கு வருஷம் கூடிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இதுமாதிரி ஒருசில நகரங்களிலும் பஞ்சாயத்துக்களிலும், ரொமங்களிலும் கிட்டத்தட்ட நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்கள் வேண்டுமானால் இவ்வாறு வீடு கட்டியதன் மூலம் குறையலாம். நான் மறுக்க வில்லை. ஜனங்கள் விவசாய நிலங்களை தேவையில்லாமல் அழிப்பதாக என்னுடைய கண்ணோட்டத்திலே இல்லை. இந்த வருஷம் உற்பத்திக் குறைவுக்குக் காரணம் என்ன? பாசன வசதிக்கு இருக்கிற நீரைச் சரியான முறையில் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்களா என்பதை நான் நினைவுகூர விரும்புகிறேன். மேலும் தஞ்சாவூர், திருச்சி, கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற மாவட்டங்களிலே நடநீர் பாசனங்களிலே ஏற்பட்ட குறைகள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. கிட்டத்தட்ட டிப்பார்ட்மெண்டிலே ஆர். சி. டிவிஷனிலே மனமுவந்து ஜலம் விட்டார்கள். அதைக் காலா காலத்தில் எந்தெந்த நேரத்தில் விட வேண்டுமோ அப்படிக் காலா காலத்தில் விடாமல் ரொம்ப யோசனை பண்ணிப் பண்ணித் தாமதமாக விட்டார்கள். அதனால் உற்பத்தி குறைந்துகொண்டே வந்தது. உற்பத்திக் குறைவுக்கு இதை மட்டும் காரணமாகச் சொல்ல முடியாது. மேலும் உரத் தட்டுப்பாடும் இருந்தது. உரத்தை விவசாயிகள் வாங்கி சிரமப்பட்டு நிலத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதற்குள்ளாக ஜலம் எல்லாம் வற்றிப்போகிறது. ஜலம் வந்து பாசனவசதி கிடைக்கும்போது உரமில்லாமல் போகிறது. உரம் கிடைக்கும்போது தண்ணீர் இல்லை. தண்ணீர் கிடைக்கும்போது உரமில்லை. அந்தமாதிரியான சங்கடங்கள் எல்லாம் இந்த வருஷம் கடந்த வருடங்களைக் காட்டிலும் ஜாஸ்தி. இந்த வருஷத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், மழைப்பற்றாக்குறையினாலே, காலா காலத்தில் மழை பொழியாததினாலே நீர்த்தேக்கங்களில் நீர்குறைவினால், நீர்ப்பங்கீட்டிலே இந்தமாதிரியான சங்கடங்கள் ஏற்பட்டதே தவிர இவர்கள் சொல்லுகிற காரணங்களால் உற்பத்திப் பற்றுக்குறை ஏற்பட்டது என்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. உற்பத்தி குறைந்திருக்கலாம், மழை இல்லாத காரணத்தினாலே. இந்த வருஷம் மழை ரொம்பக் குறைவுதான். இம்மாதிரி சமயத்தில் அரசாங்கம் நெல்லைக்கொள்முதல் செய்யும்போது பலதரப்பட்ட சங்கடங்கள் விவசாயிகளுக்கு இருக்கின்றன. மொத்தத்தில் கலெக்டருக்கு அதிகாரம் கொடுத்துவிடுகிறோம். ரெவின்யூ டிப்பார்ட்மெண்டில் அடிப்படை அதிகாரிகளான கிராம அதிகாரிகளிலிருந்து அமைச்சர் வரைக்கும் இந்த கொள்முதலிலே எப்படி எப்படி நடக்கிறார்கள்? உபரி மாவட்டம் பற்றுக்குறை

1975 மார்ச் 25]

[திரு. ஓய் வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

மாவட்டம் என்று கூட அவர்கள் பார்ப்பதில்லை. ஆகமொத்தத்தில் நடுநீர்ப் பாசனத்துக்குள்ளே ஒரே மாதத்துக்குள் 13 மூட்டை, 14 மூட்டை என்று விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையிலே இந்த லெவி நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. 10 ஏக்கருக்கு ஜாஸ்தியாக உள்ள விவசாயிகளுக்குத்தான் ஆள் செலவு ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. இப்பொழுது தஞ்சை மாவட்டத்திலேயும் சரி, திருச்சி மாவட்டத்திலேயும் சரி, விவசாயிகள் தங்களுடைய இருப்பை வைத்துக்கொள்ளும்பொழுது ஒரு ஏக்கருக்கு இத்தனை ஆட்களுக்குச் செலவு என்று முதலில் பார்க்கவேண்டும். ஒரு ஆண், ஒரு பெண் இரண்டு பேரையும் வைத்திருக்கும்பொழுது இப்பொழுது சராசரி நாம் 25 மூட்டை வருஷத்திற்குக் கொடுக்கிறோம். இப்பொழுது 25 மூட்டையிலிருந்து 30 மூட்டை வரை நாம் கூலியாகத் தருகிறோம். அதைத் தவிர்த்து சில்லறைச் செலவுகளுக்கு வேறு தருகிறோம். சிறிய குடும்பங்களும் பெரிய குடும்பங்களும் இருக்கின்றன. அந்த விவசாயிகளுக்கும் நாதியுள்ள சுற்றத்தார்கள், குழந்தை குட்டிகள் நிறைய இருக்கின்றன. விளைச்சல் கம்மிபாக இருக்கும்பொழுது, இந்த லெவிக்கு ஒரு உச்சவரம்பு வைத்து நிர்ணயித்தால், லெவியை அளிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதாக இருக்கிறது.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

(பிற்பகல் 5-40)

எங்கள் திருச்சி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், லெவிக்கு அளக்காத சுமார் 90 பேர்மீது குற்ற இலாகாவிலே கோர்ட்டிலே வழக்குப்போட்டு தண்டனை கொடுக்கப்போகிறோம் என்று சொன்னவுடனே, எல்லா விவசாயிகளுக்கும் வயிற்றுப்போக்கே உண்டாகிவிடும் போல் இருக்கிறது. கல்யாணம் பண்ணிய பிறகுதான் குழந்தை பிறக்கும். கல்யாணம் செய்வதற்கு முன்னாலேயே குழந்தை வேண்டும் என்றால் என்ன செய்வது?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: கல்யாணம் செய்துகொள்ளாமலும் குழந்தை பிறக்குமே.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நீங்கள் சொல்வதையும் ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: உங்கள் அனுபவமாக இருக்குமே? (சிரிப்பு)

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நேர்முக அனுபவம் இல்லை. இருந்தாலும் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே கொள்முதல்-லெவி-எப்படி இருந்தது என்றால், அனுபவமுள்ள வியாபாரிகள் விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கும் நெல்லிலே ஒரு பெர்சன்ட்டேஜ் கொடுத்துவிட்டு, மீதியை வெளியே கொண்டுபோவார்கள். அப்பொழுது தொந்தரவே தெரியவில்லை. விவசாயிகளுக்கும் தொந்தரவு இல்லை. அரசுக்கும் தொந்தரவு இல்லை. தனிப்பட்ட வியாபாரிகளை அனுமதிக்கலாமா என்று

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1975 மார்ச் 25]

கோவாப்பிரேடிலே விட்டால், சிலில் சப்ளைஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே விட்டால், என்ன செய்வது? மணச்சநல்லூரிலே இருக்கும் 32 மில் களும் சர்க்காரின் எஜனதிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கொள்முதல் செய்யும் நெல்லில் இவ்வளவு நெல்லை வைத்துக் கொண்டு, இதனை பெர்சென்ட் வைத்துக்கொண்டு, மீதியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் தவறு செய்ய முடியாது. அந்தமாதிரி நேரத்திலே விவசாயிகள் மனமுவந்து கொடுப்பதோடு ஏற்றுக்கொள்கிற முறையிலேயும் இருக்கும் உணவுப் பொருள்களைக் கொடுப்பதற்கு மொத்த ஜனத்தொகையின் 12½ சதவீதப் பேருக்குத்தான் முடிகிறது. பேரூராட்சி உரைபான் பங்கீடு இருக்கிறது. சிறிய சிறிய எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் பங்கீடு முறை வேண்டும். வருங்காலத்திலே வில் எப்படி ஏறுமோ? இப்பொழுது புதிய நோட்டுகள் எல்லாம் வந்துவிட்டன. ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய், இருபது ரூபாய் நோட்டுகள் எல்லாம் அச்சடித்து புதிதாக வந்துவிட்டன. இப்படி அச்சடித்துக்கொடுத்தாலும் உணவுப்பொருள் கிடைக்குமா என்று சந்தேகம் வந்தவிட்டது. இது ஆனந்த வருஷம் இந்த வருஷத்திலேயே இந்த நிலையிருந்தால், வருகின்ற இராட்சஸ வருஷத்தல் எப்படி இருக்குமோ?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: நீங்கள் சொல்லாதீர்கள். உங்களை யும் யாராவது அப்படி நினைத்துவிடப் போகிறார்கள்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். உட்பொழுது ஜாரத்தில் பித்திருந்தால் கஷ்டம். அப்பொழுது தெரியாது. போகப்போகத்தான் தெரியும். அதுமாதிரி மழை பெய்யாததன் கஷ்டம் வருகின்ற காலத்திலேதான் தெரியும். விவசாயி வைத்திருக்கும் நெல்லை வீட்டிற்குள்ளே சென்று எடுத்தால், கோபம் தான் வரும். எங்கே நெல் போய்விடுமோ என்று பயமாக இருக்கும். நெல்லை அறத்தவிற்கு, அந்த நெல்லை களத்துமேட்டிலே போட்டுவைத்தால் திருட்டுப்போய்விடும். வீட்டுக்கு எடுத்துவந்தால் அதிகாரிகளின் தொல்லை. லெனி அளந்து கட்டு வாங்க இரண்டு மூன்று நாள் ஆகிறது. எங்களைப் போல் அதிகமாக நல்ல வைத்திருக்கிறவர்கள்—15 ஏக்கருக்கு மேல் யாரும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது—நெல்லை களத்துமேட்டிலேயிருந்து காவலகத்து வீட்டிற்குக் கொண்டுவருவதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் விவசாயிகள் ஆளாகப்படுகிறார்கள். இந்த கஷ்டங்களைமெல்லாம் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு உணவுக் கொள்கை குறிப்பிலே நடைமுறைகள் சொல்லப் பட்டவில்லை. போன சம்பா அறுவடையிலே 51 ரூபாய்ச்சு வாங்கி 81 ரூபாய்க்குப் போட்டார்கள். நடுவில் இருக்கிறவர்களுக்கு நல்ல லாபம். ஆந்திராவிலே தாபேள்ளிக்கூடம், தமிழ்நாட்டிலே மணச்ச நல்லூர் ஆகிய இடங்களில்தான் நெல்லுக்கு அவுட்டர்ன் அதிகம். உற்பத்திச் செலவு குறைவு டபின் பாயில் செய்து உரித்துவிடுகிறார்கள். எனவே அவுட்டர்ன் அகெம் கிடைக்கிறது. ஆதலால் கொள்முதலுக்கும் விநியோகத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறைத்தக் கொள்ளலாம். லாபம் விற்பவர்களுக்கும், வாங்குபவர்களுக்கும் கிடைக்கவேண்டுமே தவிர, இடையிலே இருக்கும் தரகர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடாது.

1975 மார்ச் 25] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

அடுத்து, தானியப் பராமரிப்பு சரியான முறையிலே இல்லை. போன வாரம் திருச்சிக் கிடங்கில் இறைந்து கிடப்பதே மூன்று மூட்டைக்கு மேல் இருக்கும். இப்படி நாடு முழுவதும் இருக்கிறது, நாங்கள் கொடுக்கும்போது 57 கிலோ கொடுப்பதற்குப் பதிலாக 80 இரக்கிறது என்று சொல்லி 59 கிலோ வாங்குகிறார்கள். இப்படி காய்ச்சலாக வாங்கி இருக்கிறார்கள் என்று புதுக்கோட்டை முன்னேற்றக் கழக செக்ரடரியை அறிக்கை விட்டிருக்கிறார். இதிலே கல் மண் கலக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆனால் கோவப்பேரடிவ டிபார்ட்மெண்டுக்கு வருகிறபோது கலந்து விடுகிறது. என்கே ஊழல் நடக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். சரியான முறையிலே மேற்பார்வையிட வேண்டும். குடும்பக் கார்டுகளிலே பலவிதமான ஊழல்கள் நடக்கின்றன. பேப்பரிடில் பார்த்தேன். செல்வி தமிழரசி அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

செல்வி சி. தமிழரசி: அவர்கள் முன்னேற்றக் கழக செக்ரடரி என்றார். அது கூட்டுறவு வங்கி சேர்மன் என்றேன்.

திரு ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: ஊழல், ஊழல் என்று சொல்லுவதே ஊழல் என்று பிரதம மந்திரி சொன்னார்களே, அது தெரியுமா உங்களுக்கு?

திரு ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: ஊழல், ஊழல் என்று சொன்னால் ஜனங்களுக்கு பயம் உண்டாகிவிடும். குடும்பக் கார்டு விநியோகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எங்கள் நகராட்சியிலே 10,000 வீடுகள் இருக்கின்றன. வரிக்குப் போகும் போது 9,000 வீடுகள் தான். ஆனால் குடும்பக் கார்டுக்குப் போனால் 20,000 வீடுகள். இதைக் கண்காணித்தால், இதிலேயும் மிச்சம் செய்யலாம். போகஸ் கார்டுகளை அகற்றலாம். கார்டுகளை வெலின்பூ டிபார்ட்மெண்ட் விநியோகம் செய்கிறது. அட்டைகளைக் கொடுக்கும்போது இரண்டு மடங்கு கொடுக்கப்படுகிறது. அதிலேயும் தவறு நடக்கிறது. 500 ரூபாய்க்குமேல் வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு ஒன்றும் கிையாது என்று சொல்வது தவறு. இப்பொழுது மண்ணெண்ணெய் சலபமாகக் கிடைக்கிறது. சீனிகிடைப்பதில்லை. இந்தமாதிரி நிலைமைகளையெல்லாம் கவனித்து, குறைகளைக் போக்க சர்வகட்சித் தலைவர்களை, திரு ராஜாராம் போன்றவர்களையெல்லாம் அழைத்துப் பேசி, உணவுப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த லெவி கொள்முதலிலே உள்ள இரப்பாடுகளையெல்லாம் இதுகாறும் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்களும் சரி, எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்களும் சரி, சேர்ந்து, இந்த முறையிலே ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது; லெவி முறையானது மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். மேலும், இன்னும் 7, 8 மாதங்களுக்குத் தேவையான அரிசி நம்

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1975 மார்ச் 25]

மிடத்திலே இருக்கிறதா என்றால், அது சற்று சந்தேகத்திற்குரியவொன்றாகத்தான் தோன்றுகிறது. எனவே தேவையான அரிசி இல்லாத நேரத்தில் என்ன செய்யவேண்டும், என்று அரசு திட்டமிடவேண்டியதே வரவேற்கத் தகுந்த ஒன்று. அந்த அடிப்படையிலே இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பானது தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 5-50)

இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிற்கு வருவதற்கு முன்பாக கொள்முதல்பற்றி ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னதாக குறுவைச் சாகுபடியில், ஏக்கர் ஒன்றுக்குக் குறைவாக விவசாயம் செய்கின்றவர்களுக்கு லெவி விதிக்கப் படாமல் இருந்தது. ஆனால் அதற்குப் பிறகு அரை ஏக்கருக்கு மேலே வைத்திருப்பவர்களுக்கே லெவி உண்டு என்றும் அதற்கான புள்ளி விவரங்களையும் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். நமது மாநிலத்தில் நில உடைமை எப்படி இருக்கின்றது என்றால், மொத்த நிலத்தில் 50 சதவிகிதத்திற்கு மேலே, ஒரு ஏக்கருக்குக் குறைவாக வைத்திருப்பவர்களிடமே இருக்கின்றதாகத் தெரிகின்றது. இதைச் சொல்லி "இந்த அடிப்படையில் அவர்களிடமிருந்து கொள்முதலே செய்யவில்லை" என்றால், நமக்குத் தேவையான அரிசியினை நாம் பெறமுடியாது" என்ற விளக்கத்தையும் தந்திருக்கின்றார்கள். சாதாரணமாக நான் அடிக்கடி குறிப்பிடும் கணபதியா பிள்ளை கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் கிழக்குத் தஞ்சையில் சாதாரணமாக விளைவதே ஒரு ஏக்கருக்கு பதினைந்து மூட்டைகள்தான், அதாவது முப்பது கலம், 24 மெட்ரஸ் மெஷர் கொண்ட முப்பது கலம்தான் விளையும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அதுதான் உண்மைநிலை. ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்தைப்பற்றி மக்களிடம் ஒரு தவறான கருத்து இருந்து வருகின்றது. நமக்குத் தேவையான, தமிழ்நாட்டுக்குத் தேவையான நெல்லில் பெரும்பகுதி தஞ்சை மாவட்டத்தில் விளைகிறது என்பது உண்மை. ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் விளை நிலப் பரப்பு அதிகமே தவிர, ஒரு ஏக்கருக்கு விளையக்கூடிய நெல் மிகக் குறைவு என்பதை பலர் அறிந்திருக்கவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கே இது நன்றாகத் தெரியும். சொல்லப்போனால் ஒரு போகம் விளைந்தாலும், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு விளையும் நெல் அளவினை எடுத்துக் கொண்டால், விளைவது வேண்டுமானால் ஒரு ஆண்டுக்கு ஒரு போகம் அல்லது சில நேரங்களிலே இரண்டு ஆண்டுகளுக்குக்கூட ஒரு போகம் தான் என்ற நிலை ஏற்பட்டாலும், அந்தப் பகுதியில் விளையும்போது விளைச்சல் மிகவும் அதிகம்தான். வட ஆற்காடு அதைவிடச் சிறந்ததாக இருக்கின்றது. வட ஆற்காட்டில் தொடர்ந்து நெல் விளைவிக்கும் வாய்ப்பு இருக்கின்றது. ஆனால் இராமநாதபுரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தான் விளைச்சல். ஆனாலும் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை விளையக் கூடிய நெல் அளவானது, மூன்று ஆண்டுகளிலே தஞ்சை மாவட்டத்தில் எவ்வளவு விளையும் என்று இருக்கின்றதோ அதற்குச் சமமாக இருக்கின்றது. அந்த அளவிற்குத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் விளைச்சல் குறைச்சல். ஒரு ஏக்கருக்கு விளைச்சல் என்று எடுத்துக்கொண்டால், தமிழ்நாட்டில்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

மிகக் குறைவாக விளையக் கூடியது என்னவோ அதுதான் தஞ்சையில் விளைகிறது. எனவேதான் தஞ்சை மாவட்டத்தில் லெவிக்கு இவ்வளவு பெரிதாக ஆரவாரம் செய்கின்றார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில் அரை ஏக்கர், முக்கால் ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்கள் அதிகம் உண்டு. சாதாரணமாக 55 செண்டு என்று வைத்திருந்தால், ஏழரை அல்லது எட்டு மூட்டைகள் விளைகின்றது. அதிலே கூலிக்குக் கொடுக்கின்றது போக, தண்ணீர் பாய்ச்சி விடுகின்றவர்களுக்குக் கொடுக்கிறது போக, பாக்கி என்ன மிஞ்சும் என்று தயவு செய்து எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். இந்தக் காரணத்தினால்தான், தஞ்சை விவசாயிகள் பெருத்த ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு லெவி கொடுக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் கிடையாது. ஆனால் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாத நேரத்திலே, கொடுக்க வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தினால், அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? நான் லெவி கொடுக்கக்கூடாது என்ற கொள்கை உடையவன் இல்லை. கொடுக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் லெவி என்பது நியாயமான அளவில் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் இந்தப் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள், “பல இடங்களிலே அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிடப்பட்டு இருக்கின்றது, விளைச்சல் பாதிக்கப்பட்டு இருந்தால் லெவியின் அளவினைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” என்று சரியான முடிவுதான். ஆனால் செயல்படுத்துகின்றார்களா என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். இது வரையில் எந்த மாவட்டத்திலாவது, எந்த ஒரு அதிகாரியாவது, அது திருச்சியிலாகட்டும் தஞ்சையிலாகட்டும், எங்கேயாவது அதிகாரிகள் நேரிலே போய்ப் பார்த்துவிட்டு, “விளைச்சல் குறைவாக இருக்கிறது. எனவே முன்பு போடப்பட்டுள்ள லெவி அளவினைக் குறைத்து விடுகிறோம்” என்று குறைத்து உத்தரவிட்டிருக்கின்றார்களா? நிச்சயமாகக் கிடையாது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

எனக்கே சொந்த அனுபவம் உண்டு. குறுகியதில் ஒருவருக்கு மிக அதிகமான அளவிற்கு லெவி விதித்திருந்தார்கள். விதி முறைக்கு ஒவ்வாத முறையில் லெவி விதித்திருந்தார்கள். இதைப் பற்றி என்னிடம் வந்து சொன்னார். ‘டி. எஸ். ஓ. விடம் மனுச் செய்யுங்கள்’ என்று அவரிடம் கூறினேன். அவரிடம் மனுச் செய்யப்பட்டது. ஒரு நாள் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்து விசாரித்தார். இது வரையில் அதன் மீது ஒருவிதமான முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. அதே நபருக்கு மறுமுறையும் லெவி நோட்டீஸ் அனுப்பியிருந்தார்கள். என்னிடம் மீண்டும் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டார். சரி, கீழிருந்த சென்று பார்த்தோம்; பலன் எதுவும் ஏற்படவில்லை; இப்போது மேலேயிருந்து இரங்கி வரலாம் என்று மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் மனுக்கொடுங்கள் என்று சொல்லி அவரிடம் மனுக்கொடுத்தார். மனுக்கொடுத்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலே ஆகிவிட்டது. இதுவரையில் முடிவு எதையும் அவர்கள் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனாலும் அவரிடம் கூறினேன், “நீங்கள் நியாயமாகக் கொடுக்க வேண்டிய லெவியைக் கொடுத்து விடுங்கள். அரசு உத்தரவிற்கு மீறிப் போனதாக இருக்க வேண்டாம். கொடுத்து விடுங்கள்” என்று சொன்னேன். அவரும் அளித்து விட்டார். ஆனால் கொடுக்கப்பட்ட மனுவானது என்ன நிலைமையில் உள்ளது என்பது அந்த

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1975 மார்ச் 25]

விவசாயிக்கு இதுவரையில் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இதுதான் இன்றைய மாவட்ட ஆட்சியாளர்களுடைய போக்கு, நிலைமை. இதெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு பின்னர் அரசுதான் தவறு இழைத்து விட்டது என்று பரவலாகச் சொல்லும் நிலைமைக்கு வந்து விரிகின்றது. பொது மக்களிடம் அப்படி ஒரு அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டால், அதிலே என்ன தவறு இருக்கின்றது? பொது மக்களுக்கு அவர்களுக்கு அடுத்து உள்ள கிராமக் கணக்கப்பிள்ளையும், தாசில்தாரும் தான் தெரிகின்றார்கள். அவர்களிடம் முறையிட்டுக் கொண்டால் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் கிடையாது. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் சொன்னாலும் நடவடிக்கை கிடையாது. கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அமைச்சரவையில் உள்ளவர்களிடமோ அல்லது உணவுச் செயலாளரிடமோ செல்ல முடியுமா? அவர்கள் கிராமத்தில், கிராம அதிகாரிகள் அல்லது டி. எஸ். ஓ. போன்ற அதிகாரிகளிடம் கொடுத்தால், நடவடிக்கை கிடையாது. டி. எஸ். ஓ.க்கள் அலுவலகங்களில் இருப்பதில்லை. அவர்கள் ப்ரொக்யூர்மெண்டுக்குப் போய்விரிகிறார்கள். போய் உட்காருவது என்றால் கூட இடம் கிடையாது. நான் அங்கே போய் உட்கார்ந்து கெண்டிருக்க விரும்ப வில்லை. ஆனால் மனுவைக் கொடுத்தால் கூட வாங்கிக்கொள்ள ஆள் இல்லை என்ற நிலைதான். அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு கிறேன், 'இந்த நிலைமைகளை மாற்ற நீங்கள் என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?' ஒரு ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு விதை நெல், கூலிக்கு இவ்வளவு வேண்டும், சாப்பாட்டுக்கு இவ்வளவு வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லி வருகிறோம். இதுவரையில் ஏதாவது அரசாங்கத்தில் இதைப்பற்றிச் செய்திருக்கின்றார்களா? இது நாள் வரையில் ஒரு ஏக்கருக்கு விதைக்காக என்றும், குடும்பத்துக்காக என்றும், கூலிக்காக என்றும் இவ்வளவு ஒதுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தின் சார்பிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? தஞ்சையின் கூலியாக நெல்லைத்தான் கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். கூலி நெல் ஒரு ஏக்கருக்கு எவ்வளவு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இதுவரையில் முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இதையெல்லாம் அனுமதித்து விட்டு எஞ்சி அதிகமாக உள்ளதை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்வதில் தவறு இல்லை. இது இதுக்கு இவ்வளவு என்று தெளிவாக ஒதுக்கிக் கொடுத்து விட்டு மிச்சமுள்ளதை தாராளமாக எடுத்துக்கொள்வதிலே ஆட்சேபணை கிடையாது. இந்த மாதிரியெல்லாம் செய்யாமல் அதிகாரிகளிடம் அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால், தேளுக்கு நாட்டாண்மை கொடுத்தால் அது என்ன செய்யுமோ அதைத்தான் செய்கின்றார்கள். நாட்டாண்மை கொடுத்தாகி விட்டது, கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; இதைச் சொல்லுவதற்காக அரசாங்கம் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. இதையெல்லாம் மாற்றி அமைக்க வேண்டாமா என்றுதான் இதைச் சொல்கிறேன். வேறு ஒன்றுமில்லை.

இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பினை ஒரு முறை இல்லை, இருமுறை படித்துப் பார்த்தேன். அது மிக மிக அழகாக ஏழுதப்பட்ட ஒன்று. நான் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்னுடைய பட்டப் படிப்பின்போது 'வர்த்தகப் பொருளாதார நிலநூல்' என்ற ஒன்றைப்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

படித்தேன். மாண்புமிகு உணவு அமைச்சர் அவர்களும் அதைப் படித்திருப்பார்கள். அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது என்ன உணர்வு ஏற்பட்டதோ அந்த உணர்வுதான் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பினைப் படிக்கும்போதும், எனக்கு ஏற்பட்டது. மிக அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது. உண்மை நிலை மிகத் தெளிவாக எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. எனக்குத் தெரிந்த அளவில் எந்த ஒரு அரசும், எந்த ஒரு அமைச்சரும் இவ்வளவு உண்மைகளையும் இவ்வளவு தெளிவாக ஒப்புக்கொண்டு எழுதியிருக்க மாட்டார்கள். இதற்காக நான் உணவு அமைச்சர் அவர்களை வெகுவாகப் பாராட்டுகிறேன். எனது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், 'ஏதிர்க்கட்சியில் உள்ளவர்கள் எதைஎதையெல்லாம் சொன்னார்களோ அவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் இதிலே அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்,' என்று உண்மை. யாராக இருந்தாலும் என் னைக்காவது ஒரு நாள் உண்மை நிலையை ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். உண்மை நிலையைப் பல இடங்களிலே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள். உண்மை நிலை இப்போது அரசாங்கத்துக்கே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. பல இடங்களிலே அவற்றைக் குறிப் பிட்டிருக்கின்றார்கள். அந்த வார்த்தைகளைக் கோடிட்டு மனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இதிலே எல்லா வற்றிலும் ஒப்புதல் இருந்தாலும், ஒன்றில் மட்டும் எனக்கு ஒப்புதல் இல்லாமல் இருக்கின்றது.

ஆங்கிலம் வெகு சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

"There are several areas in which the yield has been very much higher than the levy rates fixed."

நிச்சயமாகத் தெரிகின்றது. பல இடங்களிலே லெவிக்கு மேலே விளைந்திருக்கின்றது. சரி. அடுத்த வரி,

"It is also conceded that in some areas the yield might be lower than the levy rates."

சில இடங்களிலே, அதிலே பெரும்பகுதி, இதிலே சிறு பகுதி. இதிலும் கூட உண்மை நிலையைத் தெளிவாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாம். இதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை. தஞ்சையில் பெரும்பகுதிகள் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பல உண்மைகளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் போது, அரசாங்கம் இந்த உண்மையையும் ஏன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கக் கூடாது?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அவ்வளவு உண்மைகளை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்களே? இதை விட்டுவிடக் கூடாதா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: இதில்தான் சங்கடம் இருக்கின்றது.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: இதையும் ஒப்புக்கொண்டு விடலாம். தெளிவாக முடிவெடுக்க வேண்டிய பிரச்சினையாக இருப்பதால், அரசாங்கத்தில் இதிலே சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாராக இருந்தாலும்

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1975 மார்ச் 25]

முடிவை ஏற்றுக் கொண்டு, உள்ள நிலையை ஒப்புக்கொண்டு தெளிவாக முடிவெடுக்க வேண்டும் என்றுதான் இந்த நிலைமைகளை நான் விளக்குகின்றேன்.

(பிற்பகல் 6-00.)

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் எனக்கு விளக்க வேண்டும்.

“Caught in this web of complications, a Food Minister is unable to concentrate on evolving a sound Food Policy....”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்,

“...and gets into trouble by having to resort to *ad hoc* solutions.”

இது நடந்ததைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறதா? நடப்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறதா? ஆனால் உணவு அமைச்சர் அவர்கள் ‘*ad hoc* solution’ எடுப்பதற்கு உந்தப்படுகிறார் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையைச் சமாளிக்க என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. பின்னால் உரும் பகுதிகளிலே இதற்கான முடிவு காணப்படுகிறது போல் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, தெளிவான முடிவுகள் இல்லை. இதிலே ஒரு தெளிவான கொள்கை, பாலிசியானது வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. பத்திரிகையாளர்கள் கண்ணுக்கு இது எப்படிப் படவில்லை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அரசு அதை நிறைவேற்றாது விட்டுவிட்டார்களா என்று தெரியவில்லை.

“The ideal proportion would be not to have any restriction on the movement of foodgrains within our State.”

நம் மாநிலத்திற்குள்ளேயே ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அரிசி கொண்டு போவதிலே எந்தவிதமான நிபந்தனையும் இருக்காத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்தினால் இய்யடிப்பட்ட நிலை வரும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அந்தச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தப்போகிறார்களா?

“If we are able to implement these measures and enforce them strictly in the border areas of our State, then restrictions on the movement of foodgrains in the other parts of our State may not be necessary.” Are you going to do it?

நீங்கள் செய்யப்போகிறீர்களா? இது ஒரு கொள்கை விளக்கமா? தெளிவான கொள்கையா? இதை எடுத்துக்கொள்வதாக இருந்தால், நீங்கள் உடனே அறிவியுங்கள்.

THIRU K. RAJARAM: It is all thinking aloud.

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் அரசின் கொள்கை ரொம்பத் தெளிவாக இருக்கிறது என்றார். இப்போது தெளிவாக இல்லை என்ற ஒரு மாதிரிப்பட்ட கருத்தைச் சொல்கின்றார்கள்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: தலைவரவர்களே, இது ரொம்பத் தெளிவான அளவிலே புரியும்படியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைத் தான் நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். எனவே நீங்கள் இந்த நிலையை.....

1975 25 மார்ச்]

An hon. Member : Same side.....

THIRU K. S. GANAPATHI : It is not same side; it is a different side.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: தலைவரவர்களே, இந்த நிலையை உறுதிப்படுத்துமா என்றுதான் கேட்கிறேன். மற்றொன்று 'for raising their standard of living' விளைச்சல் செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுடைய நிலையை உயர்த்தவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். நான் வேண்டுவது எல்லாம், நீங்கள் உயர்த்தா விட்டால்கூட போகிறது, அவர்களை இருக்கும் இடத்தில் விட்டால் போதும். நானும் சொல்லிக்கொண்டே வருகிறேன். சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் என்று ஒன்று உண்டு. நீங்கள் அதிலே ரூ. 74 வீதம் கொள்முதல் செய்கிறீர்கள். அந்தக் கொள்முதல் செய்யும் நெல்லை ரூ. 1.80 விரிந்து ரூ. 2.10 வரை விற்பனை செய்கின்றீர்கள்.

மாண்புமிகு உணவு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக்கூட கொண்டு வந்தேன். அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணம் எங்கே போகிறது என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். இது பல நாட்களாகப் பேசியிருக்கக்கூடிய பிரச்சினை. இதையாவது கண்காணித்தார்களா? என்ன செலவாகிறது ஒவ்வொரு இடத்திலிருந்து என்று கணக்குப் பார்த்தார்களா? நடுவண் அரசிலே 'Explanatory Memorandum on the Budget of Central Government for 1975-76'-லே அவர்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு குவிண்டால் அரிசி ரூ. 124-63 காசு கொள்முதல் விலை. அதற்கு ஆகும் புரோக்கியூர்மெண்ட் அண்டு இன்சிடெண்டல் செலவுகள் ரூ. 8. 58, டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் காஸ்ட் ரூ. 15.05, எகனமிக் காஸ்ட் ரூ. 148.26. இலு பிரைஸ் ரூ. 150/- "There is a clear margin of Rs. 1.74 for an investment of Rs. 148.26" This is exactly 1 per cent profit. அவர்கள் Issue Price என்று சொல்வது ரூ. 150 ஒரு குவிண்டாலுக்கு. அரசு விற்பனை விலை ரூ. 150 என்றால், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபம் ரூ. 1. 74 காசு. தாழ்த்தப்பட்ட ரகம், கோரஸ் ரகம் என்று சொல்வார்களே அந்த அரிசிக்கு ரூ. 1. 80 காசு நடுத்தர வகைக்கு ரூ. 1.90, உயர்ந்த வகைக்கு ரூ. 2, அதிக உயர்ந்த ரகத்திற்கு ரூ. 2.10 என்று நாம் நிர்ணயித்திருக்கிறோம். மத்திய அரசு கணக்கிட்டதை நாம் அடிப்படையாகக் கொண்டோம் என்றால், விற்பனை செய்வதிலே நமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய லாபம் ரூ. 50. ரூ. 150 க்குப் பெற்று ரூ. 200 க்கு விற்பனை செய்தால், ரூ. 50 கிடைக்க வேண்டும் என்பதை ஏன் நாம் இதுகாறும் கணக்குச் செய்யவில்லை. இந்தப் பணம் எங்கு போகிறது? சிவில் சப்ளைஸ் எவ்வளவு லாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது? சிவில் சப்ளைஸ் அவ்வளவு லாபத்தை ஏற்றிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள்கூட அன்றையதினம் இதுவரைக்கும் 1973-74 க்கான கணக்குகள் தயாரிக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்த லாபம் கிடைக்கும் என்றால், விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்யலாமே, அது தான் என்னுடைய வேண்டுகோள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைக்கலாம், புரொட்யூசருக்குப் போக வேண்டும் அல்லது கன்குமருக்குப் போகவேண்டும் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

[1975 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: தலைவரவர்களே, கன்சுமருக்கோ விவசாயிகளுக்கோ கொடுப்பதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. கணக்கைத் தவறாகச் சொல்லிவிட்டால், வேறு மாதிரியாகப் போய்விடும். இப்போது ரூ. 1.50 என்பது இஸு பிரைஸ் ரூ. 74 என்று இருப்பதால்.

திரு கே. எஸ். கணபதி: தலைவரவர்களே, நான் அதைத் தான் குறிப்பிட்டேன். அவர்களும் ரூ. 74 என்று கணக்கிட்டுத்தான் ரூ. 124. 63 என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். நாம் அதிகமாகக் கொடுப்பதாகக் கணக்கிடுவது ரூ. 10 தான்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இஸு பிரைஸ் ரூ. 74 என்று போட்டால், ரூ. 1.50 ஆகும். ஆனால் நாம் ரூ. 80 என்று கொடுத்திருக்கிறோம்.

திரு கே. எஸ். கணபதி: அதைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன். அவர்கள் போக்குவரத்துச் செலவுகளுக்குக் கணக்கு எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். நாம் போனஸ் என்று 5 ரூபாயாகக் கணக்குட்டு விடுகிறோம். அதிகப்படியாக நாம் கொடுப்பது ரூ. 10, ஒரு குவிண்டால் நெல் நாம் புரொக்யூர் செய்யும் போது, ரூ. 10 தான் கொடுக்கிறோம். பல இடங்களிலே சென்று பாருங்கள், ரூ. 5 போக்குவரத்துச் செலவுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. எல்லா விவசாயிகளும் அதை எடுத்துக்கொண்டு போய் கொள்முதல் செய்யும் நிலையத்திலே வழங்குவதில்லை. ரூ. 10 தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த ரூ. 10 அதிகப்படியாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள். ரூ. 15 அதிகமாக இருக்கலாம். ரூ. 150 கொள்முதல் அடக்கம். 165 ரூபாய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும் செலவுகள் எல்லாம் அதிகமானது. ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் செலவை அவர்கள் கணக்கிடுகிறார்கள் தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து சென்னைக்கு வர மற்றும் கண்ணிக்கு அதிகமான செலவாகிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் கண்ணியைக் கொடுத்த விட்டால் திரும்பப் பெறுவதில்லை. அதற்கான கிடைசைத் திருப்பிப் பெறுகிறோம். எப்படி நமக்கு அதிகச் செலவாகிறது? தவறு எங்கோ நடக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் தவறு நடக்கிறது என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: தலைவரவர்களே, தவறான வார்த்தைகளை அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்லிவிடக்கூடாது. அமைச்சர் எங்கேயும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

திரு கே. எஸ். கணபதி: தலைவரவர்களே, பல இடங்களிலே அதிகாரிகள் தவறு செய்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: தலைவரவர்களே, இஸு பிரைஸ் என்பது வேறு, அதிகாரிகள் தவறு என்பது வேறு. இரண்டையும் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசக்கூடாது. இஸு பிரைசுக்கும் காஸ்ட் அக்கௌண்டண்ட் போட்டுப் பரிசீலிக்கிறோம். பரிசீலித்து இப்போது குறைத்திருக்கிறோம்.

திரு கே. எஸ். கணபதி: தலைவரவர்களே, நான் எற்கெனவே குறிப்பிட்டேன். தவறு எங்கே நடைபெறுகிறது என்பதைக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் சொல்கிறேன்.

1975 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு திரு. மன்னை. ப. நாராயணசாமி : தலைவரவர்களே, கணக்குப் பார்க்கும்போது ரூ. 90 வரைக்கும் நெல் வாங்கியிருக்கிறோம். நெல்லுக்கு ரூ. 90 என்று விலை போட்டுக் கொள்ளுங்கள். அதை அவியல் செய்ய, அதற்கு என்று காபிடல் இன்வெஸ்ட்மெண்ட் இருக்கிறது. ஹல்லிசார்ஜ் இருக்கிறது.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : தலைவரவர்களே, கணக்குப்போட்டுப் பார்க்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை. ப. நாராயணசாமி : அங்கத்தினர் அவர்களே சொல்லட்டும். கோடவூன் வாடகை எல்லாம் போக அவுட்டர்ன் என்ன வருகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அவுட்டர்ன் 60 சதம் வரும், 70 சதம் வரும், ஹைகிளாஸ் வெரைட்டி கூட போட்டிருக்கலாம். நம் தஞ்சை மாவட்டத்திலே குறுவை நெல்லில் என்ன அவுட்டர்ன் வரும் என்று தெரியும். மோட்டா ரகங்களில் அவுட்டர்ன் என்ன வரும் என்று தெரியும். இவர் சொல்லுகிற மாதிரி, 100 குவிண்டாலுக்கு அரிசி போட்டுக் கொண்டு வந்தால், அதிலேயே 64% கிடைக்கும், 70% கிடைக்கும். ஓர்க் அவுட் பண்ணிப் பார்த்தால் செலவு போக என்ன என்று நன்றாகத் தெரியும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, ஒரு கேள்வி கேட்டார்கள். அப்போது நான் சிவில் சப்ளைஸ் வெள்ளை யானையாக இருக்கிறது, ஓயிட் எலிபெண்ட் என்று சொன்னேன். அரசாங்கம் வியாபாரம் நடத்தினால், அப்படித்தான் ஏற்படும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூட 4 நாட்களுக்கு முன்னால் அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டுள்ளபோது, நீங்கள் முன்னால் இருந்த அமைச்சர் அவர்களைக் காப்பாற்ற முற்படத் தேவையில்லை என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாத கருத்துக்களைச் சேர்த்துச் சொல்கிறார்கள். செலவு அதிகம் ஆகிறது என்று சொன்னார்கள். ஒரு அரசாங்கம் வியாபாரம் செய்யும் போது, கொள்முதல் செய்யும் போது செலவு அதிகம்தான் ஆகிறது. இந்த அரசாங்கம் வாங்குகிற விலைக்கும் விற்கின்ற விலைக்கும் தான் இப்போதுள்ள பிரச்சனை. இஸு பிரைஸ் என்பது பற்றித்தான் இப்போது குறை. அந்தக் குறை என்ன என்று அரசாங்கத்தில் கண்டுபிடித்துவிட்டோம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். வட்டி மாதம் 12 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். கோடிக்கணக்கான ரூபாய் நாம் முதல் போடும் போது, வங்கியிலிருந்து வட்டியெல்லாம் வருகிறது. போக்குவரத்துச் செலவு ஏற்படுகிறது. இதை என் பதிலிலே சொல்லலாம் என்றிருந்தேன். இப்போதே கேட்டு விட்டார்கள். 1965-66-ல் ரூ. 42-க்கு வாங்கி 80 காசுக்கு விற்பிறுக்கின்றார்கள். இப்போது நாம் ரூ. 89 கொடுக்கிறோம். இதை இரட்டிப்பாக மாற்ற வேண்டும். அன்றைக்குள்ள போக்குவரத்துச் செலவுகள், நிர்வாகச் செலவுகள் இவைகளுக்கெல்லாம் ஒரு 10 ஆண்டு காலக் கணக்கைப் பார்த்தால், அந்த வித்தியாசம் சரியாகப் போகிறது. சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் புரோபோர்ஷனைட்டாகப் பார்த்து, ஒரே முறைமைத்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

(பிற்பகல் 6.10)

தான் பின்பற்றி வருகின்றது. இதிலே குறைக்க வேண்டும் என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. அதை நிச்சயமாகச் செய்வோம் என்ற உறுதியையும் கொடுக்கிறோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, கவர்ன்மென்ட் ஆப் இந்தியாவிலே அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய கணக்குகளைப் பார்க்கவேண்டும். விற்பனைக்கு வாங்குகிறபோதே எவ்வளவு செலவழிகிறது என்று பார்த்து, விற்பனை விலையில் ஏற்றப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் கேட்பதெல்லாம் மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கிறபோது, என் நம்மாலே கொடுக்கப்படவில்லை என்பதுதான். அந்த அளவுக்குச் சரியான முறையிலே நிர்வகிக்கப்படுகிறதா, அது எப்படி நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கேள்வியைத்தான் கேட்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : தலைவரவர்களே, மத்திய அரசாங்கம் குறைவாகக் கொடுக்கிறது என்று சொல்வது தவறு என்று நான் சொல்கிறேன். அவர்கள் ஒரு விலையை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். மெட்ராஸ் வரும் போது வாடகை, டிரான்ஸ்போர்ட் சார்ஜ் இப்படியெல்லாம் விலை கூடிவிடுகிறது. விலை நிர்ணயிப்பது என்பது வேறு. அங்கே போட்டிருக்கின்ற விலை அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரிகள் லாப நஷ்டம் இல்லாமலேதான் கணக்குப் போட்டிருக்கிறார்களே தவிர, லாபத்திற்கு என்று ஒரு கணக்கும் போடவில்லை.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : இது போன்ற பிரச்சனைகள் எழும் என்று தான் இந்தப் பத்தகத்தை தயாரித்தவர்கள் weighted average of the standard variety, சாதாரணமான அளவில் உள்ள நெல்லைத்தான் ஆய்வில் எடுத்துக்கொண்டு தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதுமாதிரம் அல்ல. ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஆகும் செலவையும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒவ்வொரு மூட்டையையும் அரிசியாக ஆக்குவதற்கு ஆகக்கூடிய செலவுகள், அதிலே தேவையில்லாத செலவுகள் ஏற்படும். அரசாங்கம் ஒரு பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டால், அதிலே தேவையில்லாத செலவுகள் ஏற்படுவது இயற்கை. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் இதைக் குறிப்பிடுவதன் நோக்கம் விலை அதிகமாவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். நான் வேண்டுவது எல்லாம் 50 ரூபாய் அதிகமாக நாம் பெறுப்போது இதை உற்பத்தியாளர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதிலே என்ன தடை? நங்கள் விற்பனை விலையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை.....

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கூட்டுறவுத் துறையிலே விவசாயிகளுடைய கூட்டுறவுச் சங்கம் வைக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு கருத்து சொல்லப்படுகிறது. நடுவிலே சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷனல் நிறையச் செலவாகி, அதனாலே நுகர்வோருக்குக் கூடுதல் செலவு ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே அந்த முடிவை எல்லாம் கூட்டுறவுச் சங்கம் எடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே இதிலே எல்லாப் பொருள்களும் அடக்கம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு....

1975 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: சிக்கனமாகச் செய்வதற்கு பல முறைகளைக் கண்டுபிடித்து அதைச் சொல்லலாமே தவிர, இதிலே தவறு நடந்து வருகிற மாதிரிச் சொல்ல வேண்டாம். விலைவாசியைப் போட்டு இருக்கிறதில் தவறு மாதிரிப் பேசவேண்டாம். சிக்கனமாகச் செய்வதற்கான புதிய யோசனைகளை உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லலாம். இது மாதிரி தான் சொல்லவேண்டுமே தவிர, 180 மூட்டைகள் போகின்றன, ஆங்காங்கே பெருச்சாளிகள் இருக்கின்றன என்ற மாதிரிப் பேச வேண்டாம். இதிலே 150 ரூபாய் சம்பளத்திற்கு ஒரு ஆலை வைப்பதற்குப் பதிலாக 80 ரூபாய்க்கு ஆலை வைத்து நீர்வாகச் செலவுகளைக் குறைக்கலாம் என்று சொல்லலாமே தவிர, 150 ரூபாய்க்கு ஆள் போட்டு ஒரு அதிகாரியைக் கொண்டு கொள்முதல் செய்வதை எக்கனாமிக் காகக் குறைக்கலாம் என்று சொல்லலாமே தவிர, அதிலே ஒன்று நடக்கிறது, அதற்குள்ளே தப்பு நடக்கிறது என்று சொல்வது அவ்வளவு நன்றாக இருக்காது.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: தலைவர் அவர்களே, அடியிலிருந்து மேலே போனேன். மேலே இருந்து வேண்டுமானால் கீழே வருகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அடியிலிருந்து தான் மேலே போக வேண்டும்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: அப்படித்தான் போனேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், “தவறு நடப்பதாக நீங்கள் சொல்லக் கூடாது” என்று சொல்கிறார்கள். தவறு என்று ஏன் சொல்லுகிறேன்? தெளிவாகச் சொல்கிறேன். நமக்கு மத்திய அரசு விலை போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறது. அதிலே ஒரக்கீட்டை நானும் வைத்திருக்கிறேன். இதைவிட அதிகமான செலவு நமக்கு அரிசியாக ஆக்குவதற்கும் விற்பனை இடத்திற்குக் கொண்டு போவதற்கும் ஆகிறது. அதனால் நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய லாபம் கிடைக்கவில்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், நமக்கு செலவு ஜாஸ்தியாகிறது. செலவு ஏன் ஜாஸ்தியாகிறது? அங்கே தான் கோளாறு என்று நான் சொல்கிறேன். செலவு பாயிண்டிலே அரசு அதிகம் சொல்கிறது. அதைக் கண்காணிக்க வேண்டும். அதுதான் எங்களுடைய கொள்கையே தவிர, யாரோ நடுவிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. செலவு அதிகமாகிறது. அதைக் குறைக்க வேண்டும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கடைசியாக, சிறந்த கருத்தாக, “புரொடிபூசர் கோவாப்பரேடிவ் சொஸைடி என்ற ஒன்றை நிறுவலாம். கன்ஸ்யூமர் கோவாப்பரேடிவ் சொஸைடிகளும் நிறுவப்படலாம். அவர்கள் அதிலே பகிர்ந்து கொள்ளலாம்” என்று எல்லாம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் கூறியதுமேல், எட்டு மாதத்திற்கு முன்னதாக திருச்சியிலே ரயத்தவாரி பட்டாதார் அமைப்பு ஒரு கூட்டம் கூட்டி அதிலே இது போன்ற ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். இன்று நீங்கள் விற்பனை செய்யும் விலையிலே அல்ல டிசம்பர் 1-ம் தேதிக்கு முன்னதாக மற்ற இடங்களிலே ரூ. 2, ரூ. 2-30, ரூ. 2-50 என்ற விலை இருந்தது. “அந்த விலைக்கு எங்களை அனுமதித்தால் எங்களுடைய நெல் முழுவதையும் அரிசியாக எங்கள் ஊரிலேயே விற்பதற்குத் தயார்” என்ற ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள். இப்

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1975 மார்ச்சு 25]

போதும் சொல்கிறேன். அரசு இப்போது கொடுக்கக்கூடிய விலைக்கு அரிசி யாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் நிச்சயமாக முடியாது. உற்பத்திச் செலவு அதிகமாகிவிட்ட நிலையிலே அதைவிடக் குறைந்த விலை யிலே விற்கச் சொல்லுவது நியாயமில்லை. யாராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. உற்பத்தியாளர்களுக்கு லாபம் கிடைக்க வேண்டாம். கையைப் பிடிக்காமல் இருந்தாலாவது போதும். டிசம்பர் 1-ம் தேதிக்கு முன்னதாக திருச்சி போன்ற நகரங்களிலே வற்ற விலைக்கு அரிசியை விற்கச் சொன்னால் தான் இந்தத் திட்டம் வெற்றி பெற முடியுமே தவிர, வேறு முறையினால் அல்ல. அடுத்தபடியாக, அவர்கள் எல்லாம் உற்பத்தி செய்து அதை அரிசியாக மாற்றி, அரிசியை அவர்கள் சொல்லும் இடத்திற்குக்கொண்டு போகச் சொன்னால், நிச்சயமாக இந்தத் திட்டம் தோல்வி அடையும். அரசு சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் எங்கு வேண்டுமானாலும், வரலாம், சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு ஒரு இடத் திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு அரிசியைக் கொண்டு செல்லும் நிலை வந்தால்தான், இந்தத் திட்டம் செயல்பட முடியும், நிச்சயமாக வெற்றி கரமாக முடியும் என்று சொல்லி, இந்த வாய்ப்பைக் கொடுத்தமைக்கு நன்றி சொல்லி, விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். வி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது தஞ்சாவூர், திருச்சி மாவட்டங்களைப் பற்றி மட்டுமே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு வந்தது. நான் கொள்முதல் விலை, கொள்முதல் செய்யும் முறை ஆகியவைகளைப்பற்றி மட்டும் இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாயி, தன்னுடைய நிலத்திலே, தன்னுடைய விளைச்சலை அறுவடை செய்து, அவன் தன்னுடைய வீட்டிற்குக்கூட எடுத்துச் செல்ல முடியாத ஒரு நிலை கோவை மாவட்டத்திலே பூராவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. விவசாயி நெல்லை களத்திலே போட்டு, கொள்முதல் செய்யும் அதிகாரிகள் எவ்வளவு நாட்கள் கழித்து வந்தாலும் கூட, அந்த வயலிலே இரவிலை பணிக் காலத்திலும் கூட அந்த நெல்லைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு நிலை கோவை மாவட்டத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்களாகச் சென்று கொள்முதல் செய்யும் அதிகாரிகளிடத்தில் சொன்னாலும்கூட, அவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லை. இம்மாதிரியான ஒரு சில குறைபாடுகள். கொள் முதல் விஷயத்திலே அதிகாரிகள் நடந்து கொள்வதைப் பற்றி நான் ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள்கூட தம்முடைய குறிப்பிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உணவு வணிகம் முழுவதையும் அரசே ஏற்றுக்கொண்டு கொள்முதல் செய்தால், கொள்முதல் செய்வதிலிருந்து விநியோகம் செய்வதுவரை நடைமுறை நிர்வாகச் சிக்கல்கள் பலவற்றை உருவாக்கும் என்பதைச் சொல்லியிருக் கிறார்கள். விவசாயி விளைந்துள்ள நெல்லை கொடுப்பதிலிருந்து தன்னுடைய வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லும்வரை உள்ள கஷ்டத்தை அரசாங்க அலுவலகங்களிலே அதிகாரிகளிடத்திலே சொன்னால், அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்களா என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்றை மட்டும் விவாதத்திற்காகச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும். எங்கள் பகுதியிலே விவசாயிகளைத் தவிர, வேறு யாராவது இருந்தாலும்கூட ஒன்று நடந்தது என்பதை மட்டும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக, ஒரு காலி சாக்குப் பையை, நெல் கொள்முதல் செய்யக்

1975 மார்ச் 25] [திரு எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

கூடிய பைகளை வண்டிகளிலே போட்டு எடுத்துச் சென்றால், அதிகாரிகள் அதைக்கூட பறிமுதல் செய்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள ஆர். டி. ஓ' அவர்களிடம் சென்று, "வெறும் சாக்குப் பை கொண்டு போகிறார்கள். அதை எதற்கு வேண்டுமானாலும் உபயோகித்துக்கொள்ளலாம். அதிலே தான் அவர்கள் நெல்லை இரவோடு இரவாகக் கடத்திச் செல்லுகிறார்கள் என்று அதிகாரிகள் தீர்மானிப்பது சரியான காரியம் அல்ல. நீங்கள் இவைகளைக் கொடுத்துவிடுங்கள்", என்று சொன்னால், மூன்று நான்கு மாதங்களாக அதற்கு எந்த பதிலும் வரவில்லை. நான் இதை இங்கு ஏன் கூறுகிறேன் என்று சொன்னால், தவறு நடந்திருக்கிறது. எல்லோருமே ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அந்தத் தவறுகளை மேலே உள்ள அதிகாரிகளிடம் சொன்னால், அவர்கள் விசாரித்து நியாயம் வழங்குவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துதான் எல்லோருமே அவர்களிடம் சொல்லுகிறோம். ஆனால் நியாயம் கிடைக்கிறதா என்றால், நிச்சயமாகக் கிடைக்கவில்லை என்பதைத் தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 6-20)

கொள்முதலில் பொறுத்தவரையிலே, மற்றொன்றைக்கூட கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், நான் சொல்லிக் கொள்ள முடியும். இங்கே மதிப்பிற்குரிய தஞ்சை மாவட்ட நண்பர்களும், திருச்சி மாவட்ட நண்பர்களும் விளைச்சல் மிக மிகக் குறைவு என்று சொன்னார்கள். நான் எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, குறைவு என்று ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. ஆனால் இந்த முறை கீழ் பவானியிலே முதல் போகம் தண்ணீர் விட்டு இரண்டாம் போகம் தண்ணீர் தஞ்சை மாவட்டத்திற்குக் கொடுக்கிறோமென்று சொன்னார்கள். தினம் ஆயிரம் க்யூசெக்ஸ் தண்ணீர் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக்கு விட்டாலும் கூட அது என்னவோ தஞ்சை மாவட்டத்துக்குப் போய்ச் சேருகிறதா என்று பார்த்தால், எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கின்றது. அவர்கள் தங்களுக்கு நல்ல விளைச்சல் இல்லை, 10 மூட்டை விளைந்தது, 15 மூட்டை விளைந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஆனால் தண்ணீர் சேதப்படுத்தப்பட்டதைப் பற்றித்தான் பிரச்சனை இருக்கின்றதெயொழிய தஞ்சை மாவட்டத்திலே அவர்களும் விவசாயம் செய்ததாகத் தெரிய வில்லை. கீழ் பவானியைப் பொறுத்தவரையிலே, இரண்டு முறை தண்ணீர் திறந்து விடப்படுகிறது. அதிலே ஒரு முறை பாயக்கூடிய பகுதிகளிலே இப்பொழுது குடிப்பதற்குக்கூட தண்ணீர் இல்லாத ஒரு பரிதாபகரமான நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி எங்கள் மாவட்டத்திலுள்ள கோவை மாவட்ட விவசாயிகள் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சில நண்பர்கள் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்களை நேரிலே சந்தித்துக் கேட்டோம். எங்கள் பகுதியிலே தண்ணீர் பாய்கிற பகுதியிலே குடிநீருக்குக்கூட மிகவும் கஷ்டமான நிலை இருக்கிறது. இந்தத் தண்ணீரை தஞ்சாவூருக்கு விட்டார்கள் என்றால், அங்கேயும் அது பாசனம் அளிக்குமா என்பது சந்தேகத்திற்குரிய விஷயம். ஆகவே தயவுசெய்து புஞ்சை தானியங்களுக்காவது இரண்டாவது முறை தண்ணீர் விட வேண்டும் அல்லது குடிநீருக்காவது நீங்கள் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நாங்கள் சென்னையிலே முதலமைச்சர் அவர்களை நேரிலே சந்தித்துக் கேட்டுக் கொண்டோம்.

[1975 மார்ச் 25]

[திரு எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

அவர்கள் அதைப் பரிசீலித்து குடிநீருக்கு ஆவன செய்யப்போவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரையில் எங்களுக்கு எந்தவிதமான ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் இதே நிலை மாவட்ட விவசாயிகள் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகாரிகளிடத்திலே சென்று, விவசாயிகளுடைய குறைகளை, களத்திலேயிருந்து வீட்டுக்கு நெல்லை எடுத்துவர முடியாத நிலை, அவர்கள் கொள்முதலுக்கு நெல் கொடுத்தது போக அவர்கள் சாப்பாட்டுக்குக்கூட ஒரு மூட்டை, இரண்டு மூட்டை அரிசி ஆலையிலே அரைத்துச் செல்ல முடியாத ஒரு நிலை, அவர்கள் கொள்முதல் போக இதர தானியங்களை அவசரவர்கள் வீட்டிலே வைத்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு நிலை இவைகளையெல்லாம் முறையிட்டால், அவைகளைக் கேட்பதற்குக்கூட அங்கே யாரும் இல்லை, ஏனென்றால் விவசாயிகள் சங்கத்தினுடைய முக்கியஸ்தர்கள் இம்மாதிரிக் காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்று சொன்னால் அவர்கள் பாசனம் செய்து உற்பத்தி செய்கின்ற நெல்லை தங்கள் வீட்டிலே வைத்திருந்தால், அவர்களிடத்திலே கெடுபிடி செய்வதிலே தான் அதிகாரிகள் முயற்சி செய்கின்றார்களே தவிர, நியாயமான கோரிக்கைகளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை என்பதை நான் இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதே சந்தர்ப்பத்திலே நான் மற்றொன்றையும் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள முடியும். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சரவர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களைப் பற்றி இதிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். சென்ற முறை இங்கு சொல்லப்படும்பொழுது அரசாங்கக் கொள்முதல் போக பாக்கி நெல்லை கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். அங்கே கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தாலும்கூட, அந்தச் சங்கங்கள் அவைகளைக் கொள்முதல் செய்ய முடியவில்லை. இன்னொரு வேடிக்கை, தற்போது விவசாயி தன்னுடைய செலவுக்குப் பணம் தேவைப்படுமானால், அந்த நெல்லை கூட்டுறவுச் சங்கங்களிடத்திலே கொண்டு வந்து அடமானம் வைத்து அதற்கு ஈடாகப் பணம் வாங்க முடியுமா என்றால், இன்றைப் தினம் அந்த வசதியும் கூட மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் தங்களுடைய நெல்லை வீட்டிலே வைத்துக் கொள்ள முடியாத நிலை இருந்தால், சங்கத்திலே கொண்டு வந்து வைப்பதற்குக்கூட இன்றைய தினம் அரசாங்கம் அனுமதி மறுத்திருக்கிறது. சங்கம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சாதாரண விவசாயி தனக்கு வசதியான வீடு இல்லையென்று சொன்னால், அரசாங்க சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு, அவன் கொள்முதலுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்திருந்தும் அந்தச் சங்கங்களிலே தன்னுடைய நெல்லை வைப்பதற்குரிய அனுமதி கொடுக்கப்படவில்லை. தயவு செய்து அமைச்சரவர்கள் இவைகளையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். விவசாயிகளுடைய குறைகளை இன்றைய தினம் யாராலும் கவனிக்கப்படவில்லை. இன்று இந்த நாட்டிலே ஏதோ பெரிய மோசமான ஒரு நிலை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. விவசாயிகளை இந்த நிலையிலே நடத்திக்கொண்டு போவது அரசுக்கும் நல்லதல்ல, யாருக்கும் நல்லதல்ல என்பதைத்தான் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

[திரு எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] 1975 மார்ச் 25]

இதோடு மற்றொன்றையும் நான் இங்கே சொல்லிக்கொள்ள முடியும். இன்றையதினம் கோதுமைக்கு குவிண்டால் ஒன்றுக்கு 105 ரூபாய் என்று விலை போடப்பட்டிருப்பதைப் பத்திரிகையிலே நான் பார்த்தேன். கொள்முதல் செய்வோருக்கு ஊக்க போனஸ் என்று கொடுக்கப்படுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர்கள் போனஸ் 10 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறதென்று குறிப்பிட்டார்கள். எங்கள் கோபி வாய்க்கால் பகுதியிலே கொள்முதல் செய்யப்படும் பொழுது, 4 மூட்டை, 5 மூட்டை கொள்முதல் செய்தால், அதற்கு ஒரு மூட்டை யூரியா உரம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். கீழ் பவானியிலே உள்ள நாங்களும் அந்த நிலை வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் கீழ் பவானியிலே அந்தமாதிரி உரம் சப்ளை செய்யப்படவில்லை. இரண்டாவதாக அந்த போனஸ் என்பது பற்றி எங்களுக்கெல்லாம் ஒன்றும் புரியவில்லை. அங்கே கொடுக்கப்பட்டதெல்லாம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு 74 ரூபாய் தான். தஞ்சையிலே போனஸ் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். திருச்சியிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். இங்கே பேசிய என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். நல்ல விளைச்சல் தரக்கூடிய கோவை மாவட்ட விவசாயிகளுக்கு ஏன் போனஸ் கொடுக்கக்கூடாது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அங்கும் அந்த ஊக்க போனஸ் கொடுத்திருக்கலாம். அங்கு மட்டும் அந்த 74 ரூபாயோடு ஏன் நிறுத்திக்கொண்டார்கள் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் இந்த சபையிலே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து தஞ்சை மாவட்டமும் திருச்சி மாவட்டமும் தான் உணவு உற்பத்தியிலே நம் கண்முன் இருக்கின்றது.

பாக்கி மாவட்டங்கள் எல்லாம் பிற மாவட்டங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற கருத்து நிலவுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் கோவையைப் பொறுத்தவரையிலே, கீழ் பவானி பகுதியாகட்டும், காளிங்கராயன் பகுதியாகட்டும், தப்புரளி அரசன் கோட்டை வாய்க்காலாகட்டும், அமராவதி, பரம்பிக்குளம், ஆளையாறு திட்டங்களிலாகட்டும், விவசாயிகள் நல்ல விளைச்சலை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தமாதிரி ஊக்க போனஸ் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவு விநியோக முறையைப் பற்றி ஒன்றை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு பேசிய நண்பர்கள் எல்லாம் சென்னை, கோவை, திருச்சி இவைகளிலேதான் உணவுப் பொருள் விநியோகம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் இதிலே கிராம மக்களை ஏன் புறக்கணிக்கின்றார்கள் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்திலே நான் இன்னொன்றையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கிராமப் பகுதிகளிலே எல்லாம் சர்க்கரை கார்டுகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இந்த மாதத்திலே நகரப் பஞ்சாயத்துகளுக்கு மட்டும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நகரப் பஞ்சாயத்துகளுக்கு மட்டும் தான் கொடுக்கப்படும், கிராமப் பஞ்சாயத்துகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்று எங்கள் மாவட்டத்திலே நிறுத்திவைத்திருக்கின்றார்கள். முதலாவது நகரத்தை எடுத்துக்கொள்கின்றார்கள், பின்னால் நகரப் பஞ்சாயத்தை எடுத்துக்கொள்கின்றார்கள், அதற்குப் பின்னால் கடைசியாக கிராமப் பஞ்சாயத்தை எடுத்துக்கொள்கின்றார்கள். ஏன் இந்தப் பாகுபாடு காட்டப்பட வேண்டு

[1975 மார்ச் 25 [திரு எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

மென்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. இதுநான் வரையிலும் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் சர்க்கரை கொடுக்கப்பட்டு வினியோகம் செய்யப்பட்டு வந்தது. இந்த மாதம் திடீரென்று நகரப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு மட்டும்தான், கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு சர்க்கரை வினியோகம் இல்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். அதோடுகூட இப்பொழுது எங்கள் பகுதியிலே தண்ணீர் பாயாத பகுதிகளிலே கோதுமை ஆட்டம் வினியோகம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு முறை கோதுமை வினியோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. 6 கிலோ முதல் 8 கிலோ வரை கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தப் பகுதியிலே யுள்ள மக்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினருக்குக் கூட அந்த கோதுமையை வழங்குவதற்குரிய அனுமதிக்கீட்டைக் கார்டுகள் இதுநாள்வரை வழங்கப்படவில்லை என்பதை நான் இங்கே மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மிகவும் சாதாரண மக்கள், விவசாயக் கூலிகள், அரிசனங்கள், ஏழை நெசவாளர்கள்தான் அந்தப் பகுதியிலே அதிகமாக இருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி ஒரு பரிதாபகரமான நிலை எங்கள் பக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் மோசமான ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை நாங்கள் எல்லாம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களிடத்திலும், ரெவின்யூ டிவிஷனல் அதிகாரி அவர்களிடத்திலும் சொன்னோம். அவைகளையெல்லாம் அவர்கள் கவனித்துச் செய்வார்களா என்பது எங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் சந்தேகமாக இருந்து வருகிறது. ஏனென்றால் 6, 7 மாத காலமாக நாங்கள் அவைகளையெல்லாம் அவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். இதுவரையில் இது பற்றி எந்தவிதமான விமோசனமும் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை.

கொள்முதல் விஷயத்திலே நான் ஒன்றே ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளலாமென்று கருதுகிறேன். ஒரு விவசாயி சாகுபடி செய்திருந்தால், அந்த நிலத்தில் அந்த விவசாயியின் குடும்பத்திலேயுள்ளவர்களுக்குப் பங்கு இருக்கிறதா, அதிகாரிகள் கொள்முதலை நியாயமான முறையிலே செய்கின்றார்களா என்பதை எல்லாம் தயவுசெய்து அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு மாதத்திற்கு ஏதாவது ஒரு கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, அங்கு உயர் அதிகாரிகளை அனுப்பி அங்கு கொள்முதல் சரியான முறையிலே செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை அவர்கள் நேரில் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். தயவு செய்து இந்தக் கருத்தைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நெல் கொள்முதல் என்று வரும்பொழுது கிராம அதிகாரிகள் செய்கின்ற அக்கிரமங்களுக்கு அளவேயில்லை என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே மிகவும் வேதனையோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். ஏதாவது ஒரு கிராமத்தை எடுத்துக்கொண்டு யாராவது ஓர் உயர் அதிகாரியை அனுப்பி அந்த கிராமத்திலே பட்டா படி அவர்கள் நெல் கொள்முதல் செய்திருக்கின்றார்களா, அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு அதிகமான சலுகை காண்பித்திருக்கிறார்களா, தங்களுக்கு வேண்டாதவர்களுக்கு அவர்கள் அதிகமாக நெல் கொள்முதல் விதித்திருக்கிறார்களா என்பதையெல்லாம் தயவு செய்து பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

உணவுக் கொள்கை பற்றிய கொள்கைக் குறிப்பு

[திரு எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] [1975 மார்ச் 25]

அடுத்தபடியாக, வறட்சி நிவாரண வேலைகள் பற்றி ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, கீழ்பவானி பகுதியில் பாசன வசதி புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. அங்கு வறட்சி நிவாரண வேலைகள் அதிகமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவேயில்லை. ஆனால் அவைகளை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து தண்ணீர் விடப்பட்டு வருகிறது. ஒரு பகுதியிலே தண்ணீர் விட்டால், மறுபகுதியிலே குடிப் பதற்குக்கூட தண்ணீர் இல்லை. தயவு செய்து அனுதாபத்தோடு இதைப் பரிசீலனை செய்து இதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டும். பாசன வசதி இல்லாத பகுதிகளில்லல்லாம் வறட்சியின் கொடுமையால் நிறைய சிரமங்கள் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம், அங்குள்ள மக்களுக்கு வேண்டிய வறட்சி நிவாரணப் பணிகளை அரசு துரிதமாக மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கிராமப் பகுதி மக்களுக்கு வாரா வாரம் அரிசி கொடுக்காவிட்டாலும்கூடப் பரவாயில்லை, ஏதாவது ஓர் உணவு தானியத்தை, கோதுமையை யாவது வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

கீழ் பவானி பகுதியிலே இந்த ஆண்டு தண்ணீர் வரவில்லை. இருந்தும் அங்கு அபிவிருத்தி வரி விதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இது எந்த வகையில் நியாயம் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. தண்ணீர் பாயாதபோது, அந்தப் பகுதியிலுள்ள நிலங்களுக்கு உரிய நில வரியையும் அபிவிருத்தி வரியையும் ஒத்திவைக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

(மிற்பகல் 6.30)

நமது அரசைப் பொறுத்தவரையிலே, உணவு அமைச்சர் அவர்கள் தங்களுடைய கொள்கையை நல்ல முறையிலே விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார்கள். தவறை தவறு என்று ஒத்தக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த பெருந்தன்மையைப் பாராட்ட வேண்டும். ஆனாலும் அந்தத் தவறுக்கு அவர்கள் கூறியிருக்கின்ற பரிசீலனையை, இந்த நாட்டிலே தவறு ஏற்படாமல் இருக்க உடனுக்குடன் விவசாயக் கூட்டுறவு சங்கங்கள் வாங்க துரித நடவடிக்கையாக எடுக்கலாம் என்பதை மனத்தாங்கலோடு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதையெல்லாம் நிவர்த்திக்க துரித கால நடவடிக்கையாக என்னென்ன செய்யவேண்டும், எப்படி எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று யோசித்து உடனுக்குடன் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மேலும், மத்திய அரசைப் பொறுத்தவரையிலே ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்கள் தலைவர் அவர்கள் மத்திய உணவு அமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்து, புஞ்சை தானியத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். நாட்டிலே வறட்சி, மோசமான நிலைமை, பஞ்சம் இருக்கும்போது, எல்லோருமே முழு மனதுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலே தமிழ் நாட்டிற்குத் தேவையான உணவு தானியங்களைப் பெற, மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்களும், உணவு அமைச்சர் அவர்களும் சென்று, இந்த நிலைமையையெல்லாம் விளக்கிக் கூறி, இதிலே அவர் ஒன்றைச் சொல்ல, நாம் ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும் என்ற நிலை இல்லாமல்,

1975 மார்ச் 25] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டுவேலப்ப கவுண்டர்]

நாட்டு மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது நம்முடைய பொறுப்பு என்பதை எடுத்துக்கூறி, அவர்கள் நமக்குத் தேவையான உணவு தானியங்களைப் பெறவேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொண்டு, நான் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்தமைக்கு நன்றிகூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, கடந்த பல தினங்களாக இந்த விவாதம் நடைபெற்று வருகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். எந்தப் பிரச்சினை வந்தாலும், உணவைப் பற்றியும் வறட்சியைப் பற்றியும் பேசாமல் ஒரு நாள் கூட இந்த அவையில் விவாதம் நடைபெற வில்லை. ஆகவேதான் உணவு சம்பந்தமாக என்று தனியாகக் கொள்கையைப்பற்றி விவாதிப்பதற்கு இன்று ஒருநாள் போதும் என்று ஒதுக்கி வைத்தோம்.

எனக்கு முன் பேசிய எதிர்க் கட்சிகளைச் சேர்ந்த அன்பர்களும், ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். அதை நானும் குறிப்பிட வேண்டும். சர்க்காரிலேயிருந்து வெளியிடப்படும் ஒரு கொள்கை விளக்க அறிக்கையில் இவ்வளவு அப்பட்டமாக உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லி, குறைகளையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு, இதைப் போக்குவதற்கு உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்லாமல், மக்களும் ஒத்தழைத்தால் இதைப் போக்கிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையும் தெரிவித்து இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இதற்கு நானும், மற்ற உறுப்பினர்களைப் போல், உணவுத் துறையைப் புதிதாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் நமது சட்ட அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஒரு வேளை அவர்களே தொடர்ந்து இன்னும் ஒரு வருஷத்திற்கு உணவு அமைச்சராக இருந்தால், இன்னொரு முறை அறிக்கை தயாரிக்கிறபோது எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. இந்த முறை அப்பட்டமான உண்மைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி காரியதரிசி அவர்களும் புதியவர். மக்கள், எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லோரும் என்ன குறை எடுத்துச் சொல்கிறார்களோ, அதை அமைச்சர் அவர்களே முன்னாலேயே எடுத்துச் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்தக் குறைகளைப் போக்குவதற்கான மார்க்கத்தையும், பலவிதமான யோசனைகளையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களானாலும், யாராக இருந்தாலும் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒன்றை முக்கியமாக மனதில்கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. இன்னொரு முறை மழை பெய்து, அடுத்த சம்பா அறுவடை வரை, நம் மக்களைப் பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்றக் கடைம்பப்பட்டிருக்கின்றோம். இப்பொழுது தான் சம்பா அறுவடைக்காலம் முடிவடைந்திருக்கிறது. குறுவை நெல் விளைச்சல் சரியாக இல்லை. அடுத்து சம்பா அறுவடை தை மாதம், மாசி மாதம்தான் வரும். அதுவரை மக்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவது? உணவுப் பொருளுக்கு என்ன செய்வது? கையில் எவ்வளவு ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், கையில் இருப்பது போக மறக்கொண்டு மாதம் ஒரு லட்சம் டன்னாவது மத்திய அரசிலிருந்து நமக்குக் கொடுத்தாலொழிய இதைச் சரிக்கட்ட முடியாது. இப்பொழுது இரண்டு மூன்று மாதங்களாக மாதம் 50,000 டன், 51,000 டன் கோதுமை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புஞ்சை தானியங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய,

1975 மார்ச் 25]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம் போன்ற தானியங்களும் தாராளமாகப் பிற மாநிலங்களிலிருந்து கொள்முதல் செய்யப்பட்டு நமது மாநிலத்திற்குக் கொண்டுவரவதற்கு அரசு தாராளமாக பெர்மிட்டுகளைக் கொடுத்து ஏற்பாடு செய்திருப்பது நல்ல காரியம். நிறைய வேகன்கள் இறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏன் அதை எடுக்காமலிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும். உணவுப் பொருள் வடநாட்டிலிருந்து வர ஆரம்பித்தவுடன், விலை கொஞ்சம், சில அணுக்கள்தான், இறங்க ஆரம்பித்தது. அப்படி விலை இறங்க ஆரம்பித்தவுடனேயே, அந்த வாகனங்களையே கிட்டங்கிகளாக வைத்துக்கொண்டு சரக்கை எடுக்க மறுக்கிறார்கள் என்ற புசார் வந்திருக்கிறது. இதற்கு சட்டத்தில் நமக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றால், உடனடியாக ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து, அந்தச் சரக்கை அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். இராய்புரத்திலும் திண்டுக்கல்லிலும், மதுரையிலும், நிறைய வேகன்கள் இன்னும் சாக்குகளைக் காலிபண்ணாமல் கிடக்கின்றன என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி இருந்தால் அரசாங்கம் அதை எடுத்து மக்களுக்கு விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். வறட்சியைப்பற்றியும், உணவு விஷயத்தைப்பற்றியும் தனியாகப் பிரித்துப் பேச முடியாது. வறட்சியினால்தான் உணவு நிலைமை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே வறட்சி நிவாரணத்திற்காக நாம் கொடுக்கும் பணம் சரியாகச் செலவாக வேண்டும். உண்மையில் வறட்சியினால் கஷ்டப்படும் மக்கள் கிராம மக்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. நகரத்தில் எப்படியோ சமாளிக்கிறார்கள். கிராமத்திலே உள்ளவர்கள், எனக்கு முன் பேசிய உறுப்பினர் திருச்செங்கோட்டு வேளப்பக் கவுண்டர் அவர்கள் சொன்னமாதிரி, உணவு கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எந்த உணவுப் பொருளும் நகரங்களிலேயிருந்து அங்கே போவது கிடையாது. மண் வெட்டிச் சொல்லி கூலி நான்கு ரூபாய், மூன்று ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக கேழ்வரகாவது, கம்பாவது, சோளமாவது கொடுப்பீர்களானால், மிகவும் நன்மையாக இருக்கும். அந்தக் கூலிப் பணம் எவ்வளவு கொடுத்தாலும் போதாது. அதில் முக்கால்வாசிக்கு தானியமாகக் கொடுத்தவிட்டு, கால்வாசி, எண்ணெய், கடுகு, உளுந்தம் பருப்பு, புளி வாங்க, பணமாகக் கொடுத்தால், நான்கு ரூபாய் கூலி என்றால் ஒரு ரூபாய் கையிலே கொடுத்தால், மூன்று ரூபாய்க்கு தானியமாக அளந்துவிட்டால் நல்லது. இந்த வேலை நான்கைந்து மாதங்களுக்கு நடக்கும். சட்டசபை இன்னும் 15 நாட்களுக்குள் முடிந்து விட்டாலும், வறட்சியின் பலனை மக்கள் ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும். நான் இதை மனம் நொந்து சொல்கிறேன். சட்டசபையிலே பிரச்சங்கம் செய்கிற அளவில் இல்லை. இதைப் பேசுவதற்கே இஷ்டமில்லை. தினமும் கவலைகளைச் சொல்லிவிட்டேன் என்று இருந்தேன். கடைசியாக என் கஷ்டத்தைச் சொல்கிறேன். இன்னும் ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு வேறு மாநிலங்களிலிருந்தாவது அல்லது வெளிநாடுகளிலிருந்தாவது, வேண்டிய தானியம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். கூலி வேலை செய்பவர்களுக்கு தானியம் கிடைக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். எங்கள் பகுதி திருமங்கலம் தாலுகா மதுரை ஜில்லாவில் இருந்தாலும், அந்த மக்களைப் பார்க்கும்போது, மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. குடிக்கத் தண்ணீர் கிடையாது. சாப்பிடுவதற்கு தானியம் கிடையாது. இராமநாதபுரம் ஜில்லாவை ஒட்டிய எல்லையில் இருப்பதால், இராமநாதபுரம் ஜில்லா எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறதோ

[திரு. கே. ராஜாராம்]

1975 மார்ச் 25

அவ்வளவு கஷ்டத்தை திருமங்கலம் தாலுகாவும் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லாக் குளங்களிலும் மண் வெட்டி கூலி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பஞ்ச நிவாரணத்திற்காக அங்கே அநேகமாக எல்லாக் கிராமங்களும் பொறுக்கப்பட்டுவிட்டன. உசிலம்பட்டி, திருமங்கலம் தாலுகாக்கள் பஞ்ச நிவாரணத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டன. எல்லா நிவாரண வேலைகளும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு சாப்பாட்டிற்கு வேண்டிய தானியம் கொடுத்து உதவ வேண்டும். இது மாதிரித்தான் இராமநாதபுரம் ஜில்லா பூராவும் இருக்கிறது. ஆகவே உணவுப் பொருள் தாராளமாகக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நகரங்களிலே பத்திரிகை இருக்கிறது. கூச்சல் போட, கூட்டங்கள் கூட்ட, கிளர்ச்சி செய்ய நகரங்களில் வசதி இருக்கின்றன, அங்கே மட்டும் சமாளித்துக் கொண்டால் போதும் என்று அடைச்சர்களோ, மற்றவர்களோ நினைத்தால் அது பெரிய தீங்காக விளையும். அவர்கள் வாயில்லாப் பூச்சிகள். சங்கம் அமைத்து பெரும் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு முடியாத நிலையிலே உள்ள கிராம மக்களை, பட்டினியால் மடிந்து சாகும்படியான நிலைமையில் விட்டுவிடக் கூடாது. ஆகையினால் அங்கே எவ்வளவு உதவி செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்ய வேண்டும் என்று மீண்டும் புதிதாக உணவுத் துறைப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் நமது சட்ட. தொழில் அமைச்சராக இருந்த அமைச்சர் அவர்களை மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இதற்கு மேலே பேசி நேரத்தை வீணாக்க விரும்பவில்லை. எப்படியாவது மக்களின் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு, டெல்லிக்குச் சொல்லியோ அல்லது எப்படியோ உணவுப் பொருள்களை அதிகமாகப் பெற்று, மக்களுக்கு அவற்றைக் கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

● [பிற்பகல் 6-40]

*மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, உணவுக் கொள்கைபற்றியும், வினியோக முறைபற்றியும் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் என் நன்றியினை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உணவுக் கொள்கை என்று குறிப்பிடும்போது, தமிழ் நாட்டில் இன்றுள்ள உணவு நிலைமைகளை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, ஓர் உணவுக் கொள்கையினை உருவாக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது பொருத்தமாக இருக்காது. கடந்த நூறு ஆண்டுகளிலே காணாத ஒரு பஞ்ச நிலைமையை, வறட்சி நிலைமையை, தமிழ் நாடு இப்போது சந்தித்திருக்கிறது. இதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இப்போது ஒரு உணவுக் கொள்முதல் அல்லது வினியோகம் செய்யும் முறையைப்பற்றிச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணி முடிவெடுத்துவிடாது, பொதுவாக தமிழ் நாடு மட்டுமில்லாமல், அகில இந்திய ரீதியிலே உணவுக் கொள்கை என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சிந்திப்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

பஞ்சை தானியங்கள் அங்கங்கே ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களிலே குவிந்து கிடக்கின்றன, வியாபாரிகளால் எடுக்கப்படாமல் தேங்கிக் கிடக்கின்றன என்று மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தியான புஞ்சை தானியங்களின் விலையை, பிற மாநிலங்களிலிருந்து கொண்டுவந்து விற்பனை செய்யும் புஞ்சை தானியங்களின் விலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, அதிக விலைதான் என்று எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்வதிலும் அதே நிலைமை இருக்கின்றது. நமது அரசாங்கம் ரெயில்வே துறையினரோடு பேசி, சட்டப்படி குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மேலே புஞ்சை தானியம், அல்லது உணவுப் பொருள்கள் எந்தப் புகைவண்டி நிலையங்களிலாவது தமிழ் நாட்டில் எடுக்கப்படாமல் இருக்குமானால், உடனடியாக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் அதை ஓர் உத்தரவின்கீழ் எடுத்து பொது விநியோகத் திற்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற முடிவினை எடுத்திருக்கிறோம். எனவே அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம்.

இன்றைக்கு உள்ள நிலைமையில், சில மாதங்களாக, சென்ற ஆண்டுக் கணக்கைப் பார்க்கும்போது, மாதம் ஒன்றுக்குப் பன்னிரண்டாயிரம் டன் உணவு தானியத்தைப் பொது விநியோக முறையில் கொடுத்த நிலைமை மாறி, இன்றைக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 55 ஆயிரம் டன் அரிசி, 51 ஆயிரம் டன் கோதுமை, 13 ஆயிரம் டன் சிறு தானியங்கள் என்ற அளவிற்கு விநியோகம் செய்யும் நிலைக்கு வந்திருக்கின்றோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எவ்வளவு கார்டுகள் மூலம் இந்த விநியோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது என்ற புள்ளிவிவரங்களையும் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக் குறிப்பில் பல பக்கங்களிலே அவைபற்றிய விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கு அது விரிவடைந்து வருகின்றது. ஒவ்வொரு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரையும் கேட்டிருக்கிறோம், இந்தப் பத்து மாதங்களுக்கு அவர்கள் மாவட்டங்களுக்கு என்று ஓர் உணவு அறிக்கையைத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். 'உணவு பட்ஜெட்' ஒன்றைத் தயாரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற முறையில் எங்கெங்கே உணவு வழங்கப்பட வேண்டுமோ அவற்றை யெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் 42 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு இப்போது அரிசி மட்டும் கொடுக்கும் நிலைமையும் அரிசி தவிர மற்ற தானியங்கள், அதாவது கோதுமை, புஞ்சை தானியங்கள் என்ற முறையில் 35, 36 லட்சம் குடும்பங்களுக்கு, ஆக மொத்தத்தில் கிட்டத்தட்ட 78 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப் பொருள்களை வழங்கும் முயற்சியானது பெரும் அளவிற்கு வெற்றி பெற்றிருக்கின்றது. இன்னும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இந்த விநியோக முறை விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்று நமக்குக் கோரிக்கைகள் வந்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் இப்போதே 78 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு இருந்து வருகின்றது. இதிலே என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளத் தயாராயில்லை. மாண்புமிகு நண்பர்கள் பலர் எடுத்துக்காட்டியதைப் போல, நாம் கொடுக்கும் அளவு மக்களுடைய முழுத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

ஆனால் அதே நேரத்திலே இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். நம்மிடம் உள்ள உணவுப் பொருள்களை எந்த அள விற்குச் சீராக எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் அளவிற்குக் கொடுக்க

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

முடியுமோ அந்த அளவிற்குக் கொடுத்து வருகிறோம் என்பதையும் இந்த நேரத்திலே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். ஆக நிச்சயமாக நமது மாநில அரசு அண்மையில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் காரணமாக பல்வேறு கிராமங்களிலுள்ள மக்களுக்கு ஓரளவிற்கு உணவு தானியங்கள் கிடைக்கத்தக்க முறையில் ஒரு நிலைமையை உருவாக்கி இருக்கின்றது. கொடுக்கப்படும் உணவுப் பொருள்கள் இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலே எந்தவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லை. அதிலே இரண்டுவித அபிப்பிராயங்களுக்கே இடமில்லை. இங்கே நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசிய பேச்சுக்களைக் கேட்டோம். ஆனால் ஒருவராவது இன்றுள்ள நிலையில் இந்த முறையைக் கையாள வேண்டும், இந்த முறையைக் கையாண்டால் மக்களுக்கு வேண்டியதைச் சுலபமாகக் கொடுக்க முடியும் என்று திட்டவட்டமாகச் சொன்னார்களா என்றால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இன்றுள்ள நிலைமை அப்படி இருக்கின்றது. எனவே நான் அவர்களைக் குறை கூற விரும்பவில்லை. இன்றுள்ள தொல்லை இதுதான். நமது மாநிலத்திலே உற்பத்திக் குறைவு, மகசூல் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மறுக்க முடியாது. வறட்சி நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மழை பொய்த்துப் போய் விட்டது. இதற்கு உள்ள ஒரே பரிகாரம், மத்திய அரசு வெளி மாநிலங்களிலிருந்து உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு வந்து நமக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அல்லது நாமே வெளி மாநிலங்களிலிருந்து நமக்கு வேண்டியதைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு நமக்கு அனுமதி கொடுக்க வேண்டும். இதைச் செய்தா லொழிய வேறு பரிகாரம் இல்லை. எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் இதைக் குறிப்பிட்டார்கள். வெளியிலும் பல அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் இதைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஏதோ ஒருசில கட்சிகள் மட்டும் அரசியல் நோக்கத்தோடு சிலவற்றைச் சொல்லுகின்றார்கள். அது விரும்பத் தகாத ஒன்றாகும். தமிழ்நாடு முழுவதும் கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் இதிலே குரவெழுப்பினால் நமது தலைவர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லுவதைப் போல, எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் துணிந்து சொல்ல வேண்டும். இது திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் பிரச்சினை என்று பாராமல் தமிழ் நாட்டு மக்களுடைய உணவுப் பிரச்சினை, வாழ்வுப் பிரச்சினை என்ற ஒரே காரணத்தினால், பிற மாநிலங்களிலிருந்து நமக்கு வேண்டிய தானியங்களை நாம் கேட்டுப் பெறுவதற்கான அளவிற்கு மத்திய அரசு இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று குரல் கொடுக்க வேண்டும். வடபுலத்திலே பஞ்சம் ஏற்பட்டால், கோதுமை எங்கே கிடைத்தாலும் கொண்டு வருகின்றார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே அரிசிப் பஞ்சம் என்று இருக்கும்போது, அரிசியைப் பெருமல், விலை அதிகம் என்று சொல்லும் வாதங்களைப் பாரக் கிறோம். இதற்காக நாம் கோதுமை வேண்டாம் என்று சொல்ல வில்லை. இன்றைக்கு 51,000 டன் கோதுமையை வழங்குகின்றார்கள், நாழும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். தமிழ் நாட்டு மக்கள் இதை எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் கொஞ்சமாவது அரிசியையும் கொடுக்கும் முறையை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத்தான் இன்றைக்கு அனைத்துக் கட்சிகளும் சிந்தித்துப் பார்த்து வற்புறுத்தி யாக வேண்டும். என்னுடைய நம்பிக்கை மத்திய அரசு எப்படியும்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

தமிழ் நாட்டுக்கு இந்த திசையில் வேண்டிய உதவியினைச் செய்யும் என்ற நிலைதான் இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். பஞ்சாப் முதலமைச்சர் அவர்கள் நமது நிலைமையைப் பார்த்து, தங்கள் தேவைகளை வேண்டுமானாலும் குறைத்துக் கொண்டு, நமக்கு வேண்டிய அரிசியைத் தரத் தயாராக இருக்கின்றோம் என்று கடிதம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அதற்கும் மத்திய அரசின் சம்மதம் வேண்டும். வருத்தப் படக்கூடிய விஷயம்தான். ஆனாலும் இன்னும் மத்திய அரசின்மீது நம்பிக்கை வைத்துள்ள நிலைமையில்தான் இருக்கிறோம். அகில இந்திய ஆட்சி அமைப்பில், பொருளாதார நிலைமையில், இவற்றி லெல்லாம் நம்பிக்கை வைத்துத்தான் இன்றைக்கு செயல்பட்டு வருகிறோம். இன்று நமக்கு உள்ள தொல்லை, விளைச்சல் இல்லாதது, வறட்சி, பற்றாக்குறை என்று இருக்கும்போது பல தொல்லைகள் வரத்தான் வரும், சந்தித்துத்தான் தீர வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில்தான் கொள்முதல் பிரச்சினைகளையும் நாம் அணுக வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளிடத்திலிருந்து, இலடாக் கணக்கான அளவிற்கு நேரிடையாக 'பொர்ட்யூசர் ஸெலி' என்ற முறையில் கொள்முதல் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமான விஷயம் என்பதை எல்லோரும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். எவ்வளவு கஷ்டமானது அது என்பதிலே யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. இதிலே சொல்லப்பட்டுள்ள நிலைமைகள் எல்லா உணவு அமைச்சர்களுக்கும் பொருந்தும், இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு இருந்த உணவு அமைச்சர் அவர்களுக்கும் பொருந்தும், எனக்கும் பொருந்தும். எனவே, இதிலே ஏதோ கருத்து வேறுபாடு இருப்பதாக யாரும் கருத வேண்டாம். விவசாயிகளிடமிருந்து நேரிடையாக கொள்முதல் செய்வதில் சிக்கல்கள் பல இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் இன்றைய நிலைமையில் இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. சில விவசாயிகளுக்குத் தொல்லைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்றார்கள். லட்சக் கணக்கான விவசாயி களுக்கும் அப்படித் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன என்று சொல்ல முடியாது. அப்படி ஏற்பட்டாலும், கோடிக் கணக்கான மக்கள், வாங்கிச் சாப்பிடும் மக்கள் கவலையையும் நாம் கணக்கிட்டுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவேதான் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கின் றோம். ஆகவே தொல்லைகள் இல்லை. சங்கடங்கள் இல்லை என்ற எண்ணத்தில் இதையெல்லாம் அரசாங்கம் செய்வதாக யாரும் நினைக்க வேண்டாம். இன்றைய நிலைமையில் இதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற நிலைமையில்தான் இதைச் செய்கிறோம்.

Thiru G. SWAMINATHAN: The Hon. Minister himself has stated before that the levy will be without tears. Now the Hon. Minister says this,

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இந்த முறையை அமுல் படுத்தும்போது நிச்சயம் நம் அதிகாரிகள் விவசாயிகளைப் பழி வாங்க வேண்டும், கொடுமைப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் செயல்பட்டார்கள் என்று நாம் ஊகித்துக் கொள்வது தவறு.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

யாராவது தவறு செய்தாலும், பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அதவே இன்றைய நிலைமையில் விவசாயிகளுக்கு வெளியே கிடைக்கும் விலைக்கும் நாம் கொடுக்கும் விலைக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்று குறைபடுவதில் பலனில்லை. இதிலே இவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கின்றதை விட மக்கள் கண்ணீர் விடுகின்றதைத்தான் பார்க்கிறோம்.

(பிற்பகல் 6-50)

இந்த நிலையிலே கொள்முதல் விலையை நாம் எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதுதான் பிரச்சினை. கொள்முதல் பிரச்சினையிலே நாம் அதிகமாகக் கவலைப்பட வேண்டாம். இதை உணர்ந்து எல்லா கட்சித் தலைவர்களும் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் இருக்கும், அதைப் போக்குவதற்கு நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்ற நிலையிலே இருக்க வேண்டும். கொள்முதல் விலை இன்றைக்கு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் கொள்முதல் விலையை அதிகமாகக் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. மத்திய அரசாங்கம் கொள்கை அளவிலே விலையை அதிகமாகக் கொடுக்கக் கூடாது என்று பிடிவாதம் செய்து கொண்டிருக்கின்றது. அகில இந்திய விலைவாசியின் ஏற்றத் தாழ்வின் அடிப்படையிலேதான் இந்த அரிசி விலை பற்றி அணுக வேண்டும் என்பதை மத்திய அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம் முடைய மாநில அரசு மத்திய அரசைப் பார்த்துக் கேட்கின்றது. விவசாய உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகமாவதற்கு வழி வகுத்திருக்கிறது. உதாரணமாக மத்திய அரசு கொடுக்கின்ற உரத்தினுடைய விலை இரண்டு மடங்காக ஆகி விட்டது. விவசாயிகளுக்கு என்னென்ன பொருள்கள் தேவையோ அந்தப் பொருள்களினுடைய விலைவாசி ஏற்றத்தினைத் தடுக்க முடியாத ஒரு பொருளாதாரச் சூழ்நிலையை அகில இந்திய அளவிலே உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றார்கள். விவசாயி உற்பத்தி செய்கின்ற அரிசியினுடைய விலையை மட்டும் சுட்டுப்படுத்துகின்ற ஒரு கொள்கைதான் இந்தத் தொல்லைகளுக்குக் காரணமாகிறது. இதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. மத்திய அரசாங்கத்தை நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறோம். விலையைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்கின்ற நாம், யாராவது எந்த அளவுக்கு விலையைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோமா? நாம் பயப்படுகிறோம். நீங்களும் பயப்படுகின்றீர்கள். அரசாங்கத்திலும் பயப்படுகிறார்கள். காரணம், இந்த நாட்டினுடைய அரசியல் அப்படி இருக்கிறது. நெல் விலை அல்லது அரிசி விலையைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கிராமத்திலே சென்று பிரச்சாரம் செய்கிறோம். எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். இதிலே கட்சி வேறுபாடே கிடையாது. நகரத்திலே வந்து உடனே படி அரிசி ரூ. 3 என்று இருந்த நிலை மாறி இப்போது படி அரிசி ரூ. 7 என்று மாறி இருக்கின்றது என்று சொல்கிறோம். ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் போடுவதாகச் சொன்னதை யாரும் மறப்பதாக இல்லை, மறுக்கிறதாகவும் இல்லை. ஆனால் நெல் விலை உயர்வதால் அரிசி விலை உயரும் என்பதை யாரும் ஒத்துக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. இதனால்தான் சங்கடம் எல்லாம் வருகிறது. நிச்சயமாக இந்த இரண்டுக்கும் முரண்பாடு இருக்கிறது.

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

இதை ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் எடுத்துச் சொல்ல மறுக்கிறது என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசாங்கக் கொள்கையைத் தெளிவாகச் சொல்கிறோம். எல்லாப் பொருள்களின் விலையையும் கட்டுப்படுத்தாது அரிசியினுடைய விலையை மாத்திரம் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஒரு பொருளாதாரக் கொள்கையை, மத்திய சர்க்கார் எடுத்திருப்பது பொருத்தமற்ற ஒரு நிலையை இந்த நாட்டிலே உருவாக்கிவிடும் என்பதைத்தான் நாங்கள் தொடர்ந்து வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதே சமயத்திலே உற்பத்திச் செலவுகளையும் வாங்கிச் சாப்பிடுகின்றவனுடைய சக்தியையும் கணக்கிட்டு, இந்த அரிசி விலையை நிர்ணயிக்க முடியாது. இந்தத் தொல்லையிலே மாட்டிக் கொண்டு ஒவ்வொரு அரசும் தவிக்கிறது. இதை நாங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். நிச்சயமாக அகில இந்தியாவிலே அனைத்துப் பொருள்களுடைய விலைவாசியைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதை ஏற்று உணவுப் பொருள்களுடைய விலைவாசியை நிர்ணயிக்கும் காலம் வரும் வரை இந்தத் தொல்லை நீங்கும் என்று நான் கருத்த் தயாராக இல்லை. இதற்கு நாம் பரிகாரம் கண்டாக வேண்டும், நம்முடைய மாநில அரசைப் பொறுத்து, மத்திய அரசாங்கம் இப்படிச் சொல்லியும் கூட, ரூ. 15 நாம் கொடுக்க முடிவெடுத்தோம். அப்படிக் கொடுத்து வருகிறோம். ரூ. 90 கொடுத்தோம். இது மாதிரி கொடுக்கக் கூடாது என்று தடுத்தார்கள். அதற்குப் பின்னாலே அதை ரூ. 89 ஆகக் குறைத்துக் கொடுக்கிறோம். நம்முடைய அரசு விவசாயிகளிடத்திலே அன்போடு, பரிவோடு நடந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. விலைவாசிப் பிரச்சினையிலே எல்லாப் பொருள்களுடைய விலையையும் எடுத்து கணக்குப் பார்ப்பதுதான் பொருத்தம். அரிசியினுடைய விலையை மட்டும் எடுத்து கணக்குப் பார்ப்பதுதான் தொல்லை ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்பதை நான் தெளிவாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த அரிசியினுடைய விலையை நிர்ணயிப்பதிலே ஏற்றத் தாழ்வு உண்டா என்ற பிரச்சினை. இதிலே இன்னும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதிலும் இஷ்யூ பிரைஸைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதிலும் யாருக்கும் ஆட்சேபினை இருக்க முடியாது. நானே சட்ட மன்றத்திலே சொல்லியிருக்கிறேன். இதற்காக ஒரு கான்ஸ்ட் அக்கவுண்டெண்ட் போட்டு பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னேன். ஆனால் இப்போது ஏதோ தவறு நடப்பதாக ஒரு கருத்துப்படச் சொல்வது பொருத்தமில்லை என்று அப்போதே மறுத்தோம், ஏற்கெனவே நம்முடைய பழைய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் புள்ளி விவரத்தையெல்லாம் படித்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். நான் பெரிதுபடுத்திப் படிச்ச வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்.

ஆனால் நிச்சயமாக இன்றைக்கு இஷ்யூ பிரைஸ் கணக்குப் போடும்போது பல்வேறு செலவுகள் நமக்கு வருகின்றன. இதையெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நான் ஏற்கெனவே விளக்கியது போல, 1965-66-ல் ரூ. 42 கொள்முதல் விலை கொடுத்த காலத்திலே 80 காசு அரிசி விலை

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

விற்பனைக்கு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இன்றைக்கு ரூ. 89 இருக்கிறது. இரண்டு மடங்குக்கு மேலாக அதைக் கூட்டிப் பார்த்தால், விலை ரூ. 1.60 க்கு மேலே வரவேண்டும். 30 காசு அதிகமாக வைத்திருக்கிறோம். இந்த 30 காசு எப்படி என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இந்த 10 வருடத்திலே ஒவ்வொரு துறையிலே எவ்வளவு செலவாகிறது, எவ்வளவு அதிகமாகியிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். வங்கியினுடைய வட்டி மட்டும் எவ்வளவு அதிகரித்திருக்கிறது என்று நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது போலவே போக்குவரத்துச் செலவு, லாரிக்காக செலவு எவ்வளவு அதிகரித்திருக்கிறது என்று நன்றாகத் தெரியும். நிச்சயமாக 10 ஆண்டுகளுக்கு முன் விதிக்கப்பட்ட புரோபோர்ஷனைட் விலைதான் இப்போதும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விலையைவிடக் கூடிவிடவில்லை என்பதற்காக நான் அந்தக் கணக்கைப் பார்த்தேன். அதிலே எனக்கு மன நிம்மதி ஏற்பட்டது. அதுவே சரியா என்பது வேறு பிரச்சினை. நிச்சயம் அரசாங்கம் அதை எப்போதும் பரிசீலனை செய்யும் என்பதை நான் இங்கே உறுதியாகக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். வாங்குகின்ற நெல் விலையையும் அரிசி விற்கிற விலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, ஆகா இவ்வளவு லாபம் வருகிறதே என்று நமக்குப்படுகிறது. அது நம் அனைவருக்கும் புரிகிறது. வாங்குகிற இடத்திலிருந்து விற்கின்ற இடத்திற்குக் கொண்டுவந்த பிறகு, அதனாலே இழப்புகளுக்கு ஆளாகிறோம். இதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. ஒவ்வொரு இடத்திலே ஷரிங்கேஜ், ஒரு இடத்திலே ஷார்ட்டேஜ், போக்குவரத்திலே உள்ள ஷார்ட்டேஜ் இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் இழப்பு ஏற்படுகிறது. வட்டி மட்டும் ஒரு குவில்டால் அரிசிக்கு ரூ. 11.85 காசு கொடுக்கிறோம். ஆக இவ்வளவு செலவு எல்லாம் சேர்ந்த பிறகுதான் இந்த விலையேற்றம் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இவைகளை எப்படிச் குறைப்பது என்பதை நாம் கவனத்திலே கொண்டிருக்கிறோம். ஏற்கெனவே நான் எடுத்துக்காட்டியது போல, அரசாங்கம் ஒரு வியாபாரம் செய்யும்போது என்னென்ன செலவுகள் ஏற்படும் என்பது தெரியும். ஒரு தனி வியாபாரி தஞ்சையிலே கொள்முதல் செய்யும்போது ரூ. 25 அல்லது ரூ. 40 என்ற அளவில் சம்பளம் கொடுத்து ஆள் வைத்துக்கொள்கிறார். ஆனால் அரசு வியாபாரத்தில் அது அதிகப்படுகிறது. அதுபோல அரிசியாக ஆக்கி விற்கின்ற போது, விற்பனை செய்கின்ற கட்டத்திலே நாம் நிர்வாகச் செலவுகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. தனியார் செய்கின்ற செலவுகளுக்கும், நாம் செய்கின்ற செலவுக்கும் வேற்றுமை இருக்கின்றது என்பதையும் நான் மறுக்க விரும்பவில்லை. நம்முடைய அரசாங்கம் இந்தத் துறையிலே எங்காவது அதிகச் செலவு செய்தால், விரயம் ஆகிறது என்றால், அதைக் குறைப்பதற்கு அரசு தயாராக இருக்கின்றது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இதுவரை பின்பற்றப்பட்டு வந்த முறை, கடந்த 10, 15 ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றிவந்த முறைதான். அந்த முறையில் கணக்கிட்டுத்தான் விலை இப்போதும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்கிறேன். இதிலே தவறு இருப்பதாக யாரும் கருதிவிடக் கூடாது என்பதை மட்டும் நான் கூற விரும்புகிறேன். விலைவாசியை நிர்ணயப்பதிலே இருக்கின்ற தொல்லைகளை எல்லாம் நாம் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். உணவுப் பொருளை விநியோகிக்கின்ற முறையிலே தொல்லைகள் இருக்கின்றன. கிராமங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும், கார்டுகள் எல்லாம் குறைவாக இருக்கின்றன என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். கார்டுகளைப் பொறுத்த அளவுக்கு, நாம் ஏற்கெனவே

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

கொடுத்த சர்க்கரைக் கார்டுகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டோம். சென்னை நகரிலே மட்டும் கணக்குப் பார்க்கின்றபோது, 7 அல்லது 8 லட்சம் அதிகமாக இருக்கிறதாகக் கணக்கு வருகிறது. நாம் காடுகள் கொடுப்பதிலே அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேதான் இருக்கிறோம். சென்னையில் கடந்த 15 நாட்களாக வீடு வீடாக சுமார் 600 லிருந்து 1000 அரசு அலுவலர்கள் சென்று கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதிலே உள்ள குறைபாடுகளை எல்லாம், எணுமரேஷன் செய்து நீக்கிவிட்டு, விடப்பட்டிருப்பவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற அளவில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அது ஓரளவுக்கு வெற்றியளிக்கும் என்பதிலே நம்பிக்கை இருக்கிறது. நிச்சயமாக அதிலே உள்ள குறைகளைப் போக்குவதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் எடுப்போம், எடுக்கவேண்டும் என்பதையும் நான் ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். அப்படி ஒரு சூழ்நிலை இருக்கும்போது....

Mr. Chairman: Time is extended.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்:—நாம் ஒரு புதிய கொள்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான் பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. சிலில் சட்டின் கார்ப்பரேஷனைப் பொறுத்தவரையில், அதிகச் செலவு என்ற நிலையை நான் ஏற்கெனவே இந்த மன்றத்திலே விளக்கினேன். அவர்களுடைய மொத்த பரீட்சை ஒவ்வோர் ஒப்பிட்டப் பார்க்கும்போது, 1972—73 லே கிட்டத்தட்ட 1½ சதம் நிர்வாகச் செலவு இருக்கிறது. 1973—74 ல் கிட்டத்தட்ட 1½ சதம் நிர்வாகச் செலவு இருக்கின்றது. இந்த ஆண்டு அதிலே 1.00 சதம் என்று கொண்டு வந்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதபோல லாபநஷ்டம் என்ற அடிப்படையிலே பார்த்தால் கூட, 1972—73ல் 5½ லட்சம் ரூபாய் நஷ்டம். 1973—74 ல் ரூ. 5 லட்சம் லாபம். ஆனால் நிச்சயம் லாப நஷ்டம் இல்லாது, அதிக விரயம் இல்லாது, இந்தக் கார்ப்பரேஷன் நடைபெற வேண்டும் என்ற கொள்கையின் அடிப்படையிலே முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் நான் இங்கே வலியுறுத்திக் கூறி, அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதையும் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதனை ஏற்றுக்கொண்டதற்குப் பின்னர், இந்த அடிப்படையிலே நம்முடைய உணவுக் கொள்கை எப்படி இருக்கும், என்பதுதான் ஒரு பெரிய பிரச்சனை. நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் ரேஷன் கொண்டு வந்து விடுங்கள் என்று துணிந்து சொன்னார்கள். அதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் ரேஷன் முறை முழுமையாக வந்தால் அதனுடைய விளைவுகள் என்ன என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். பற்றாக்குறை இருக்கின்ற நம்முடைய மாநிலத்திலே குறைந்தபட்சம் 20 லட்சம் டன் இன்றைக்கு நமக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தில் இந்தப் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்தாலன்றி, ரேஷன் முறையைக் கொண்டு வருவதால் மட்டும், ஒரு திருப்தியான நிலை வரும் என்று நாம் நம்பிவிட முடியாது. ஆனால் விலையிலே இப்படி ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதை மாற்றிவிடக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருக்கின்றது என்பதையும் அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காண்பித்தார்கள். அதனுடைய விளைவு ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நபருடைய தேவை முழுவதையும் நாம் வாங்கியாக வேண்டும். எவ்வளவு தேவை என்று கணக்குப் போடும்போது, அவர் அவருக்கு என்ன தேவை என்று கேட்கிறாரோ அந்த அளவுக்குக்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

கொடுத்துவிட முடியாது. தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு நாம் எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும். 2 கிலோ என்று முடிவெடுத்தால், 2 கிலோ அளவு கொடுக்க வேண்டும். அதை உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டி இருக்கும். ரேஷன் கொண்டு வந்தாலும் தொல்லை இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் உணர்கிறோம். இன்று நாம் எடுத்திருக்கின்ற முடிவு என்ன? என்ன தேவை என்று கணக்கிட்டு, வறட்சிப் பகுதிகளில் உள்ள தொழிலாளிகள், நெசவாளர்கள், கூலி வேலை பார்ப்பவர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் நம்மாலே முடிந்த அளவிற்கு உணவு தானியங்களைக் கொடுக்க ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி, இன்றைக்கு அதை அமுல் நடத்த விரும்புகிறோம். அதிலே உள்ள குறைகளைப் போக்குவதற்கு நாம் தயாராக இருக்கிறோம். இன்றைய சூழ்நிலையை மறந்து விட்டு, பொதுவான ஓர் உணவுக் கொள்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதைத் தான் நான் இங்கே குறிப்பிட்டேன்.

(பிற்பகல் 7-00)

பத்து பக்கத்திலே நானே எழுதிய வாசகங்கள், இது பயங்கரமான வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடம் தந்திருக்கிறது.

(மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் குறுக்கீடு)

பாராட்டுவதாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். எல்லோரும் உணர்வது ஒன்றுதான். ஆளும் கட்சி இதை மறுப்பதாக யாரும் கருதிவிடக்கூடாது. ஆனால் கட்சி அங்கத்தினர்களும் இதை உணர்ந்து பேசியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இதில் ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற பேச்சே இல்லை. இதுபோன்ற உணவுக் கொள்கை ஒரு கட்சியினுடைய உணவுக் கொள்கை என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இந்த வாதமே அபத்தமான வாதம் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம் ஆகும். ஆளுகின்ற கட்சிக்கென்று தனியாக ஒரு கொள்கை இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. உணவைப் பொறுத்த அளவிற்கு, அனைத்து மக்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற ஒரு கொள்கைதான் வேண்டுமென்று நான் கருதுகின்றேன். இன்றைக்கு இரண்டு முனையிலே இருந்து விற்கச் சொல்கிறார்கள். ஒரு முனையில் சுதந்திரமாக விட்டுவிடுங்கள் என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிச் சொல்லுகின்ற நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் கூட, இந்த இக்கட்டான நிலை வந்தவுடன் ரேஷன் வரவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற ஒரு நிலைதான் ஏற்படுகிறது. அதை நான் இங்கே கூறியிருக்கின்றேன். ரொம்ப உற்பத்தி பெருகிய உடனே 1970-71-ஆம் ஆண்டிலே நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம். யாரும் ரேஷன் கேட்கவில்லை. யாரும் கடன் கேட்கவில்லை. எந்தக் கிராமத்திற்கும் கார்டு கொடுங்கள் என்று கேட்க வில்லை. நாங்கள் பேசாமல் இருந்தோம். அந்த உண்மையைத்தான் சொல்லி யிருக்கிறேன். இன்றைக்கு 1974-75-லே கொஞ்சம் கஷ்டப்படுகிறோம். இன்றைக்கு எல்லாம் கேட்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஒரு முடிவு எடுத்துச் செய்கிறோம். இது ஒன்றும் புதிது அல்ல. சுதந்திரம் கிடைத்ததிலிருந்து இதுதான் நடக்கிறது. அதற்கு முன்னாலே வெள்ளைக்காரன் காலத்திலும் இதுதான் நடந்திருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஓர் அரசுக்கு பற்றுக்குறை ஏற்பட்டு கஷ்டங்கள் ஏற்படும்போதுதான்

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

ஓர் உணவுக்கொள்கையை உருவாக்க விரும்புகிறோமே ஒழிய, ஒரு நிரந்தரமான உணவுக்கொள்கையை எந்த ஆட்சியும் எந்த ஆண்டும் எந்த நாட்டிலும் உருவாக்கியதாக நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். இதிலே வேறு ஒன்றும் புதுமையாகியது, இது ஒரு வாதம். இன்னொரு துருவத்திலிருந்து வாதம் செய்கின்றவர்கள் முழுக்க முழுக்க பொது விநியோகம்தான் வர வேண்டும், உற்பத்தி செய்வது அத்தனையையும் அரசாங்கமே கைப்பற்ற வேண்டும், விநியோகிக்கின்ற இடம் வரை அரசாங்கமே செல்ல வேண்டும் என்ற ஒரு தீவிரமான கருத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இதிலே கோதுமையும் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதிலே அவர்கள் பின்வாங்கி விட்டார்கள். அது எல்லாம் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில், மொத்த வியாபாரத்தை குறைந்த பட்சம் அரசு எடுத்துக்கொண்டு, விலைவாசி ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கொள்கை அளவிலே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அதை நான் இந்த மன்றத்திலே தெரிவித்திருக்கின்றேன். கொள்கை அளவிலே என்று ரொம்ப வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றோம். அதை ஏற்றுக்கொண்டு நடந்தால் அதிலே உள்ள சங்கடம் என்ன என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். தெரிந்து கொண்டுதான் பகிரங்கமாக கொள்கை அளவிலே ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். அகில இந்திய அளவிலே செயல்படாமல், நாம் மட்டும் செயல்படுத்தினால், நிச்சயமாக மாட்டிக்கொள்வோம் என்று தெரிந்துதான் கொள்கை அளவிலே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்வதைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகின்றோம். ஆக, இதிலே எதையும் மறைக்க இல்லை; அமைச்சர்களிடத்திலே கருத்து வேறுபாடும் இல்லை. இது தெளிவான உண்மை என்ற அடிப்படையிலேதான் இந்த உண்மையை எடுத்துச் சொல்லி வருகின்றோம்.

திரு கே. எஸ். கணபதி: தலைவர் அவர்களே, கொள்கை அளவிலே ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டோம் என்றால், அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று பொருளா? அல்லது அதை விடுத்து முயற்சி செய்வோம் என்று பொருளா என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு செ. மாதவன்: ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். தெளிவாகக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இன்றும் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். கொள்கை அளவிலே ஒரு முடிவு எடுக்கும்போது, அகில இந்திய அளவிலே முடிவு எடுக்கப்படாவிட்டால், நம்முடைய மாநிலம் மட்டும் அதிலே மாட்டிக் கொள்ளுமானால் நிச்சயமாக அதிலே கஷ்டம் இருக்கும். இதை நாம் உணர்கின்றோம். இதை கொள்கை அளவிலே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். காலம் வாய்க்கும்போது, படிப்படியாக மேற்கொள்ளுவோம் என்ற உறுதியைத்தான் இந்த மன்றத்திலே நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

திரு ஜி. சுவாமிநாதன்: அகில இந்திய அடிப்படையிலே முடிவு எடுக்காவிட்டால், மாநில அளவிலே முடிவு எடுக்க முடியாது என்று சொல்லி வருகின்றோம். மாநில அளவிலே உதாரணமாக இந்த

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 25]

மதுவிலக்கைப் பொறுத்தவரையிலே சொன்னோம். பின்னால் அது மாதிரிகூட முடிவு எடுத்தோம். இப்போது அரசாங்கத்தினுடைய முடிவு எடுக்கப்பட்டுவிட்டதா?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இந்த உணவுக் கொள்கையைப் பற்றி அவசரமாக இந்த அரசு முடிவெடுத்து, நிச்சயம் இந்த அரசு மாட்டிக்கொள்ளாது என்பதை மாத்திரம் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் இதற்கு என்ன மாற்றுத் திட்டம் என்பதைத் தான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். முழுமையான பொது விநியோகத்தை யார் விரும்புகின்றார்கள்? 50 சென்ட்டிலிருந்து 25 சென்ட் வரை உள்ள விவசாயிகள் முதல் 15 ஏக்கர் வரை உள்ள விவசாயிகள் வரை, லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளிடமிருந்து அரசாங்கமே நேரடியாக வாங்கி ஒவ்வொரு தனிமனிதனிடத்திலே கொடுக்கிற முறை ஜஸ்தாயக ஆட்சியிலே ரொம்பக் கஷ்டம் என்பதை இந்த அரசு புரணமாக உணர்ந்துதான் கொள்கை அளவிலே ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதைச் சொல்லியிருக்கின்றோம். இது ஒரு மாற்றுத் திட்டம் என்ற முறையிலே யோசனைக்காக வைக்கப்பட்டது. இது முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலே கலந்து பேசி விவாதத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, இதை ஏற்றுக்கொண்டு கொள்கையாக யாரும் நினைத்துவிட வேண்டாம். அதிலே உள்ள தவறுகளையும், தவறுகள் ஏற்பட வாய்ப்புகள் இருப்பதையும், இங்கே அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொன்னதைப் போல நாங்கள் உணர்ந்திருக்கின்றோம். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களிடத்திலே நான் ரொம்பநேரம் வாதம் செய்திருக்கின்றேன். பலபேர் வாதத்திலே இந்தக் குறைகள் இருப்பதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். நிச்சயம் முதல் கட்டமாக நாம் எடுத்திருக்கின்ற முறையில், முழுமையாக அரசாங்கமே எடுத்து விநியோகம் செய்கின்ற முறை வருகின்றவரை. இடைக் காலத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக இடையிலே உள்ள வியாபார முறையை மாற்றி, உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிக்கே உந்தப் பலன் கிடைக்குமாறு ஒரு புதிய கொள்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிலேதான் அரசாங்கம் இந்தக் கருத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றது. நிச்சயம் அந்த முடிவு எடுத்ததாக யாரும் கருத வேண்டாம். நான் பேசிப் பார்த்தவரை, நிச்சயம் உழவர் பெருமக்கள் எல்லோரும் இதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், இதிலும் சிக்கல் வரும் என்று பயப்படுகின்றார்கள். அந்தமாதிரி ஒரு நிலை விவசாயிகளுக்கு ஏற்படுமானால், நிச்சயம் அரசு ஆதரவு தரும் என்ற ஒரு கொள்கை முடிவே தவிர, அரசாங்கமே இந்தக் கொள்கை முறையை வலியுறுத்தப்போகிறது என்று யாரும் எடுத்துக்கொண்டு பேசவேண்டாம் என்பதை முதலில் நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உற்பத்தியிலிருந்து விநியோகிக்கின்ற இடம் வரை கொண்டு சென்று, அரிசியை, நெல்லை விற்கிற வாய்ப்பை பெற்றிருக்கிற, விவசாயிகளால் சேர்ந்து நடத்தப்படுகின்ற, அரசாங்கம் முழுமையாகப் பங்கு பெறுகிற கூட்டுறவுச் சங்கம் வருமானால் பல பிரச்சினைகள் அடிபட்டு விவசாயிகள் பயன்பெறக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும் என்ற கருத்தைத்தான் சொல்லியிருக்கின்றோம். இதை யாரும் முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம். அதிலேயும் சிக்கல் வந்தால், அந்தச் சிக்கலுக்குப் பரிகாரம் காணவேண்டும் என்ற

1975 மார்ச் 25]

[திரு. செ. மாதவன்]

அடிப்படையிலேதான் இது சொல்லப்படுகின்றது. இன்றைய நிலையிலே உணவுப் பற்றாக்குறை நிலையிலே இந்த அளவுக்கு நாம் எடுத்திருக்கின்ற முயற்சிகள் வெற்றியைத் தந்திருக்கின்றன. அந்த அளவுக்கு அங்கத்தினர்கள் பாராட்டுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது. இன்னும் வருகின்ற மாதங்களிலே அதிக கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் அதையும் சமாளிக்கின்ற முறையிலே ஏராளமாக புஞ்சை தானியங்களை வெளி மாநிலங்களிலிருந்து வாங்குவதற்கு முயற்சி எடுத்திருக்கின்றோம், அதே போல் தனியார் வாங்குவதற்கு நாம் ஊக்கம் தருவது என்ற முடிவெடுத்திருக்கின்றோம். அதே போல், மத்திய அரசாங்கம், மற்ற மாநில அரசாங்கங்கள் ஆகியோருடைய ஒத்துழைப்பைப் பெற்று நம் மாநிலத் தேவைகளைப் பூரணமாகச் சந்திக்கும்வரை ஏராளமான கோதுமை, அரிசி ஆகிய தானியங்களை தமிழ்நாட்டுக்குக் கொண்டுவருகின்ற முறையிலே அரசாங்கம் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. அதிலே வெற்றி பெறுவோம் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. தொடர்ந்து மத்தியிலே பிரதமர் அவர்களிடத்திலேயும், உணவு அமைச்சர் அவர்களிடத்திலேயும் நாம் சென்று கேட்டு வருகின்றோம். எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற செய்தி எல்லாம், மத்திய அரசாங்கம் அக்கறை காட்டினாலும், அரிசியை வெளிநாட்டிலிருந்து பெற எண்ணினாலும், அதிலே முடிவு எடுப்பதற்குத்தான் தயக்கம் காட்டுகிறது. அதற்கு வெளிநாட்டுச் செலாவணிதான் காரணம். அதைத் தவிர வேறு இருக்காது என்ற நம்பிக்கையோடுதான் நாங்கள் இருந்து வருகின்றோம். வெளிநாட்டில் எங்கெங்கே அரிசி கிடைக்கின்றது என்கின்ற தகவல்களை எல்லாம் நாங்களே வாங்கி இந்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கின்றோம். என்ன விலைக்கு வாங்கமுடியும் என்ற விவரங்களையும் அனுப்பியிருக்கின்றோம். பர்மாவிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அந்நியச் செலவாணிக்குப் பரிசாரம் மாற்றும் பொருளாக அரிசியைப் பெறுகிற முறையிலே மத்திய அரசாங்கம் ஈடுபடவேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தியிருக்கின்றோம்.

அதற்கு நம்முடைய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அதைப் பரிசீலிப்பதாக நமக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். பஞ்சாப் போன்ற மாநில முதலமைச்சர்கள் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு உதவி செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்லியதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மத்திய உணவு அமைச்சரவர்கள் நம்முடைய மாநில உணவுப் பிரச்சினையை கவனிப்பார்கள். இன்னும் கடினமான மாதங்களிலே அதிக அளவுக்கு உணவு தருவதாகவும் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். 55 ஆயிரம் டன் கோதுமை என்ற அளவோடு மட்டும் நின்று விடாமல் ஜூன், ஜூலை மாதங்களிலே நமக்குக் கஷ்டம் வரும்போது இன்னும் அதிக அளவிற்கு உணவு தருவதாக அவர்கள் வாக்களித்தும் இருக்கிறார்கள். நிச்சயம் அந்த உறுதியெல்லாம் நீணவேற்றப்பட வேண்டும். மக்கள் கஷ்டப்படாத ஒரு நிலையை தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இந்தப் பத்து மாதங்களுக்கு உருவாக்கிவிட முடியும், திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்த முடியும். பின்னாலே நிச்சயம் மழை பொழிந்து நம்முடைய நாடு எதிர்காலத்திலே நல்ல நிலையிலே உணவுத் துறையிலே தன்னிறைவு பெறுகின்ற வாய்ப்புக் கிடைக்கும். திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே இத்தனை ஆண்டு

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 மார்ச் 25]

களாக ஏற்படாத ஒரு சூழ்நிலை இந்த ஆண்டுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு, அதற்கு முந்திய ஆண்டுகளிலே கொள்முதலிலே கொடுமை செய்தோம், விலைவாசிகளை ஏற்றினோம் என்ற ஒரு பிரச்சினையே இல்லாத ஒரு மாநிலமாக இருந்தது. அகில இந்தியாவுக்கும் உணவு வழங்கும் மாநிலமாக இருந்தது. அகில இந்தியாவிலே பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது, நாம் வழங்கிய ஒரு நிலையை கருத்தில் கொண்டு மத்திய அரசாங்கம் தொடர்ந்து உதவி செய்யும் என்ற நம்பிக்கையோடு தான், நம்முடைய உணவு வழங்குகின்ற ஒரு திட்டத்தை நாங்கள் நிறைவேற்ற முற்படுவோம் என்ற உறுதியைக் கூறி உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை இத்தடன் கலைந்து மீண்டும்

97-ஆம் தேதி மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 7-10)

3. அவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil

B. Reports, Notifications and Other Papers.

88. Answers to Unstarred Questions Nos. 1 to 3

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS